Scarface

REGELE GANGSTERILOR

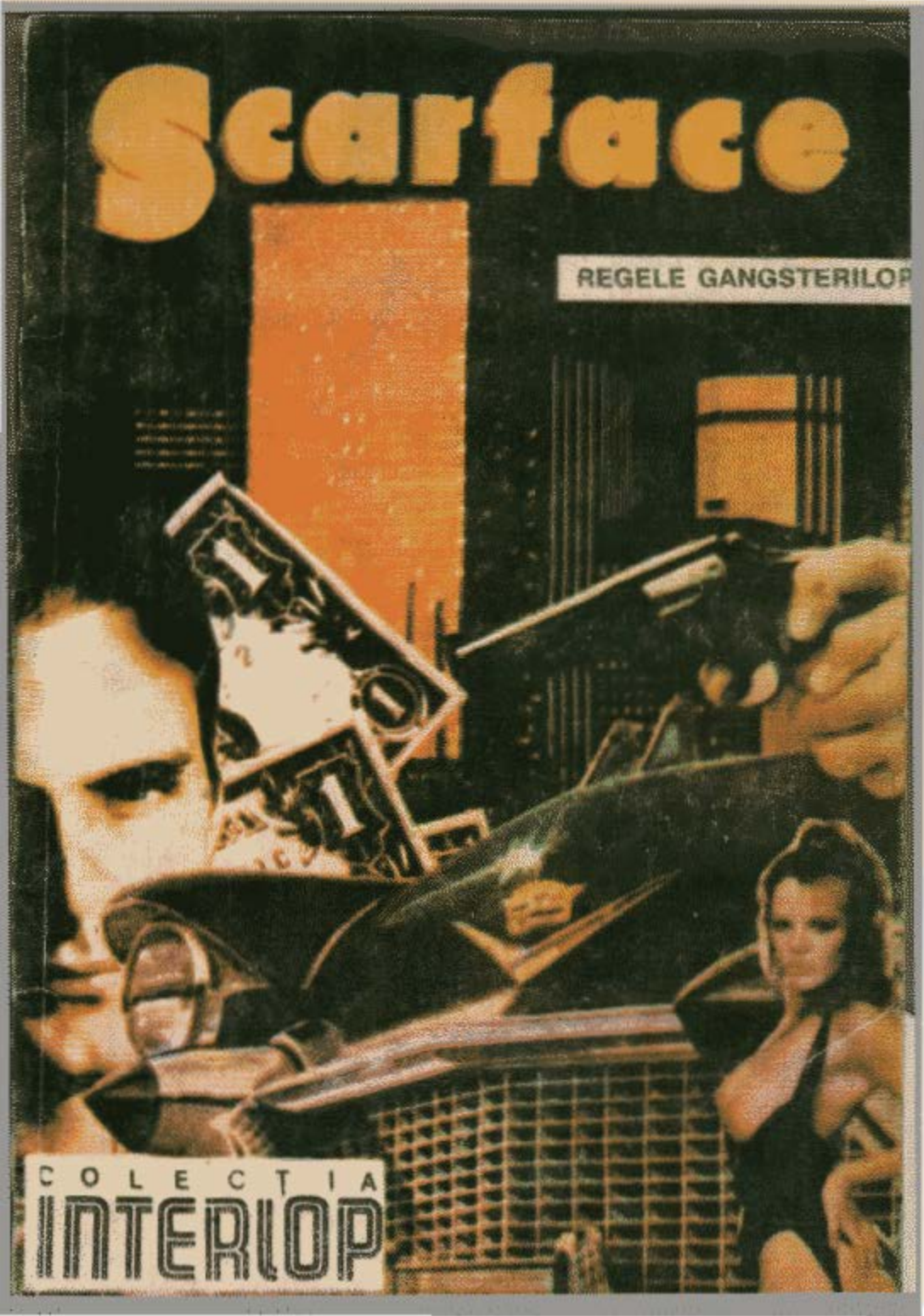

COLECȚIA INTERLOP

SCARFACE

REGELE GANGSTERILOR

de Trail Armitage

Editura ROMFEL
Bucureşti 199

CAPITOLUL 1

Tony Guarino, sortit a deveni cel mai mare dintre toți faimoșii gangsteri ai Americii, avea optsprezece ani cînd a comis prima lui crimă mai însemnată. Și cauza - putea fi oare altfel - fu o femeie.

Dar ce femeie! Tony o văzuse prima dată trecînd pe aleea care ducea spre poarta de fier a intrării actorilor în teatru. Era înaltă, blond-roșcată, cu tenul delicat și cu grațioase picioare lungi. De atunci venise deseori la teatru și din fotoliul pe care-l reținea, admira neîncetat aceste picioare, în timp ce ea își executa numărul de dans. Și regulat, vederea acestor picioare îl făcea să nu mai știe pe ce lume trăiește.

În seara aceea, spectacolul se terminase. Lumea plecase. Intrarea artiștilor se deschise brusc, scăldînd aleea cu o lumină gălbuie și, din întunericul nopții se iviră mai mulți bărbați și cîțiva tineri cam trecuți, care așteptau ca lupii la pîndă prada lor de noapte.

Apoi ușa se închise cu un zgomot surd, cufundînd aleea din nou în beznă și o fată se strecură repede prin mulțime, fără să se preocupe de mîinile care încercau să o oprească sau de vocile răgușite care-i făceau propuneri îndrăznețe.

Ea era! Doar Vivian Lovejoy întrebuința acest parfum greu, senzual. Tony porni după ea, spre luminile și zgomotul străzii.

Vivian se opri la marginea trotuarului, o siluetă subțire și delicată, într-un taior prea încărcat, de culoare verde, cu fusta prea scurtă și prea strîmtă și cu brațele și pieptul acoperite de bijuterii false. Bărbații cu o oarecare experiență ar fi descoperit în ea pe cocota

ordinară, dar pentru Tony era minunată, un obiect demn de adorație.

Se apropie de Vivian și își scoase șapca. Acest gest era unul dintre puținele lucruri pe care le învățase din filme, cinematograful fiind de altfel singurul profesor de bune maniere pe care Tony îl avusese vreodată.

- Bună seara, Miss Lovejoy!

Ea își întoarse fața spre Tony. Dar tînărul nu-și dădu seama că tenul îi era tot atît de fals ca și bijuteriile; nu vedea ravagiile făcute de viața dezordonată, ascunse sub fard și pudră; nu observa pronunțatele cute, de ambele părți ale lacomei gurl.

Îl privi cu dispreț și un fulger batjocoritor trecu prin ochii ei verzui.

- Dumneata! spuse ea. Iarăși?

- Tot eu! răspunse Tony rîzînd, socotindu-și vorbele drept o glumă ce trebuie gustată din plin. Și voi fi aici prezent, în fiecare seară, pînă ce vei binevoi să-mi dai o întîlnire.

Fata rîse scurt, ascuțit, fără veselie.

- Dar știu că ești îndrăzneț, piciule! zise ea, ca și cînd s-ar fi adresat unui numeros auditoriu. Dar ochii ei reci și verzui priveau drept în cei ai lui Tony. Un copilaș care n-are nici măcar automobil vrea să-mi dea mie întîlnire! Spune, copile, n-ai auzit de prietenul meu?

- Nu și nici nu vreau să aud! replică el. Eu o să fiu prietenul tău.

- Ei bine, află că-l Al Spingola!

Un fior rece îl străbătu pe tînăr. Al Spingola era unul dintre cei mai de seamă gangsteri ai orașului, un bandit necruțător, cu venituri mari și o bandă de derbedei care îi erau credincioși, deoarece se temeau de el și, în plus, erau și bine plătiți. Spingola era un om, al cărui deget nu ezita niciodată pe trăgaci, iar glonțul se împledica totdeauna de cineva. Pe scurt, un om de-a dreptul primejdios.

- Ah! Sînt sigur că nu ține deloc la tine! răspunse Tony cu încăpățînare.

- Da, se prea poate, admise Vivian, dar cel puțin își permite luxul să ofere unei fete ceva mai substanțial decît cîteva sărutări. Cînd vei cîștiga cîteva sute de dolari mai mult pe zi, decît cîștigi

astăzi şi vei avea o limuzină, vino şi poate că o să stăm altfel de vorbă!

Rîse din nou şi mai scurt şi se apropie de marginea trotuarului, lîngă care se oprise o limuzină de toată frumuseţea. Tony nu ezită să o urmeze. Înclinîndu-se uşor, el văzu pe omul de la volan. Era chiar Al Spingola!

Un om robust, brunet, cu ochi reci şi întunecoşi, lipsiţi de orice lumină de milă, cu o gură crudă şi nişte buze groase şi brutale, îmbrăcat cu mult şic într-un elegant costum gri. Un enorm diamant scînteia în mijlocul cravatei bine asortată cu costumul.

Dar accesoriul cel mai interesant pe care îl purta Al Spingola era invizibil. De fapt, cel care-l vedea, nu mai avea ocazia să povestească şi altora ceea ce văzuse. Acest preţios accesoriu, se găsea lipit de coapsa lui "Al", într-n mic buzunar special construit. Era un revolver albastru, cu ţeava scurtă şi cu trăgaciul nervos.

Deşi nu ştia acest lucru, Tony îşi dădu seama că şi-ar semna condamnarea la moarte, adresînd o singură vorbă în plus lui Vivian. Poate că nu o moarte instantanee, deoarece prea multă lume era de faţă. Dar în cîteva zile, cadavrul său urma să fie găsit undeva prin alee, dacă nu dădea acum dovadă de tact.

Spingola aruncă o privire în direcţia lui Tony, în timp ce fata urca în limuzină. Şi bietul băiat simţi un fior îngheţîndu-i sîngele, pînă ce maşina se puse în mişcare, prinzînd viteză. Spingola, ca şi alţii de teapa lui, adora viteza, care în plus îi mai şi folosea la ceva: nu putea fi ţintit atît de uşor.

Tony urmări cu privirea maşina care se depărta în goană, apoi îşi puse şapca pe cap şi aprinse o ţigară. Apoi, ocolind colţul, intră în cîrciuma de mîna a treia care-i servea de cartier general, şi se aşeză într-un fotoliu înalt, ca să reflecteze la problema care-l tortura. De obicei, mintea sa, deşi needucată, era ascuţită şi limpede, iar raţionamentul ei, rapid şi corect. Dar, de data aceasta, era năucită de chinul pe care îl produsese prima sa mare pasiune. Desigur, Tony avusese de-a face cu multe fete de prin împrejurimi; fiind băiat frumos, nici nu s-ar fi putut altfel. Dar micile sale aventuri, nu-l satisfăcuseră. Dorea ceva mai mare, mai complet, decît satisfacţia pur fizică pe care aceste fete i-o ofereau.

Tony era mult prea matur pentru vîrsta sa, de altfel ca toți tinerii care duc aceeași viață. Arăta de douăzeci și cinci de ani, avea ochii șireți, o gură cinică, și o barbă destul de deasă, care, deși bărbierit proaspăt, lăsa o urmă bărbătească pe obrajii lui negricioși. Iar experiența lui cu privire la spața umană și la ciudățeniile ei, ar fi mirat pe un om de cinzeci de ani.

Tony ar fi putut să se descurce oriunde. Lăsat singur și fără un ban, în orice oraș de la oricare capăt al pămîntului, Tony n-ar fi rămas nemîncat, nici măcar douăzeci și patru de ore. Și nici n-ar fi avut nevoie să fure; după părerea sa, furtul era rezervat celor lipsiți de inteligență. Tony avea un dezgust pronunțat pentru hoți, în special pentru cei care se mulțumeau cu orice; "găinari", cum îi numea el.

- Ascultă! îi întrerupse reflecțiile, o voce lîngă urechea sa.

Tony se întoarse și privi în față pe un tînăr cu o mutră de șoarece, murdar și zdrențăros, și cu o șapcă făcută numai din petice mototolite.

- Ei? ridică Tony întrebător din sprîncene.

- La noapte facem un raid pe la depozitul de benzină, îi răspunse celălalt cu o voce răgușită. Vii cu noi?

- Nu!

- Împărțim totul frățește.

- Nu. Ți-am spus că nu. Nu-mi risc pielea pentru cîțiva dolari.

- Te înșeli, o să ai mai mult. De obicei, găsim cîte cincizeci sau șaizeci de dolari. Și nu sîtem decît patru.

- Șterge-o! se răți Tony. Pînă nu te fac marmeladă.

Celălalt o porni în grabă, mormăind. Pentru ceilalți băieți, Tony era un semn de întrebare. Niciodată nu reușau să-i pătrundă în suflet, să ajungă cu el la un fel de intimitate, cum se obișnuiește între cei de aceeași speță. Nici măcar nu încercau așa ceva. Simțeau instinctiv că nu vor reuși. Se mulțumeau să constate diferența. Și Tony își dădea seama de acest lucru. Un psiholog ar fi lămurit fenomenul, arătînd că între Tony și ceilalți era deosebirea dintre un om născut să comande și oamenii care s-au născut să fie de duzină.

Majoritatea băieților făceau noaptea raiduri nelegale. Dar niciodată în propriul lor sector, deoarece aceasta ar fi supărat pe șeful

districtului. Deodată când erau arestați, șeful districtului venea întotdeauna la poliție, îi lăuda pe băieți, spunînd ce reputație bună au și astfel băieții scăpau cu bine.

Tony refuzase întotdeauna să participe la asemenea raiduri. Le numea "simple găinării" și se interesa prea puțin de ele. Visul lui era să ajungă "cineva", conducător, politician sau gangster. Era înfometat după putere și după bogăție. Și dorea aprig să comande.

Între timp, nimeni n-ar fi putut afirma cu siguranță cu ce se ocupa în realitate. Deși nu se amesteca în nici o bandă din cartier, era cel mai bine îmbrăcat dintre toți și se părea că dispune de banii necesari. Niciodată nu se plînsese de dificultăți financiare.

Băieții se minunau, dar din moment ce Tony era decis să păstreze secretul veniturilor sale, totul era sortit să rămînă un mister. Mai ales că legile nescrise ale comunității prevedeau că nimeni n-are dreptul să se intereseze cum cîștigă banii aproapele său. Și, în plus, nimeni nu se putea lăuda că se bucură de încrederea și prietenia lui Tony.

Deodată, la ușă se creă un tumult și în cîrciumă pătrunseră mai mulți oameni cu un aer amenințător. Cîțiva dintre cei de față încercară să se refugieze pe ușa de serviciu, dar se ciocniră de alți oameni întunecați și încruntați care intrau pe acolo. Detectivi desigur, veniți pentru o percheziție.

Știind că lui nu-i puteau imputa nimic, Tony se mulțumi să privească amuzat la cele din jurul său. Un sentiment de virtute îl învălui, uitîndu-se cum ceilalți erau percheziționați, interogați și din cînd în cînd pălmuiți de către detectivii care se năpusteau încoace și încolo prin camera slab luminată și îmbîcsită de fumul țigărilor. Dar, după cum se și așteptase, detectivii nu făcură nici o mișcare în direcția sa.

- Puștiul este în regulă! spuse unul dintre noii sosiți, în care Tony recunoscu pe locotenentul Grandy. Este fratele lui Ben Guarino.

- Asta nu înseamnă nimic! răspunse agresiv un detectiv încruntat, ale cărui mișcări agile și ochi de vultur, arătau cu prisosință pe șeful din el.

- Ba înseamnă mult pentru Tony! mormăi Grandy. N-am auzit încă nimic despre el, ca să ne dea de bănuit. Ştie să se păzească de a apuca pe drumuri greşite.

- Mulţumesc, domnule locotenent, surîse Tony. Îmi permiteţi să va tratez cu nişte ţigări? Pot să vină şi băieţii, dacă le face plăcere.

Începură cu toţii să rîdă. Fiecare dintre "băieţi" ar fi putut să fie tatăl lui Tony, totuşi nici unul nu se supără pe el, că i se adresase astfel. Cu siguranţa unui judecător care prezidează o şedinţă, Tony conduse cîrdul de detectivi către tejghea şi le împărţi tuturor ţigări. Apoi schimbară între ei salutări, şi detectivii părăsiră localul. Tony învăţase deja de la ceilalţi, cît de mult preţuieşte să te bucuri de o bună reputaţie printre poliţişti, şi ştia acum, ce foloase poţi trage de pe urma unei purtări politicoase, şi de pe urma oamenilor pe care îi îndatorezi faţă de tine, chiar cu o ţigară. Tony accepta foarte rar o favoare, iar cînd o accepta, se grăbea să se revanşeze îndoit, pentru ca tot celălalt să se simtă îndatorat faţă de el. Avea, pe scurt, mintea şi sufletul unui politician înăscut.

Tony îşi dădu deodată seama că aerul îmbîcsit care domnea în cîrciumă, îi dăduse o durere de cap. Aşa se decise să se îndrepte spre casă. Cu excepţia oazelor ocazionale, asemănătoare celei în care petrecuse Tony ultimele două ore, străzile din vecinătate păreau pustii. Felinarele erau rare, iar cele care existau erau atît de demodate, încît făceau mai multă umbră decît lumină. Nu plouase în seara aceea, totuşi în aer plutea o umezeală nesănătoasă. Clădirile vechi şi dărăpănate, cu ferestre oblonite asemănătoare unor ochi rău voitori pîndind din umbră, părea că întind tentacule uriaşe peste străzile înguste şi murdare. O stradă care servise drept piaţă în cursul zilei, era încă acoperită de lăzi, pungi, hîrtii de tot felul şi gunoaie. Cîte o umbră, urmăritor sau urmărit, ieşea o clipă din beznă, pentru a se furişa pe lîngă case, pierzîndu-se din nou în aer. Şi mai rar, cîte un automobil trecea în goană, trezind ecouri ciudate, care puteau fi auzite pe toată întinderea cartierului. Peste tot plutea un aer de permanentă ameninţare, ceva nelămurit, dar care făcea pe orice pieton să întoarcă capul şi să se uite înapoi, fără să poată preciza ce anume l-a determinat să procedeze astfel. Aceasta era fundătura în care se născuse Tony, cartierul său, locurile în care copilărise şi în care începuse să se ciocnească de

viață. Dar ceea ce nu putea vedea Tony, era că o uriașă pînză de pașanjen se creea în jurul destinului său încă din ziua nașterii sale, și că-l va fi tot atît de greu să se împotrivească acestui destin care hotărîse că el va fi gangster, după cum îi este de greu unui prinț să nu devină rege.

Tony ajunse la mica băcănie, proprietatea părinților săi, deasupra căreia se găsea locuința lor, împinse cheia în broască și o învîrti, apoi tropăi pe treptele murdare, care scîrțîiau de durere, și de bătrînețe.

O lumină ardea în sufrageria care servea și de hall. Așezat într-un bătrîn fotoliu, care fusese cîrpit cu sîrmă, stătea Ben Guarino, citind ziarul, cu picioarele așezate pe fața de masă pestriță, dar destul de murdară. Alături de el, agățată de un fotoliu la fel de beteag, se odihnea teaca revolverului său. Pe spatele fotoliului era întinsă uniforma sa albăstruie, cu inițialele poliției metropolitane, iar pe spătar stăteau rezemate șapca și insigna de polițist.

Cînd ușa de la intrare scîrțîi, Ben privi în sus. Era un bărbat robust, trecut de douăzeci de ani, cu o gură brutală, o bărbie pătrată și voluntară, și niște ochi batjocoritori, întunecați, dar care aveau în ei cîteodată o lumină de nepămîntită blîndețe. Tony simțea instinctiv că fratele său va avea succes în cariera pe care și-o alesese. Avea o mulțime de motive să creadă acest lucru, dar prefera să și le țină pentru el. Căci pentru Tony, singura deosebire dintre un gangster și un polițist se rezuma la insignă.

Și unul și altul se ridicau din același mediu, aveau parte de aceeași educație, nutreau aceleași idei, se cunoșteau de obicei mai înainte ca drumurile lor să se despartă, și totdeauna se împăcau de minune, dacă gangsterii dispuneau de destui bani.

- Unde ai stat atît? îl întrebă Ben.

- Ce-ți pasă ție? îi răspunse Tony; apoi, amintindu-și că avea intenția să-i ceară o favoare, deveni mai potolit. N-am avut intenția să te supăr, Ben. Dar am o durere de cap turbată.

- Presupun că iar ai fost la cîrciuma lui O'Hara?

- Cred că am și eu dreptul să mă duc la o cîrciumă seara. Și este singurul loc unde poți să găsești femei cu care să dansezi.

- Ai început să te gîndești la femei, piciule?

- Da.

- Asta să fie toată pagubaî rînji Ben. Totuşi nimic nu poate prăbuşi sau ridica pe un om mai repede decît o femeie.

Deodată picioarele sale loviră podeaua, coborîndu-se de pe masă, şi aplecîndu-se înainte, ochii săi fulgerară pe cei ai fratelui său.

- Ia spune-mi, ce este cu pachetele pe care am auzit că le-ai transportat pentru Smoky Joe?

- Ei şi?

- Nu ştiai că ele conţin cocaină?

- Nu, nu ştiam. Dar acum că ştiu, o să-l coste ceva mai mult transportul lor pe Mr. Joe.

- Termină odată cu cocaina.

- O.K.! Cred că pe cineva l-a mîncat limba şi te-a pus la curent cu toată chestia. Dar mai am şi alte posibilităţi şi combinaţii, ca să cîştig un ban.

- Cred că ai dreptate, recunoscu Ben morocănos. Am auzit că ai fost şi pe la clubul lui Mike Raffety.

- Da; şi de ce nu? Am şi eu dreptul să cîştig cinstit cîţiva dolari. Ai prefera să fac şi eu raiduri în timpul nopţii, ca ceilalţi?

- Desigur că nu!

Ben se aplecă către fratele său şi i se adresă cu seriozitate:

- Sper că nu te vei amesteca în vreo prostie, Tony. Asta mi-ar ruina toată cariera.

- Linişteşte-te! Nici nu mă gîndesc. Îţi dau însă un avertisment: ai grijă să nu dai de bucluc.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Ah, nimic, răspunse Tony liniştit, făcînd pe misteriosul şi bucurîndu-se la vederea semnelor de alarmă care inundaseră faţa fratelui său. Un simplu avertisment de la un prieten care ştie mai multe decît presupui tu că ştie.

- De la cine? întrebă Ben, cu o voce răguşită.

- De la mine! Tony rînji, aruncînd cenuşa ţigării pe parchetul gol. Ascultă, Ben, poţi să-mi împrumuţi automobilul tău mîine seară?

- Nu, şi eu am nevoie de el. Mîine sînt liber.

- Dar poimîine seară?

- Nu! Ai să ai precis neplăceri. Automobilele şi copii nu se prea înţeleg între ei.

- Nu-i nimic. Am să am şi eu un automobil, şi asta mai curînd decît te aştepţi.

Şi cu această replică, Tony tecu în dormitor, trîntind uşa în urma sa. Cum ar putea un om care cîştigă o sută cincizeci de dolari pe lună cumpăra un automobil de circa două mii de dolari? Tony nu prea putea să vadă. Dar în fond, toţi poliţiştii aveau automobile luxoase, iar căpitanii aveau şiruri întregi de apartamente şi îşi trimiteau copii la şcoală în Europa.

Strania linişte care se lăsa deasupra casei lui Tony totdeauna la această oră din noapte, fu de această dată un adevărat balsam pentru sufletul lui răvăşit de sentimente contradictorii.

Se dezbrăcă repede şi se sui în patul pe care-l împărţea cu Ben. Dorea să adoarmă înainte ca Ben să vină la culcare, ca să evite astfel o discuţie în plus. Dar mintea sa era un vîrtej, toate gîndurile centralizîndu-se în jurul Vivian Lovejoy. Doar gîndul ei îl făcea să se simtă cînd rece cînd înfierbîntat şi tot corpul îi tremura, scuturat de febra anticipaţiei. O va avea; nimeni nu va putea să-i oprească; nici chiar Al Spingola!

Faptul că femeia dorită aparţinea altuia îl interesa prea puţin. În fond, viaţa pentru Tony era o bătălie în care cel mai tare căpăta partea leului. Şi doar Vivian spusese că va mai sta de vorbă dacă Tony va avea maşină şi ceva bani. El le va avea pe amîndouă şi mîine o va aştepta la ieşirea din teatru...

CAPITOLUL 2

Exact la zece și jumătate în noaptea următoare, Tony intră pe aleea care ducea la poarta de fier forjat a teatrului "Veselia". Se legăna puțin, în timp ce înainta. Se simțea mare, puternic și grandios, din pricina exaltării nenaturale provocată de vizitele la toate cîrciumile și barurile de care se ciocnise pe drum. Făcuse aceste escapade, nu din plăcere sau obișnuință, ci pentru ca să fie gata de orice și pentru ca să-și adoarmă temerile și conștiința.

La marginea aleii se odihnea o mașină elegantă și scumpă, de ultimul tip. O închiriase pentru seară. De ce, nici el nu știa.

După părerea băieților din bandă, nimic nu era mai ușor pe lume, decît să furi un automobil; nouăzeci și nouă dintre criminalii de mai tîrziu o porneau astfel pe panta fărădelegilor. Dar Tony nu avea intenția să fie prins tocmai atunci cînd Vivian urma să-l onoreze pentru prima oară cu prezența ei - deoarece Vivian trebuia să vină cu el în noaptea aceea - așa că închiriase mașina. Voia să fie liniștit.

În buzunarul din dreapta al pantalonilor purta un maldăr de bancnote - vreo două sute de dolari - totalizînd toată averea pe care o avea pe lume. Aranjase în așa fel încît tot maldărul de bancnote, majoritatea de cîte cinci dolari, să fie înfășurat într-o hîrtie de o sută, dîndu-i astfel aparența că avea o valoare de zece ori mai mare.

Acum avea tot ceea ce îi ceruse Vivian. Și mai avea ceva în plus. În buzunarul din dreapta de la haină se odihnea un uriaș revolver albăstrui, pe care-l cumpărase în cursul după-amiezii. Nu mai purtase niciodată în viața lui un revolver și simțea o plăcere și o satisfacție pe care nu le cunoscuse pînă atunci. Îi dădea un simțămînt de siguranță și de putere, de egalitate cu toată lumea. Cu revolverul în buzunar, făcea tot atîtea parale ca și Al Spingola. Cel puțin așa căuta să se convingă singur Tony, beneficiind pentru asta de starea anormală în care se găsea. Dar, undeva în sufletul său, Tony se întreba cu teamă ce va face dacă va fi cumva silit să dea o luptă pe viață și pe moarte cu Al.

Vivian apăru, înaintînd cu mersul ei puțin săltat, legănînd șoldurile. O pălărie de cow-boy îi încadra fața, de departe adorabilă.

- Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea, văzîndu-l. Iar a apărut mieluşelul meu drag...

- Și de ce nu? rînji Tony. Și am făcut rost de o limuzină și de un maldăr de bancnote așa cum ai dorit.

- Nu zău? răspunse ea în batjocură. Trebuie să-l premiem pe micul Johnny pentru zelul lui.

Zîmbetul de pe fața lui Tony dispăru, cînd apucă pe Vivian de braț.

- Ascultă, surioară, nu încerca să mă iei peste picior! rînji el. Astă noapte ai să vii cu mine să petrecem.

- Serios?

- Foarte! Așa că ai putea să te decizi mai repede și să vii mai curînd. N-am de gînd să stau la discuție toată noaptea.

- Bine... admise ea, după o scurtă ezitare. Din moment ce tot nu mă întîlnesc cu Al pînă mîine seară, de ce nu aș petrece o seară și cu tine. Dar sper că nu vom fi văzuți, altfel s-ar putea să-ți meargă cam rău.

Și un fior rece o trecu din cap pînă în picioare.

- Al este un tip periculos, piciule. Așteptă-mă mai bine după colț, la Taylor sau la Sangamon. Voi lua un taxi și voi fi acolo în cinci minute.

- Sper că n-ai de gînd să mă tragi pe sfoară?

- O să vezi. Du-te și așteaptă-mă!

- O sper mai mult pentru tine, răspunse flegmatic Tony. Altfel voi veni mîine și o să fac cîteva găuri în pereții teatrului!

Se urcă la volanul limuzinei și dispăru după colț, simțindu-se cineva. La locul fixat, opri și așteptă foarte nervos, înjurîndu-se în sine pentru prostia făcută. De ce o lăsase din mînă? Dar Vivian sosi și se urcă grăbită lîngă el. Spațiul îngust de la volan, făcea ca șoldurile lor să stea lipite și Tony simți o căldură ciudată cuprinzîndu-l. Cînd privi în sus, cu o lumină ciudată în ochii ei verzui, Tony știu instinctiv că a simțit revolverul care se odihnea pe pulpa lui.

- Fii liniștită Baby! zîmbi el liniștitor. N-o să mă folosesc de el, dacă nu mi se va da prilejul

El conduse spre un restaurant din partea de nord a orașului, care era vestit pentru discreția sa. Așezați față în față, într-un mic separeu, consumară o masă suculentă și două sticle de șampanie. Pe atunci șampania naturală se găsea din abundență aproape la orice restaurant.

Odată masa terminată și sticlele golite, Tony schimbă poziția, așezîndu-se lîngă Vivian. Ea era puțin cam îngrozită și deja ajunsese la stadiul cînd femeile dau ochii peste cap. Își dădea mereu la o parte părul care îi cădea în ochi, scoțînd mereu cîte un "whoosh!"

- Ascultă baby, cum te mai simți? întrebă Tony, prinzîndu-i mîna.

- Puțin cam înfierbîntată! rîse ea cu capul pe spate.

- Și eu la fel, admise Tony.

Cînd o conduse în sfîrșit acasă, puțin înainte de ora cinci, ea îl sărută și coborî cu greutate din limuzină.

- Dar știu că ai idee de dragoste, piciule! abia mai putu ea să îngîne, intrînd în hotelul de mîna a treia care îi servea de reședință.

Tony se trezi aproape de prînz. Se bărbieri bine și își dete cu multă pudră, arătînd astfel mai puțin tras la față. O satisfacție ciudată îi umplea sufletul și toate muzicile cerului îi cîntau în urechi. Reușise în cele din urmă să posede o adevărată femeie, o femeie mai bătrînă decît el. O femeie trecută prin toate și care avea o vastă experiență. Descoperi spre surprinderea sa că adevăratul lucru care îi dădea o plăcere completă în dragoste era acest sentiment de superioritate. Setea de putere era pentru el o adevărată manie. Și faptul că reușise ceea ce nu credea că va reuși vreodată îi mărea satisfacția.

Sora lui, Rosie, o fată înaltă și drăguță, de vreo șaisprezece ani, îi prepară masa. Ceilalți șase frați mai mici erau la școală. Tony mîncă în grabă, fără să scoată un cuvînt. Avea prea multe de făcut și de gîndit, ca să mai aibă timpul să vorbească.

În timp ce tropăia, coborînd grăbit scările, vocea răgușită a mamei sale îi răsună în urechi. Ezită un moment, apoi intră în băcănie, adoptînd o mină întunecată și provocatoare.

Doamna Guarino era o femeie robustă şi zbîrcită de vreo cincizeci de ani, arătînd ca un sac de cartofi legat pe la mijloc cu un şiret, îmbrăcată cum era într-o rochie gri şifonată şi cu talia invizibilă din faţă, din pricina pieptului care atîrna peste mijloc. Părul ei era de un cenuşiu murdar, era pieptănat lins şi strîns într-un coc la spate. Cercei mari de metal aurit atîrnau din găurile pe care le avea în lobii urechilor. Totuşi, în ciuda aspectului barbar şi respingător pe care-l avea în general, trăsăturile ei purtau o urmă de distincţie, care indica inteligenţă şi cinste. Pentru că Carlotta Guarino era o bună cetăţeană. Ar fi fost cea mai fericită femeie, numai dacă ar fi putut să-şi facă copii tot atît de buni cetăţeni ca şi tatăl lor, dar îşi dădea seama că acest lucru era imposibil şi totuşi n-ar fi putut preciza motivul.

- Unde ai stat atît de tîrziu astă-noapte? întrebă ea într-o italiană rapidă. Ai venit abia după ora cinci.

- Am avut de discutat afaceri cu cineva, răspunse Tony în englezeşte.

- Ce fel de afaceri se pot discuta la ora aceea din noapte? Să poftești să vii mai devreme. Să te porţi la fel de frumos ca şi Ben şi să nu ne mai faci necazuri.

- Prea bine, consimţi Tony şi se grăbi să iasă, fericit că a scăpat numai cu atît.

Aşa se întîmpla întotdeauna - reproşuri, încriminări, certuri. Mama şi tatăl lui nu se gîndeau decît ce lucruri să-l mai oprească să facă. Tony nu-şi dăduse niciodată seama că ei se străduiau să-i dea aceeaşi educaţie pe care o avuseseră şi ei. Felul brutal în care se exprimau atunci cînd îl admonestau, îl împiedica să-şi dea seama de acest lucru. Şi chiar dacă s-ar fi convins că acesta era adevărul, totuşi nu l-ar fi respectat. Pentru că, deşi îşi iubea părinţii cu dragostea pasională cu care iubeşte latinul neamul din care se trage, nu simţea nici un respect faţă de ideile lor învechite. Pentru asta se sprijinea pe mai multe motive - faptul că nu puteau să înveţe bine englezeşte, imposibilitatea lor de a se ţine "în pas" cu mersul vremii, uimirea cu care priveau (chiar după douăzeci de ani de la venire) spre poporul în mijlocul căruia se hotărîseră să-şi petreacă restul vieţii. Şi poate cel mai puternic motiv, care îl împiedica pe Tony să-şi ia părinţii drept exemplu, era faptul că-i vedea cum

se zbat cu greutăţile materiale, chiar după o existenţă cinstită şi muncitoare de mai bine de treizeci de ani.

Atunci de ce să le accepte ideile şi normele de conducere? Unde i-au dus aceste idei? Tony nu avea intenţia să rămînă toată viaţa un vînzător, sau să muncească fără încetare, ca să aibă abia din ce să-şi ducă existenţa de pe o zi pe alta; el dorea să ajungă "cineva". Şi astfel o altă familie dădu naştere unui gangster, după cum o scoică dă naştere unei perle.

Mai erau şi alte fapte care şi-au dat contribuţia pentru ca Tony să devină gangster. Una din ele, a fost atitudinea sa faţă de forţa publică. Primul contact pe care îl avusese Tony cu poliţia, a fost atunci cînd, copil de şase ani numai, ros de foame, a furat o pară din căruţa cu fructe care trecea. Tony nu putea să uite niciodată pe poliţistul care l-a fugărit atunci. Aşa că, de la început, Tony a cunoscut legea şi forţa ei executivă sub formă de inamici şi nici de cum sub formă de protectori. Le-a cunoscut drept un obstacol menit să stea între el şi îndeplinirea dorinţelor sale.

Încurcătura cu Vivian părea să fi cristalizat într-însul toate aceste gînduri, făcîndu-l să gîndească şi să acţioneze cu o cruzime şi lipsă totală de scrupule, necunoscută lui pînă atunci.

Dintr-o cabină telefonică, de la farmacia din colţ, el îi telefonă la hotelul de mîna a treia la care locuia.

- Allo, darling! spuse el. Cum te mai simţi?

- Nu prea strălucit, admise ea cu jumătate de gură. Părea că abia se trezise din somn.

- Şi eu mă simt cam obosit, admise la rîndul său Tony. Dar din moment ce ne-am distrat atît de minunat, la ce bun să regretăm?

Şi după o pauză:

- .. Ascultă, Vy, nu uita că diseară vin să te iau din nou.

- Diseară trebuie să mă întîlnesc cu Al.

- La dracu cu Al! se răsti Tony, supărat. N-ai să te mai vezi cu Al niciodată. Bagă-ţi bine asta în cap, Baby. Şi dacă n-o să se poarte ca un copil cuminte ce este, o să-l iau eu în grija mea. Pot să adun şi eu tot atîtea gorile, cîte are şi Al, dacă e vorba de bătaie. Aşa că nu te mai gîndi la el. Ieşi de la teatru cît de devreme poţi diseară.

- Al nu vine niciodată decît cu întîrziere - şi vine tot unde neam întîlnit şi aseară.

- Să nu cumva să uiţi că te aştept, sau altfel aduc iadul pe pămînt. O.K.?

Restul zilei, Tony îl petrecu făcînd inventarul tuturor "mijloacelor" şi "modalităţilor" prin care putea face rost de ceva bani. Puse în regulă combinaţiile pe care le neglijase în ultimul timp. Dete cîteva telefoane, punînd bazele altora, care urmau să-i aducă profit şi mai mare. Pe scurt, se pregăti să facă faţă lui Vivian şi "dorinţelor" sale, despre care auzise multe lucruri..

Seara, ca de obicei, Tony se duse la cîrciuma sa favorită. Spre surpriza sa ,aproape imediat după ce sosise, un colos se tolăni în scaunul învecinat şi îl înghionti cu cotul.

- Ei bine? întrebă Tony liniştit.

- Eşti Tony Guarino, nu?

- Da. Şi ce dacă?

- Numai atît: dacă mai ieşi în oraş cu păpuşa lui Al Spingola, n-o să trăieşti o săptămînă. Chiar stăpînul m-a trimis să-ţi spun.

- Ce vrei să spui cu asta? întrebă Tony, deşi ştia prea bine despre ce este vorba.

- Nu face pe prostul. O să te găsească pe alee într-una din zilele astea, numai că o să ai beregata tăiată.

- Rămîne de văzut dacă va reuşi, rîse Tony, încercînd să blufeze. Un revolver ochieşte mai bine decît un cuţit şi sînt unul din cei mai buni trăgători. Aşa că fugi de grabă fiule şi şopteşte-i la ureche lui "tata Al", că ar fi mai bine să se mai gîndească odată, înainte de a mă ameninţa.

Tony pufni în rîs, văzînd expresia de surpriză care se întinse pe faţa mesagerului, apoi începu să rîdă răutăcios în timp ce uimitul mesager se îndrepta în fugă spre ieşire. În buzunarul vestei sale, revolverul albăstrui se odihnea încă, dîndu-i un sentiment de siguranţă şi linişte. Era uimitor ce curaj îi dădea arma. Pentru el, pistolul constituia diferenţa dintre David şi Goliath, cum de altfel socoteşte orice gangster înrăit.

Simţea acum un fel de mîndrie, gîndindu-se ce prevăzător a fost atunci cînd a aranjat ca în cursul serii să fie urmărit de un prieten, care să tragă la cea mai mică mişcare suspectă a vreunui străin

care s-ar apropia pre mult. Această "gardă de corp" îi dădea deja impresia lui Tony, că a devenit un gangster de frunte şi că viaţa lui este atît de preţioasă, încît trebuie păzită cu grijă.

Vivian era nervoasă şi tremura, cînd sosi la locul fixat. Ea coborî din taxiul cu care venise şi se lipi gemînd de Tony:

- Mi-e groază, Tony! spuse ea, apucîndu-l de braţ, în timp ce privea peste umăr. Apoi aproape ţipă: Tony, alt automobil a pornit-o după noi...

- Nici o grijă, este "garda mea de corp".

- Oh!... Ascultă, Tony, tocmai cînd mă pregăteam să intru în scenă, un om cu aspect de gorilă preistorică mi-a sosit pe scări în faţă şi mi-a pus în mînă un bilet. Nu m-ar fi surprins deloc, dacă ar fi încercat să mă ucidă chiar acolo pe scări. Dar a plecat, lăsîndu-mă cu inima la gură. M-am năpustit în cabină ca să citesc biletul. Era scris cu creionul, pe o hîrtie murdară şi mototolită. Dar textul era clar şi vorbea de la sine: "Dacă nu te astîmperi, viaţa ta nu face nici cît o monedă de nikel. Aminteşte-ţi de asta!". Desigur, biletul era de la Al, sfîrşi ea, înecîndu-se.

- Bah! Şi pe mine a încercat să mă intimideze pe cînd eram la cîrciumă dar i-am spus individului care mi-a adus mesajul verbal, că nu mi-e frică nici de Spignola, nici de gorilele lui.

Tony opri automobilul în faţa acelulaş restaurant din partea nordică a oraşului şi fură conduşi în acelaş mic separeu. O jumătate de oră mai tîrziu, uşa se izbi de perete şi în cadrul ei apăru Al Spignola. Faţa sa de obicei negricioasă, era albă ca varul, în ochii lui luceau flăcările iadului, iar gura sa crudă cu buze subţiri, purta masca unui rînjet demonic.

Dar amănuntul cel mai important, era mîna sa dreaptă, băgată adînc în buzunarul de la vestă.

Faţa lui Tony deveni de un verde cenuşiu, iar ochii părură că îngheaţă. În cele din urmă, întîlnirea mult aşteptată devenise realitate şi lupta pe viaţă şi pe moarte nu mai putea fi ocolită.

- Al!... făcu Vivian. Te implor, nu-l...

Apoi voce i se stinse.

Tony şi Spignola se priveau ochi în ochi. Tony părea mai nervos. Nu era prea uşor să omori primul om.

- N-ați vrut să dați urmare sfatului meu, ticăloșilor. Ați crezut că puteți să duceți de nas pe bătrînul "Al", ei?

- Cine ești tu? întrebă inocent Tony, știind că acesta este lucrul cel mai înebunitor pe care-l putea întreba.

Lovitura își atinse ținta.

- Cine sînt eu? bîlbîi Al, cu spume la gură. Am să-ți arăt imediat...

Chiar în clipa aceea, Tony trase prin buzunar. Cînd Al intrase în separeu, Tony se pregătea tocmai să pună mîna pe șervet. De atunci, mîna I se mișcase imperceptibil, pînă ce degetul arătător ajunsese să mîngîie trăgaciul revolverului albăstrui. Al fusese tot timpul acoperit de revolverul lui Tony, totuși acesta nu dorise să riște nimic, așa că nu trăsese decît după ce crease o diversiune, ca să fie sigur de reușită.

Spingola holbă ochii, surprins de îndrăzneala tînărului din fața sa, apoi se prăbuși, mormăind, pe podele. Cu batista, Tony șterse tocul revolverului său, nelăsînd nici cea mai mică amprentă, apoi îl aruncă pe geam în alee.

- Vino, inimă dulce! se adresă el Vivianei, luînd-o de braț. Acum, odată crima dusă la bun sfîrșit, nu simțea nici un fel de remușcare, ba din contră simțea un fel de liniște desăvîrșită, fiind calm și gata pentru orice.

Aruncă pe masă o hîrtie de cincizeci de dolari, apoi împinse pe Vivian spre ieșirea de serviciu. Totul durase cîteva secunde. Trecură prin alee, tăcuți și repede ca două umbre, urcîndu-se în limuzina lui Tony care era trasă la marginea trotuarului. Se strecurară în goană pe străzile pustii, trecînd un colț, chiar în clipa cînd o mașină a poliției se năpustea către locul crimei. Tony nu era îngrijorat. Știa că proprietarul localului și chelnerii vor fi obligați să facă o descriere a celor care ocupaseră separeul, dar știa că o vor da atît de vagă, dacă nu chiar falsă, încît nu le va folosi la nimic polițiștilor.

CAPITOLUL 3

Uciderea lui Spingola creă senzație. Totul se întîmpla chiar înainte de intrarea Americii în război și pe atunci gangsterii nu erau încă la modă. Aveau loc destule dispute, dar lupta cu revolverele nu era prea des întîlnită. Spingola fusese primul care adoptase revolverul ca armă principală și faptul că fusese atît de ușor înlăturat, începu să dea de gîndit celorlalți conducători de bande, care erau tocmai pe puntul de a-l imita. Acum nu se mai puteau decide dacă revolverul era sau nu arma cea mei potrivită pentru raiduri.

În dimineața care urmă luptei, Tony se deșteptă devreme, simțindu-se puțin amețit și reuși imediat s-o convingă pe mama lui să-i coase mica gaură din dreptul buzunarului, explicînd că se datorește unei țigări aprinse. Apoi se decise să nu mai poarte pe stradă costumul.

Se îndreptă spre cîrciuma lui Klondyke o'Hara. Chiar Klondyke în presoană se găsea în spatele barului. Irlandez cu fața încruntată și mereu roșie, ca și cum băuse tot timpul, era considerat în vecinătate drept unul dintre cei mai îndrăzneți gangsteri și fusese cel mai fidel inamic al lui Spingola.

- Sînt Tony Guarino - anunță băiatul - și vin din Taylor Street.

- Ei și?

- Cred că ai citit ce i s-a întîmplat lui Spingola astănoapte?

- Ei și? consimți O'Hara, continuînd să mestece capul unei țigări de foi.

- Știam că sînteți dușmani, așa că m-am gîndit că dacă mă vor acuza de moartea lui, vei avea grijă să am un avocat bun.

- Tu? Tu l-ai împușcat pe șobolanul ăla? Un copilaș ca tine?

- Am spus eu că da? mormăi Tony încăpățînat. Am dorit doar să știu dacă, în cazul că voi fi arestat, vei avea grijă să am un avocat bun.

- Poți să fii sigar de asta. Și de acum înainte vei fi binevenit ori de cîte ori îți va face plăcere să treci pe aici. Găsesc întotdeauna întrebuințări bănoase pentru copii curajoși.

- Mulțumesc.

De la cîrciuma lui O'Hara, Tony se duse s-o viziteze pe Vivian la hotelul ei sărăcăcios. Era nervoasă şi plîngea, dar dincolo de nervozitatea ei, Tony observă o umbră de ameninţare, care nu avu darul să-l liniştească. Se întrebă în sinea sa dacă Vivian îşi dădea seama cît de mult însemna pentru el tăcerea sa şi ajunse la convingerea că Vivian ştia.

- Mi l-ai luat pe Al - hohoti ea - aşa că acum va trebui să-mi porţi de grijă cum făcea el.

- Taci! se răsti Tony. N-avea nici o grijă. Astăzi o să-ţi închiriez un mic apartament.

Aşa că în interval de mai puţin de douăzeci şi patru de ore, Tony Guarino comise prima sa crimă, intră ca membru într-o bandă şi îşi luă o nevastă. Evenimentele se precipită în lumea gangsterilor!

Tony nu avea intenţia să părăsească imediat casa părintească; nu de alta, dar familia s-ar fi supărat..

Se îndreptă din nou spre cîrciuma lui O'Hara. Un automobil opri la marginea trotuarului, într-un scrîşnet infernal de frîne:

- Ascultă, piciule! strigă o voce răguşită. Vino încoace!

Primul impuls al lui Tony fu să o rupă la fugă, dar recunoscînd automobilul drept unul dintre cele ale brigăzii judiciare, îşi dădu seama că aşa ceva ar însemna adevărată sinucidere. Aşa că se îndreptă, ezitînd, spre el.

- Urcă sus! comandă o brută încruntată.

Tony se simţi tras pe sus, apoi automobilul o porni cu toată viteza. Sosiţi la poliţie, cu Tony la mijloc, detectivii urcară la primul etaj, într-una din "camerele de conferinţă".

- Cred că ai auzit că Al Spingola a fost asasinat astă noapte? - îl întrebă cel care părea să fie şeful.

- Da, consimţi, după o scurtă ezitare, Tony. Am citit azi dimineaţă în ziare.. Cei şase oameni rîseră cu poftă.

- Nu mai spune! - continuă şeful. Partea proastă e că ştiai totul mai dinainte PENTRU CĂ TU AI UCIS PE SPIGNOLA!

- Vi s-a urcat căldura la cap? - întrebă calm Tony.

- Nu încerca să te ascunzi, sau o vei păţi şi mai rău. Ştim cum s-a petrecut totul. Mai bine scuipă tot adevărul şi asta cît mai repede.

- Nu știu la ce vă referiți - răspunse Tony, cu aerul cuiva care a început să se plictisească.

- Ah, va să zică încerci să faci pe șmecherul?

- Nu. Mă mărginesc să declar adevărul.

- Unde erai noaptea trecută între douăsprezece și trei?

- Acasă, în pat.

- Poți să probezi?

- Toată familia mea poate să jure acest lucru.

- De unde ai luat "asta"? întrebă pe nepregătite un alt detectiv, punîndu-i sub nas revolverul cu care fusese ucis Spignola.

Tony înghiți în sec, dar cu un teribil efort de voință își menținu aparența calmă.

- Nu l-am mai văzut niciodată - răspunse el cu încăpățînare. Se întreba ce anume știau cei de la brigadă. Se părea că destule lucruri. Pentru că, în acele zile, poliția se interesa tot atît de mult de uciderea unui gangster, ca și de aceea a unui om cinstit și nu precupețea nici un efort ca să descopere ucigașul. Singurul lucru care rămînea de făcut, era să continue bluful.

- Nu l-am văzut în viața mea - repetă el, ridicînd capul în sus, cu o privire provocatoare în ochi.

Șeful detectivilor îl lovi pe neașteptate cu dosul palmei peste gură, umplîndu-l de sînge.

- Încetează cu minciunile - urlă el. Bagă-ți mințile în cap și spune adevărul.

- Nu încerca cu metodele astea, fiindcă o să te coste scump! - replică Tony foarte calm, dar cu ochii aruncînd flăcări. Am și eu un frate detectiv și știu metodele pe care le întrebuințați, cînd vreți să obțineți mărturisiri forțate. Am pe deasupra și oameni influenți care mă protejează, așa că mai bine dați-vă bine pe lîngă mine, fiindcă într-o bună zi am să fiu cineva aici în oraș.

- Ce părere aveți, ce gură are? - rînji unul dintre detectivi. Din toți lașii cu gura la cer care mi-au trecut prin mînă, ăsta e cel mai...

- Am auzit că te-ai plimbat cu una dintre fetele lui Al, în ultimele zile? - îl întrerupse șeful.

Tony surîse.

- Din cîte am auzit, jumătate din fetele din oraș erau ale lui Al.

- Da, poate. Dar m-am referit la simpatia cea mare a lui Spingola. Vreau să spun, la blonda cu picioarele de păianjen, care joacă acum la teatrul Veseliei.

- N-o cunosc!

- Nu încerca să negi. Tot cartierul vorbea că ai fost văzut cu prietena lui Al și toți se așteptau să te găsească cu beregata tăiată. Și acum Al a fost ucis. Ce ai de zis?

- Asta nu probează nimic împotriva mea - se încăpățînă Tony. Chiar dacă tot ce spuneți este adevărat. Al avea motiv să caute să mă înlăture, dar eu? Și în plus, un om de talia lui Spingola, s-ar lăsa împușcat de un copilaș nevinovat ca mine?

- Are dreptate, piciul - trebui să recunoască șeful detectivilor.

Se produse o mișcare în dreptul ușii și un om scurt, cu favoriți și ochi strălucitori, năvăli în cameră.

- Am un ordin de liberare imediată pe numele d-lui Tony Guarino anunță omulețul. Apoi cu un gest plin de demnitate, flutură pe sub ochii detectivilor uimiți documentul.

Toți rămaseră cu gura căascată. Pentru ca un puști ca acesta să obțină mandat de liberare în termen atît de scurt, exista o singură explicație: că avea "legături". Detectivii n-ar fi visat niciodată că acest copil de optsprezece ani ar fi legat cu lumea gangsterilor în vreun fel oarecare. Dar documentul proba că acesta este adevărul. Și din moment ce nu dispuneau de suficiente dovezi împotriva lui Tony, ca să-l poată reține, singurul lucru care le rămînea de făcut, era să dea urmare ordinului și să-l libereze.

- Îmi pare rău, băieți! - murmură glumeț Tony, în clipa cînd părăsi camera, întovărășit de avocat.

CAPITOLUL 4

Tony se obișnui curînd cu banda lui O'Hara și găsi tovărășia plăcută și bănoasă. La început, irlandezii erau cam bănuitori față de străinul care intrase în mijlocul lor, dar cînd aflară că el împușcase pe redutabilul Al Spingola, temerile lor se risipiră, ca ceața sub soarele unei dimineți de vară, și-l primiră în sînul bandei cu un vădit entuziasm. Tony nu se referi niciodată la lupta pe care o susținuse, dar nici nu negă nimic atunci cînd se prezentă ocazia. Dar zi și noapte, el aștepta o încercare de revanșă din partea oamenilor lui Al. Continua să-și păstreze "garda de corp", fără ca să spună cuiva despre acest lucru. Nici măcar tovarășilor săi. Tony se dovedi curînd un element capabil și fu avansat la rangul de locotenent personal al lui O'Hara. El căută să-l convingă de la început pe acesta, că nu avea de gînd să se ocupe de afaceri "mici" și de găinării ca: Furturi, spargeri de case de bani sau răpiri. Și, nu după mult timp, dictonul său deveni faimos.

"Nu-mi risc pielea pentru cîțiva dolari".

Pentru el, totul se reducea la un raționament foarte sănătos. Înainte de-a întreprinde ceva, își făcea socoteala dacă reușita îi va aduce beneficii proporționale cu riscul. Și dacă găsea că proporția nu e respectată, refuza să întreprindă cea mai mică acțiune. Nu-i plăcea să facă pe sportivul, nu se dădea în vînt după acțiuni spectaculoase. Lucra singur și fără riscuri. Prefera șantajul. După cum afirma singur, nu avea nici un rost să fure, atunci cînd putea să convingă pe un negustor că era mult mai bine să plătească un gaj de zece sau douăzeci de dolari, pentru ca magazinul lui să nu fie prădat. Și pe o mamă, că era mult mai bine să plătească lunar cinci dolari, pentru ca să nu i se întîmple nimic copilașului, atunci cînd vine singur de la școală. Și odată convinse, victimele lui plăteau tributul mai regulat decît dacă ar fi fost vorba de o asigurare. În plus Tony inventa zilnic cîte două sau trei modalități de a estorca bani fără riscuri, lucru care ajunsese să-l uimească chiar și pe O'Hara.

De ce să răpești și să legi oamenii, sau să le spargi capul, cînd poți să discuți cu ei prietenește? Prefer să nu am riscuri și să mă amuz!!

Tony se bucura din partea tuturor de cel mai desăvîrșit respect. Și știa motivul: îi mersese vestea că este un "ucigaș". Omorîse numai odată și atunci în legitimă apărare, totuși era sortit să apară peste tot ca un ucigaș și să se bucure tot restul vieții de avantajele și dezavantajele acestei stări de fapt.

Venitul său se ridica acum la trei sute de dolari pe săptămînă - lucru nu prea des întîlnit la gangsteri, înainte ca prohibiția să-i facă milionari și cu ajutorul lui Vivian, reușea să se distreze de minune. Închiriase un apartament confortabil și Vivian părăsise teatrul.

- Nu pot să suport gîndul că alții cască ochii la minunatele tale picioare păpușo! - îi spuse el, cînd ea insistase să continue teatrul. Cîștig destui bani pentru amîndoi, așa că te poți lăsa de meserie.

Fiind tentată, ca toate blondele de altfel, de o viață ușoară și fără multă cheltuială de energie, Vivian se lăsase convinsă. Tony locuia încă în casa părintească, dar se decisese să se mute cu prima ocazie cînd i se va da prilejul să-și adune curajul necesar s-o rupă. Fratele său, Ben, aflînd de interogatoriul la care fusese supus, nu găsi ceva mai bun de făcut, decît să-l supună altui interogatoriu acasă. Dar Tony știa să păstreze tăcerea atunci cînd trebuia și să dea cu gura atunci cînd se simțea nevoia, încît rezultatul fu că îi convinse pe ai săi că nu fusese cu nimic amestecat în uciderea lui Spingola.

Sîmbătă seara, puțin înainte de ora șapte, Tony se duse să o viziteze pe Vivian, în noul ei apartament. Era foarte bine dispus:

- Ei, baby, ce facem la noapte? - întrebă el.

- Mergem la "Colosimo".

- Nu, nu-mi place localul. Mai bine la un restaurant din partea de nord.

- Vreau să merg la "Colosimo". Buzele ei se încrețiră primejdios.

- Nu, Am spus odată că nu-mi place localul.

- De ce?

- Pentru că toți oamenii lui Spingola sînt acolo, în special sîmbătă seara.

-Frica? - murmură ea, batjocoritor. Părea să fie foarte prost dispusă.

- Nu! I-o tăie Tony. Dar nu m-am împăcat niciodată cu ideea de a fi împuşcat pe la spate.

- În regulă. Dacă este aşa, să mergem la Ike Bloom.

- Bine, deşi nu este prea departe de Colosimo. Mergem acolo.

Tony îşi ţinea costumele în apartamentul lui Vivian. Aşa că se bărbieri şi făcu o baie, apoi se îmbrăcă cu grijă într-un costum excelent croit, de burete alb. Dar cînd ieşi din dormitor, elegant ca un gigolo, avea un revolver în teaca pe care o purta atîrnată de umărul stîng, pe sub haină şi un mic automat în buzunarul din dreapta de la vestă.

Odată la cabaretul lui Ike Bloom, un local uriaş de pe strada 22-a, luară o masă chiar la marginea estradei, de unde puteau să vadă tot localul, fără să poată fi observaţi. Avînd o largă perspectivă şi găsindu-se în plus şi cu spatele la perete, Tony avea toate motivele să petreacă o seară agreabilă.

Dansară aproape fără întrerupere, luînd din cînd în cînd cîte un aperitiv, inconsistent, dar scump. Din oră în oră, cîte un program artistic, îi silea să întrerupă pentru zece minute dansul.

În timpul uneia din aceste prezentări, pe cînd un uriaş de femele, încărcată de kilograme de diamente false cronicănea despre dragoste sub raze de lună, Tony se ridică deodată în picioare, cu ochii pironiţi pe o femeie care stătea la o masă din partea cealaltă a estradei.

Era o brunetă, uimitor de brunetă, extrem de tînără, îmbrăcată într-o minunată rochie de seară. Uriaşul de lîngă ea arăta ca un luptător de greco-romane.

- Ce femeie! - şuieră Tony printre dinţi.

- Unde? - întrebă Vivian.

- Bruneta în alb, de la masa din colţul estradei.

Vivian privi neliniştită în direcţia indicată. Apoi se uită înapoi la Tony.

- Nu-mi dau seama ce găseşti extraordinar la ea, răspunse Vivian înţepat.

- Geloasă?

- Pe așa femele? Nici gînd. Cel puțin tipul de lîngă ea arată ca un spărgător.

- Poate că ai dreptate în privința lui - replică Tony foarte liniștit. Dar există și profesiuni mai nenorocite. În orice caz, femela este minunată. Mă întreb cine o fi.

- Vreo cocotă ca toate celelalte, sînt sigură de asta.

- Pun pariu că nu e adevărat - se răsti Tony și făcu semn chelnerului: Ascultă, cine este bruneta în alb de la masa de colo?

Chelnerul privi într-acolo și un zîmbet misterios în apăru pe buze.

- Miss Jene Conley - răspunse el.

- N-am auzit de ea niciodată - mormăi Tony.

- Poate că ați auzit, dar sub alt nume - sugeră chelnerul. Este mai bine cunoscută sub numele de "fata cu revolvere".

- Dumnezeule! făcu Tony. Ea este "fata cu revolvere"?

- Da, Sir. Deși cred că am făcut rău că v-am spus, deoarece nu vrem să avem neplăceri cu dînsa.

- Nu, desigur că nu - admise Tony după o scurtă ezitare.

- Cine este "fata cu revolvere"? întrebă Vivian după plecarea chelnărului.

- Am să te lămuresc imediat, păpușo. "Fata cu revolvere" este faimoasă în lumea gangsterilor și mă mir că nu ești la curent cu acest lucru. Cred de altfel că este singurul amănunt în legătură cu viața gangsterilor care ți-a rămas încă necunoscut. În orice caz, iată care este situația. Un bun ochitor, este întotdeauna luat la ochi de poliție și percheziționat oriunde este întîlnit, pe stradă sau în localuri. Nu poate să meargă două case într-o direcție, fără ca să se împiedice de cineva care să-l percheziționeze. Așa că este obligat să meargă întovărășit de cineva, de obicei de o fată drăguță, care să-i poarte "arsenalul". Nimeni nu poate bănui fata care este cu el și amicul nostru se poate folosi de armele sale ori de cîte ori are nevoie. Apoi le dă imediat înapoi în primire fetei, care dispare imediat, folosindu-se de un taxi sau orice alt mijloc la îndemînă. Cînd este percheziționat de polițiști, aceștia pot ști cu certitudine că el este autorul, totuși nimic nu i se poate pune în sarcină.

- Nu văd nimic excepțional în asta - remarcă Vivian.

- Nu mai spune! Ei bine, te asigur că nu există lucru mai rar și mai greu de găsit pe lumea asta, decît o perfectă "fată cu revolvere". Pentru meseria asta trebuie multă materie cenușie și o mare doză de curaj. Fata de dincolo, - dacă nu se înșală chelnărul - este cea mai faimoasă dintre toate "fetele cu revolvere".

Continuară să danseze. "Fata cu revolvere" și cu partenerul ei, dansau la rîndul lor. Și fascinatul Tony, găsind fata uluitor de frumoasă privită de aproape, nu-și putu dezlipi privirea de la ea. Trecu un timp, pînă ce revenindu-și puțin în fire, își dădu seama că un om încearcă să flirteze cu Vivian. Era un bărbat gras și urît, îmbrăcat într-un costum deschis care nu-i venea de loc bine, și destul de bătrîn ca să-și vadă de treabă. Dansa cu o blondă, pe care o ținea în brațele sale vînjoase, la fel cum ține un copil o păpușă. Evident că slăbiciunea lui erau blondele. Dar nu părea un tip bine crescut. Băuse cam mult și nu se silea de loc să ascundă acest lucru. Dădu din cap spre Vivian și-i făcu cu ochiul, cînd perechile se apropiară la un moment dat. Fața lui Tony, din negricioasă cum era, deveni cărămizie. Cînd perechile ajunseră din nou una lîngă alta, tipul nu se putu abține:

- Hei, mititico! - exclamă el cu un rînjet. Îmi acorzi dansul următor?

Tony dădu drumul Vivianei, apucă blonda din brațele grăsunului și o smulse într-o parte, apoi trînti un pumn drept sub bărbia îndrăzneț ului, care nu numai că-l dădu peste cap, dar îl făcu să alunece vreo zece metri de-a lungul parchetului.

- Vino, dulceață, hai să ieșim cît mai repede de aici - se repezi Tony, apucînd pe Vivian de braț.

O scară mică, neutilizată, îi despărțea de masa la care șezuseră. Se repeziră la ea și odată ajunși, Tony făcu semn chelnărului să vină imediat.

- Strașnic pumn l-ați făcut să încaseze, Sir - surîse chelnărul în timp ce termina nota. Și pot să spun că a meritat. Dar o să iasă un scandal formidabil din cauza acestei bătăi. Știți pe cine ați lovit, nu?

- Nu.

- Căpitanul Flanagan, de la brigada S.

- Oh, Dumnezeule!

Tony aruncă o privire fugară pe nota prezentată, apoi zvîrli chelnerului o hîrtie de cincizeci de dolari și apuncînd-o iar pe Vivian de mînă, se repezi afară din local.

- Cine-i căpitanul Flanagan? - îl întrebă aceasta, în timp ce fugeau.

- Șeful brigadei S și unul din cei mai îndrăciți detectivi.

- Crezi că o să ai neplăceri din cauza lui?

- Nu știu, dar în orice caz, n-o să am nici un avantaj - replică morocănos Tony.

După o sută de metri, Tony încetini viteza, pentru a permite "gărzii de corp" să-l ajungă. Cînd văzu farurile celuilalt reflectîndu-se în oglinda retrovizoare, mări din nou viteza.

Opri în fața casei Vivianei și aceasta coborî repede din mașină. O clipă mai tîrziu, un automobil trecu în goană, scuipînd foc și gloanțe, apoi se pierdu în noapte. Vivian dete un țipăt și se repezi spre mașină.

- Tony! Ești rănit?

El se tîrî afară de sub volan, unde se aruncase cînd auzise zgomotul motorului celuilalt automobil venind în goană.

- Nu, nu m-au atins - mormăi el. Dar n-a fost vina lor că n-au reușit. Din fericire pentru mine, eram singur în mașină, altfel n-aș fi avut loc să mă arunc sub volan. Ia ascultă, de ce ai ieșit așa în grabă din mașină? Nu cumva aveai idee de ce o să se întîmple?

- Vai Tony, se poate să spui așa ceva?

- Un om spune o mulțime de lucruri, cînd a scăpat prin urechile acului de la moarte.

CAPITOLUL 5

Căpitanul Flanagan nu întîrzie să-şi arate dinţii. Luni pe la amiază un grup de detectivi năvăli în cîrciuma lui O'Hara, alese dintr-o privire pe Tony şi puse mîna pe el.

- Ştiam că o să se întîmple - îl linişti Tony pe un uluit O'Hara. Nu avea nici o grijă. Totul o să se termine cu bine. Dar aşteaptă cîteva ore, înainte de a scoate ordinul pentru eliberarea mea.

Detectivii îl duseră pe Tony direct la poliţia centrală şi-l băgară în biroul căpitanului Flanagan. Acesta se ridică de la biroul la care stătea şi veni cu paşi măsuraţi spre Tony. Era uriaş, lat în spate şi robust, cu o bărbie bătăioasă, o gură batjocoritoare şi ochi aşezaţi prea aproape unul de altul.

- Vasăzică tu eşti cocoşul care mi-a tras un pumn ieri noapte la Ike Bloom, ai? - mîrîi el.

- Da, Sir, răspunse calm Tony. Şi oricare altul ar fi procedat la fel. Şi dumneavoastră aţi fi făcut la fel, dacă cineva ar fi insultat fata cu care eraţi.

- Nu mai spune. Nu pot să-mi închipui că un cocoşel ca tine să aibe cu el o femeie care să se poată simţi insultată de ceva. Aşa că înghite-o!

Şi fără avertisment îi trînti lui Tony un pumn drept peste gură, o lovitură îngrozitoare, dureroasă ca muchia unui pumnal, care aproape îl dădu peste cap, şi-l făcu să-şi ţină respiraţia cînd simţi durerea întinzîndu-se în tot capul. Ochii lui scînteiară de furie şi mîinile sale se ridicară încet în sus, ameninţătoare.

- Nu ridica mîinile asupra mea, lichea - mîrîi Flanagan. Sau chem de afară o duzină de băieţi şi-l pun să te bată cu bastoanele de cauciuc.

- Nu mă îndoiesc, recunoscu Tony cu amărăciune. Nimic nu m-ar mira din partea dumneavoastră.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Nimic.

- Cu ce te ocupi?

- Cu nimic rău.

- Nu? Atunci de ce te învîrți mereu prin preajma lui O'Hara? Hai, nu mai sta pe gînduri, mărturisește!

- N-am făcut nimic rău.

- Atunci ce anume faci pentru O'Hara?

- Ascult ordine.

- Ah, faci pe șmecherul? - mîrîi Flanagan. Îl pălmui din nou pe Tony și automat întinse mîna spre revolverul pe care-l purta la cingătoare, cînd văzu pe acesta ridicînd mîinile.

- Jos mîinile, tîlharule. O să te învăț eu să porți respect mai marilor tăi. Și hai, mărturisește odată, cu ce fărădelegi te ocupi, șantaj, răpiri, sau ce?

- N-am participat în toată viața mea la nici o singură răpire și la nici un fel de tîlhării - răspunse Tony cu mîndrie.

- Dar atunci de unde ai bani să-ți cumperi hainele pe care le porți și cum ai făcut de ai cumpărat automobilul care îți aparține?

- Asta este treaba mea. Am eu metodele mele.

- Nici nu mă îndoiesc de acest lucru, consimți Flanagan sarcastic. Și asta și vreau să aflu: cîte ceva despre aceste metode care se pare că ți-au reușit. Hai, hai, tinere, îndrăznește să miști din buze, altfel chem băieții și-i pun să te "calce" puțin, de n-o să mă uiți toată viața.

- Eu n-aș face așa ceva, dacă aș fi în locul dumneavoastră - răspunse Tony, cu flăcări în ochi și cu un ton foarte amenințător. Poate că într-o zi am să fiu și eu cineva în acest oraș și s-ar putea ca atunci să-mi amintesc de dumneavoastră.

- Ce vrei să spui, că ai de gînd să-mi plătești? - răcni Flanagan.

- Nu văd de ce nu? În fond alți copoi așa procedează. Ar fi curată prostie să nu profiți cînd îți dă mîna!

- N-am întîlnit încă un asemenea obraznic - gîfîi detectivul. Furia sa era atît de mare, încît gulerul stătea să-i plesnească.

- Ascultă bine, nemernicule, și bagă-ți în cap ce-ți spun. N-am timp de pierdut cu tine. Dar îți dau douăzeci și patru de ore să părăsești orașul. Și te sfătuiesc pentru binele tău să mă asculți. Acum șterge-o!

- Prea bine, Înălțimea Voastră. Dar asta nu înseamnă că am de gînd să și plec din oraș.

Și cu aceste cuvinte de rămas-bun, Tony părăsi biroul căpitanului Flanagan.

Odată în stradă, se îndreptă către cîrciuma lui O'Hara, ducînd cu el o buză ruptă și în inimă, dorul de-a ucide. Îi povesti lui Klondyke O'Hara cum decursese întrevederea cu Flanagan și amenințările acestuia. "Șeful" păru foarte tulburat.

- Ai nimerit-o rău, piciule, îi spuse el încet lui Tony. Flanagan este cel mai îndrăcit dintre detectivi și e vai și amar de acela pe care își pune el ochii.

- Să-l ia dracu! își dădu singur curaj Tony. În fond nu este cine știe ce de capul lui.

Tony rămase în oraș dincolo de timpul fixat de Flanagan. Și avu curînd ocazia să constate că Klondyke O'Hara avusese dreptate. Pentru că avu parte de persecuții mai îndrăcite decît visase vreodată că ar fi posibil. Fu oprit de cîte douăzeci de ori pe zi, în toate locurile posibile, pe stradă, în localul lui O'Hara, chiar și acasă, cercetat în toate chipurile, percheziționat și interogat pentru orice fărădelage se întîmpla în oraș. Nu putea să poarte asupra sa nici măcar un revolver, fiindcă acest lucru ar fi echivalat cu o condamnare. Fără apărare, risca să-și lase pielea în mîna oamenilor lui Spingola, care continuau să-l urmărească, pentru a-și răzbuna șeful. Fu o săptămînă de torturi pentru bietul Tony.

Detectivii pătrunseră chiar și în apartamentul Vivianei într-o noapte, și-l dădură peste cap sub pretextul că sînt în căutarea unor lucruri furate. Și-i puseră acesteia întrebări, mai mult spre a-și bate joc de ea.

- Vasăzică, asta este păpușa pentru care l-ai "măturat" pe Al Spingola? spuse unul, cu un rînjet în direcția Vivianei. N-am ce să zic, ai avut dreptate. Nu te dor ochii cînd te uiți la ea... Vrei să-mi dai întîlnire într-o zi, mititico?

- Ascultă... începu Tony scrîșnind din dinți.

Dar Vivian i-o luă înainte:

- Nu-mi face o deosebită plăcere să stau de vorbă cu un copoi și-i evit pe cît este cu putință - spuse ea, întorcînd apoi capul.

- Probabil n-ai prea avut ocazia să eviți de multe ori în viață mîrîi detectivul. Și o să ai ocazia să stai și mai des de vorbă cu

noi, dacă o să mai stai cu gorila asta. Așa că nu face pe moftu-roasa, drăguțo; s-ar putea să ai nevoie de noi într-o bună zi.

Vineri de dimineață, Klondyke O'Hara chemă pe Tony în biroul său, o cameră prăfuită, cu un birou hodorogit și două fotolii, care fuseseră odată aurii. Irlandezul era în cămașă și vesta sa atîrna de ambele părți, neîncheiată; reținută doar de lanțul de aur de la ceas. Pălăria îi era pusă pe ochi, atît de prăbușită înainte, încît părea că se odihnește pe vîrful nasului. O țigară de foi, neaprinsă, dar pe jumătate mestecată, ocupa unul din colțurile gurii sale, cu buze pătate de nicotină.

- Stai jos Tony - îl invită el.

Tony se execută, simțindu-se foarte prost și întrebîndu-se ce mai însemna și aceasta. Știa că de obicei O'Hara dădea ordinele, stînd în colțul tejghelei. Tot acolo primea rapoartele și în general de acolo își făcea toate afacerile. Cînd se îndura să treacă la birou, trebuia să fie ceva extrem de important.

- M-am gîndit toată săptămîna la tine și la situația în care te-ai vîrît singur, Tony - începu el. Copoii s- au pus pe treabă, băia-tule, și nu au să-și găsească liniștea, pînă nu vor găsi ceva să-ți pună în spinare. Flanagan este dat dracului și nu se lasă cînd și-a înfipt dinții în cineva. Mai rău ca un cîine turbat. Dacă ai dispune de destui bani, ca să-l poți fixa un tribut săptămînal, totul s-ar aranja, dar din păcate, nu ai posibilitatea. Așa că va trebui să te supui. Altfel înseamnă să ne ducem cu toții de rîpă, și eu și băieții. Copoii vin aici în fiecare dimineață, încercînd să-ți găsească ceva în cont și s-ar putea să dea din greșală peste altceva. Dacă vor continua, un amănunt nu va întîrzia să iasă la iveală și asta ar însemna ruina pentru toți. Țin mult la tine dar dar nu pot să fiu nedrept cu ceilalți băieți, Tony. Nu pot să-i distrug de dragul tău. Așa că te rog să nu mai vii pe aici.

- Vasăzică mă expediezi? îl întrebă Tony cu răceală.

- Nu-ți băga prostii în cap. Țin foarte mult la tine și doresc să lucrăm mereu împreună, dar pentru moment va trebui să dispari, altfel ochii poliției vor fi tot timpul asupra noastră și asta ar însemna ruina.

- Poate că ai dreptate. Dar cum rămîne cu partea mea, cu veni-turile din schemele și ideile pe care le-am dat bandei?

- Îți vei primi partea regulat. Ți-o voi trimite în fiecare sîmbătă noaptea la locul pe care îl vei fixa singur. Și poți să fii sigur că nu voi încerca să te înșel. Îți vei primi partea cuvenită, fără nici un fel de rețineri. Dar mai mult nu pot. Nu pot să risc, ținîndu-te în preajma mea. Aș fi nedrept cu ceilalți băieți.

Își strînseră mîinile și Tony plecă, gonit din cauză că ochii poliției erau ațintiți asupra lui.

Pe cînd trecea prin cîrciumă, îndreptîndu-se spre ieșire, unul dintre ciracii lui O'Hara, îi șopti în fugă:

- Am auzit că băieții lui Al și-au pus în gînd s-o termine cu tine.

- Au mai încercat ei și înainte - răspunse Tony cu răceală;

- Știu asta. Dar de data aceasta sînt decișI. Nu cred c-o să le mai scapi.

- Mulțumesc pentru avertisment - spuse Tony. Văd c-o să trebuiască să port revolverul la mine, fără să mă mai gîndesc la riscurile cu poliția. Tot mai bine să fiu arestat decît să-mi las pielea pe aici.

Tony ieși cu atenție în stradă, apoi făcu semn "gărzii" sale, care stătea în partea opusă a străzii, fumînd foarte calm o țigare. Băiatul traversă strada, arătînd parcă și mai fragil decît era. Un băiat de vreo douăzeci de ani, pirpiriu, cu fața albicioasă, cu o bărbie aproape inexistentă și cu ochi care ardeau ca doi tăciuni.

- Am primit o înștiințare că băieții lui Spingola sînt pe urmele mele. Și n-am asupra mea revolverul. Mergem acum acasă să-mi iau artileria. Dar păzește-mă bine!

El o porni repede în susul străzii, ochii săi căutînd și scotocind fiecare colțișor, în timp ce celălalt băiat mergea cam la treizeci de pași în urmă, cu mîna dreaptă băgată adînc în buzunarul din dreapta de la haină.

Vivian devenise cam nervoasă de cînd cu raidurile poliției chiar în apartamentul ei. Așa că Tony plecă singur la cinematograf.

America intrase în război doar cu cîteva zile mai înainte și pe ecran apăru un apel pentru voluntari. Tony se întrebă, rîzînd, care vor fi idioții care se vor lăsa duși de acest apel. Nu el, în orice caz! Ce datora el țării sale? Ce făcuse țara sa pentru el? Rîdea încă în sinea sa, cînd părăsi sala de cinematograf.

Odată ieşit în stradă, Tony aruncă asupra mulţimii o privire circulară, căutînd inamici, fie poliţişti, fie gangsteri. Dar nu văzu nici unul, aşa că o porni voios spre casă, pe jos, deoarece automobilul era încă în reparaţie, din cauza atacului pe care-l suferise în faţa casei Vivianei, sîmbătă noaptea.

Cotind la dreapta de pe strada principală şi apucînd-o pe o stradă mai întunecoasă, Tony îşi dădu deodată seama că se mai aud şi alţi paşi, afară de ai săi. Întorcînd capul cu precauţiune, Tony văzu pe trotuarul opus, puţin în urma sa, trei oameni, mergînd în aceeaşi direcţie. Un fior îi străbătu corpul şi mîna sa pipăi revolverul pregătit în buzunarul din dreapta de la haină.

Primul său gînd, fu să se convingă că era într-adevăr urmărit şi că totul nu se reducea la o simplă coincidenţă. La primul colţ, o apucă la stînga şi imediat mări pasul. Repede, cei trei oameni traversară strada şi-l urmăriră, aproape fugind, pînă ce se aranjară iar în poziţia lor favorită, pe trotuarul opus şi puţin în urma sa.

Nu mai încăpea nici o îndoială. Tony îşi dădu seama că misiunea lor era să-l asasineze şi că nu aşteptau decît locul şi momentul prielnic ca să-şi pună în execuţie planul. Dacă ar fi rupt-o la fugă, n-ar fi făcut decît să precipite focul; dacă ar fi strigat după ajutor, rezultatul n-ar fi fost diferit. Oamenii de prin cartier, ştiau că dacă cineva vrea să-şi conserve viaţa, este recomandabil să nu se ocupe decît de afacerile sale personale. Nu-i rămînea lui Tony decît o singură posibilitate: să aştepte ca ei să deschidă focul şi abia apoi să le răspundă.

Tony, ca toţi gangsterii de altfel, nu-şi dădea seama de situaţia îngrozitoare în care se găsea, condus la locul de execuţie, nu de un călău, ci de trei. Aceasta, pentru că Tony, ca şi ceilalţi gangsteri, era lipsit de imaginaţie.

La un moment dat oamenii îşi schimbară poziţia traversînd strada, spre a ajunge exact în spatele lui Tony.

Cunoscînd valoarea elementului "surpriză", Tony se decise să-şi încerce norocul. Cu rapiditatea unei umbre se refugie într-un gang şi deschise un foc bine susţinut. Revolverele celor trei gangsteri răspunseră din plin şi gloanţele muşcară peretele la mai puţin de o jumătate de metru de Tony, vîjîindu-i apoi pe la ureche. În depărtare, Tony putea să vadă flăcările şi să audă împuşcăturile pe

care le trimetea "garda sa de corp", care se găsise tot timpul la vreo cincizeci de metri în urmă. Asasinii erau prinşi între două focuri.

Tony, deşi doar pe jumătate acoperit de peretele după care se refugiase, continuă să tragă încet, dar bine ochit. După cîteva împuşcături, văzu pe unul dintre urmăritori, căzînd şi rămînînd nemişcat. Apoi mai văzu căzînd un al doilea, dar acesta se ridică aproape imediat şi o rupse la fugă, şchiopătînd. Cel de-al treilea nu întîrzie să-l imite. Inamicul se dăduse bătut.

În depărtare, Tony auzi specificul "clang, clang!" al maşinii poliţieneşti. Probabil că auziseră împuşcăturile şi se grăbeau să vadă despre ce era vorba. Tony se repezi afară din gangul în care se adăpostise, trecu pe lîngă corpul nemişcat care zăcea în mijlocul drumului, apoi luă de braţ pe "garda sa de corp" şi împreună o rupseră la fugă pe o alee întunecoasă care se deschidea la dreapta lor.

- Bravo, ai făcut treabă bună! gîfîi Tony, în timp ce alergau, întinzînd băiatului o hîrtie de douăzeci de dolari. Am "curăţit" pe unul şi l-am scos din circulaţie pe altul. Dar trebuie să ştergem toate urmele. Aruncă-ţi revolverul peste gardul de colo. Tony azvîrli şi el revolverul.

- Acum, chiar dacă sîntem prinşi, nu pot descoperi nimic asupra noastră. Dar n-am intenţia să mă las descoperit. Pentru orice eventualitate, la capătul aleii ne despărţim. Caută să ajungi cît mai departe cu putinţă de locul în care am dat lupta, dar nu merge prea repede, ca să nu atragi atenţia asupra ta. Dacă cumva te agaţă, nu m-ai văzut toată seara, ai înţeles? Ai fost la un film. Bine?

Băiatul făcu semn cu capul că a înţeles, apoi o coti la stînga şi dispăru în întuneric. Tony o luă la dreapta. În cinci minute ajunsese destul de departe de locul unde se dăduse lupta. Deşi alergase tot timpul, nu încetase o clipă să reflecteze. Desigur că cel ucis făcea parte din banda lui Al Spingola. Poliţia cînd îl va descoperi, va şti imediat cine l-a ucis şi de ce şi va începe să răscolească oraşul în căutarea lui. Avînd în vedere că şi banda lui Al va porni acum o luptă pe viaţă şi pe moarte împotriva lui, Tony găsi că lucrul cel mai nimerit ar fi să se dea puţin la fund, măcar pentru cîteva luni. Dar încotro să se ducă? Ce să facă? Şi atunci îşi aminti

de apelul pe care-l văzuse pe ecran, în timpul spectacolului. Chicoti singur. Asta ar fi cu adevărat nostim. Se va înrola în armată.

Să facă acum armata, însemna să se bucure de o seamă de avantaje: nimeni nu se va gîndi să-l caute tocmai acolo, va avea prilejul să voiajeze şi încă fără nici o cheltuială, se va antrena în tragerea cu pistolul fără ca cineva să se alarmeze, etc.

Războiul nu mai putea să dureze mult, odată ce America intrase şi ea să limpezească lucrurile. Aşa că el se va bucura de o vacanţă de cîteva luni, pe socoteala statului.

Între timp, situaţia sa era dintre cele mai proaste. Nu încăpea nici o îndoială că poliţia îl va căuta imediat în toate locurile pe care obişnuia să le frecventeze. Nu îndrăznea să se ducă nici acasă, nici la Vivian, nici la O'Hara.

- Ascultă, Klon - spuse el cu un ton schimbat. Aici este Tony. M-am bătut cu cîţiva băieţi din banda lui Spignola. Am omorît unul şi am rănit altul. Aşa că m-am decis să părăsesc oraşul pentru cîtva timp, fiindcă copoii n-or să aibă linişte pînă nu mă vor găsi. Şi aş dori să te văd înainte de plecare. Adu-o şi pe Vivian. Nu îndrăznesc să vin la ea acasă, nici la tine. Aşa că fixează un loc de întîlnire.

- Să ne întîlnim acasă la o prietenă de-a mea, răspunse O'Hara. Apoi îi dădu numele şi adresa. Cred că acolo vom fi în siguranţă. Eu plec imediat şi te voi aştepta acolo.

Tony mai dădu un telefon Vivianei, apoi opri o trăsură şi o porni spre adresa indicată. Apartamentul se găsea la etajul trei. Tony urcă scările şi bătu semnalul convenit. Îi deschise chiar O'Hara. Fu condus într-un hol şi prezentat unei blonde "elefantine", pe nume Gertie.

Tony explică repede situaţia, apoi planul său de a se înrola în armată. O'Hara îl aprobă în totul, promiţîndu-i să-l trimită Vivianei şi doamnei Guarino, respectiv cîte o jumătate din sumele ce i se cuveneau lui Tony, pe timpul cît acesta va fi departe.

Tocmai atunci sosi şi Vivian şi O'Hara, dînd dovadă de bun simţ, destul de rar întîlnit la cei din speţa sa, trecu cu blonda Gertie în camera de alături, lăsîndu-i cîteva minute singuri. Repede, Tony îi explică lui Vivian toată situaţia precum şi hotărîrea pe care o luase.

- Dar s-ar putea să fii ucis, obiectă ea.

Tony rînji.

- Cred că este preferabil decît să stau aici. Ar însemna să fiu "curățat" de banda lui Spingola, sau trimis cîțiva ani la pușcărie de poliție.

- Dar, Tony, nu pot să trăiesc fără tine! sughiță Vivian.

- Am aranjat cu O'Hara să-ți trimită banii mei săptămînal - răspunse Tony, dînd dovadă de pricepere în materie de femei. Așa că nu o vei duce tocmai prost cîteva luni pînă cînd vin înapoi. Și poți să fii sigură că voi veni - nici să nu te îndoiești de acest lucru. Dar sper - și vocea lui deveni dură - că te voi găsi așteptîndu-mă, nu?

- Da, Tony scump! poți să fii sigur de asta!

Acum se atîma de el, sărutîndu-l cu furie și plîngînd cu hohote.

- Ah, de-ai ști cum te iubesc! Te implor, întoarce-te cît de curînd!

El o sărută cu toată puterea care îl făcuse să ucidă pentru ea, apoi părăsi apartamentul întovărășit de O'Hara, hohotele și rugămințile ei răsunîndu-i încă în urechi.

O'Hara îl conduse la South-Bend. Tony stătu tot timpul trîntit pe jos, în fund, pînă ce ieșiră din oraș. În gară, un tren pentru New York aștepta gata de plecare. Tony avu abia timpul să se suie în el. Două zile mai tîrziu, Tony făcea parte din armată, departe de toți inamicii săi. Pe vremea aceea nu se puneau prea multe întrebări, cînd veneai să te înrolezi...

CAPITOLUL 6

Tony făcu adevărate minuni de viteje. Detașat la o companie de mitraliere, își uimi superiorii cu calmul său remarcabil în cele mai grele împrejurări. Ofițerii nu aveau de unde să știe că riscul nu era ceva nou pentru Tony și că acestuia i se părea de-a dreptul ciudat faptul că la atac este susținut de mii de tovarăși de-ai săi. Tranșeele reprezentau de asemenea o protecție cu totul nouă, ceva ce nu exista în luptele din oraș. Așa că pentru Tony, războiul se dovedi a fi o simplă distracție, în care se azvârli cu tot entuziasmul.

În mai puțin de șase săptămîni, devenise sergent de companie. Oamenii, fiind țărani în majoritate și prin urmare neavînd nimic comun cu el, nu-l simpatizau ca om, dar totuși îi urmau pretutindeni, pentru că avea în el acel ceva care-i făcea "șef" în ochii oamenilor săi. Într-o noapte, Tony se întrecu pe sine. Lupta se dădea într-o pădurice și era foarte înverșunată.

În tolul ei, Tony apăruse din întuneric clătinîndu-se, purtînd în spate pe căpitan care era rănit și ștergîndu-și neîncetat sîngele care îi intra în ochi. Dar nu găsise în jurul său decît soldații cuprinși de panică, deoarece rămăseseră fără ofițeri sub focul dușman. Tony lăsașe binișor pe căpitan, dîndu-i în grija a doi oameni ca să facă "ce pot" pentru dînsul. Apoi, ștergîndu-și liniștit sîngele care îi orbea, luase comanda cu un calm desăvîrșit.

În zori, spre uimirea sa, colonelul descoperise pe Tony pe un deluțor și supraveghindu-și cele trei companii, pe care le instalase în pozițiile dușmane. Tony sta liniștit, cercetînd întinderea cu ochii fără să-i pese de prolectilele care se spărgeau împrejurul său. Picioarele sale erau dezgolite și pline de noroi iar capul îi era învelit în batiste însîngerate și petice rupte din cămașa sa; doar gura și ochii îi rămăseseră neacoperite.

- Extraordinar băiatul exclamase colonelul. Să le comande a trei companii și să le conducă mai bine ca un maiori Dacă nemții ar fi pătruns în poziție, am fi fost cu toții pierduți.

- Ascultă! se adresă el într-un tîrziu lui Tony din adăpostul tranșeei, de unde încerca să-și dea seama de poziția regimentului său - coboară de acolo și du-te să-ți pansezi rănile.

- Nu avem ofițeri, răspunse Tony cu încăpățînare. Majoritatea au fost uciși în timpul nopții, iar restul au fost răniți, așa că i-am trimis să-i pansez. Nu s-ar fi lăsat duși la infirmerie dacă nu și-ar fi pierdut cunoștința. Dar deoarece toți au leșinat imediat, totul a mers ca pe roate. Oamenii de aici - și desemnă poziția cu un gest larg - luptă minunat cînd au inamicul în față. Dar devin puțin cam nervoși cînd proiectilele vin din aer, fără ca inamicul să fie vizibil. Așa că le port eu de grijă, pînă la venirea ofițerilor.

- Să mă la dracul exclamă colonelul către ofițerii săi. N-am mai pomenit un asemenea om. Stă și discută cu mine, așteptînd ca vreun proiectil să-l la capul!

Apoi ridică vocea, întorcîndu-se din nou spre Tony:

- Sînt colonelul Riley. Voi trimite pe căpitanul Stone să ia în grijă oamenii dumitale. Și pentru numele lui Dumnezeu, îndură-te și coboară imediat de acolo unde te-ai cocoțat! Du-te și-ți pansează imediat rănile. Nu mi-aș ierta niciodată să pierd din pricina nemților un om de talia dumitale.

Așa că Tony coborî de la postul său de observație, salută pe colonel care-l strînse mîna în tăcere, apoi o porni, ezitînd, către postul de ajutor.

Înainte ca ziua să la sfîrșit, colonelul era în posesia unei povestiri amănunțite, asupra felului cum decursese lupta în cursul nopții; un raport fu trimis la cartierul general aliat, raport care ar fi făcut urechile lui Tony să țiuie, dacă ar fi avut ocazia să-l audă. Îi acordaseră Crucea de Război și D.S.C.- ul și Tony îi întrebă, pentru ce; făcuse doar ceea ce fusese silit să facă, același lucru pe care l-ar fi făcut și într-o luptă de stradă.

Într-un tîrziu veni și armistițiul. Tony fu trimis acasă. Era de altfel preparat pentru această eventualitate. Fiind un bun jucător de cărți, luase din timp măsuri și profitînd de naivitatea camarazilor, adunase o mică avere, totalizînd suma de șase mii de dolari. Pe aceștia îi purta într-un fel de brîu, împrejurul cingătoarei, pe sub veston. Dar trecuse prin momente, în toiul luptelor din Franța, cînd ar fi dat toți dolarii, doar pentru o oră petrecută cu Vivian.

După ce îi perfecționase în toate felurile posibile de a ucide și după ce îi călise tot curajul necesar pentru a se azvîrli în orice aventură oricît de hazardată, statul se așteptă acuma ca, după îl-

berarea sa, Tony să devină cetățeanul cel mai pașnic din lume. Dar se înșela. Era un lucru ușor de cerut oricărui altul. Dar imposibil de cerut lui Tony Guarino!

El veni acasă cu o față nouă și o mulțime de idei pe care de-abia aștepta să le pună în aplicare. Idei care urmau să-i aducă profituri excepționale, deși în detrimentul colectivității. Dar de asta îi păsa lui Tony?

Noaptea din pădurice, care îi adusese lui Tony o faimă de erou și cîteva medalii - pe care le purta într-un buzunar interior, nelăsînd să se vadă nici măcar panglicile - îl mai adusese ceva: o cicatrice lungă, vînătă, pe o parte a feței, cicatrice care se întindea de la lobul urechii pînă la capătul bărbiei. Mușchii feței și cei din jurul gurii fuseseră pe semne afectați într-un fel oarecare de această cicatrice, deoarece colțul din stînga gurii era mereu tras mai în sus, nu prea mult, dar suficient ca să-i schimbe cu totul înfățișarea. Cînd surîdea, colțul din stînga gurii refuza să surîdă, dînd feței sale o înfățișare destul de sinistră.

Tony părăsi repede, plin de voioșie cazarma, arătînd și mai tînăr și copilăros în uniforma și capela corpului expediționar. Avea o grijă, iar în buzunarul de la tunică, un revolver luat de la un ofițer german. Îl purtase tot timpul ca amintire.

Acum că ajunsese acasă, primul lui gînd fu să o vadă pe Vivian. Dumnezeule! Ce minunat va fi s-o strîngă din nou în brațe, să simtă iarăși lipit de el, vibrînd, corpul ei suplu și tinerești

Opri un taxi, dîndu-i adresa, și ordonă șoferului să nu se prea uite la "stopuri". Ochii săi înfometați, recunoscură de departe clădirea, chiar pe întuneric. Privirea lor alerga acuma în căutarea apartamentului unde petrecuse atîtea ore fericite. Da, era luminat! Vivian era acasă! Asta numai dacă mai locuia acolo. Strînse din dinți la gîndul unei asemenea posibilități.

Dar fața i se înseninâ. Vivian promisese că îl va aștepta. Își reaminti cum plînsese cu sughițuri și cum jurase în noaptea plecării sale.

Dădu șoferului un bacșiș, care făcu pe acesta să se uite aiurit în urma lui, apoi intră în bloc, căutînd să descifreze numele de pe cutiile de scrisori. Da, era în același loc - Vivian Lovejoy! Ce surpriză plăcută îi va face sosirea lui. Nu-i mai scrisese de două luni

avusese atîtea de făcut. Încercă ușa de la intrare, în speranța că o va găsi deschisă. Da, era deschisă. Urcă cu repeziciune scările, apoi, aproape ținîndu-și respirația, bătu la ușa atît de familiară de la etajul trei. Auzi un fel de umblet grăbit înăuntru, dar nimeni nu veni să deschidă. Bătu din nou, tare și nerăbdător.

Atunci ușa se crăpă puțin. Mîinile lui Tony, deja în aer, pregătite pentru îmbrățișare, recăzură de-a lungul corpului, ura țîșnind din ochii săi în flăcări. Pentru că, în deschizătura ușii apăruse un om, un bărbat cu fața de șoarece, destul de tînăr, cu aparență de ex-croc, dar cu buze senzuale și cu un nas pasional. Era în cămașă și cu mînecile suflecate.

Cu un brînci împinse ușa de perete, răsturnînd aproape pe omul din prag, apoi pătrunse în hol.

- Unde este Vivian? întrebă el.

Vivian apăru grăbită din dormitor, îmbrăcată într-un elegant neglige pe care îl cumpărase Tony. Pe dedesupt n-avea decît pijama, iar picioarele îi erau goale.

- Cine ești tu? întrebă ea furioasă. Și cum de îndrăznești să intri astfel în casa mea?

Tony simți că se înăbușe; nici măcar nu-l mai recunoscuse.

- Sînt eu, Tony. Știu că m-am schimbat puțin și degetele sale pipăiră îngrozitoarea cicatrice care îl brăzda obrazul - dar credeam că tu nu m-ai...

- Tony! exclamă ea, apropiindu-se pentru a-l examina mai bine fața. Dar rapoartele care au parvenit anunțau că ai fost ucis încă de acum șase săptămîni; a scris despre asta în toate ziarele.

- După cum vezi s-au înșelat. Sînt din nou aici, și mai întreg ca niciodată.

Atunci își reamîntl de omul care deschisese ușa și care acum stătea în spatele său, neîndrăznind să se miște. El se întoarse, privindu-l pe amîndoi, acuzator:

- Cine este? întrebă el, arătînd cu capul către omul cu fața de șoarece. Și tonul cu care pusese întrebarea, făcu să treacă un fior rece prin spatele lui Vivian.

- Un prieten de-al meu, răspunse ea, după o ezitare.

- Un prieten de-al tău, ai? repetă Tony cu amărăciune, privind cu dispreț spre celălalt.

Se întoarse în loc şi se năpusti în dormitor. În dulap, lacheiul cu lucrurile lui Vivian, găsi o pereche de pantofi bărbăteşti, şase costume de haine şi chiar şi o pijama. Acolo stătuseră lucrurile sale înainte de a pleca la război; dar ele nu mai erau de mult, ci aruncate cine ştie pe unde, iar locul lor îl luaseră hainele excrocului cu faţa de şoarece. Tony se repezi înapoi în hol, tremurînd de furie:

- Vasăzică ţi-ai bătut joc de mine, căţea turbată! rînji el printre dinţii încleştaţi. Cred că l-ai hrănit pe micuţul tău prieten cu banii pe care l-am pus pe O'Hara să ţi-i trimită în fiecare săptămînă.

- Nu, Tony, jur, gîfîi Vivian, cu respiraţia tăiată de groază. Mîinile el se ridicară, încercînd să sfarme un cleşte imaginar care îi cuprinsese beregata, înecînd-o. Nu mai putea aproape nici să vorbească.

- Tony, nu trebuie să gîndeşti aşa. Jur că nu m-am uitat la nici un alt bărbat, pînă ce n-a sosit raportul că ai fost ucis; jur asta în faţa lui Dumnezeu!

- Dar nici nu ţi-ai pierdut vremea, aşteptînd; o femeie nu se culcă cu un om în prima seară cînd îl cunoaşte. Nici nu te-ai mai ostenit să cercetezi dacă raportul era sau nu conform cu realitatea; n-ai aşteptat să vezi dacă mai vin înapoi, după cum vezi că s-a întîmplat. N-am văzut în toată garderoba ta un singur veşmînt de doliu; toate la fel de trăznite şi viu colorate ca totdeauna. Drept să spun, ai ţinut foarte mult la mine, pînă ce ţi-ai văzut stomacul plin!

Deodată "văzu roşu"; mintea sa fu paralizată de furie. Automat, mîna sa se încleştă pe revolverul din buzunarul vestonului...

- Puţin ţi-a păsat de mine, fiică a unui harem de c...

Ultimul cuvînt pe care l-l aruncă, fu acoperit de zgomotul detunăturii. Vivian duse mîinile la beregată şi se prăbuşi ca un maimuţoi desfundat, o bucată de carne însîngerată. Omul o luă la fugă şi căută să se adăpostească în spatele unui fotoliu. Dar Tony îl doborî ca pe un cîine. Apoi ascunse sub perna unui fotoliu supraîncărcat arma ucigaşă, după care părăsi în grabă apartamentul, încă ducînd cu sine geamantanul cu care venise.

CAPITOLUL 7

Trecuse de miezul nopții. Nici un om nu era în preajmă. Își reaminti că nimeni nu-l văzuse intrînd. Așa că se simți liniștit. Nimeni nu putea depune mărturie împotriva sa.

După ce trecuse de primul colț, opri un taxi și-i dădu adresa unuia dintre cele mai mari hoteluri din oraș. Poliția, chiar dacă va porni în căutarea lui Tony Guarino, nu se va gîndi să-l caute tocmai într-un hotel de lux.

Întîlni o mulțime de uniforme pe străzi și chiar și în holul hotelului la care trăsese. Prin urmare nu putea fi ușor de remarcat. Se înscrise sub numele de J.H.Stevens din Denver, Colo., și fu condus într-o cameră elegantă, prevăzută cu baie personală.

Își scoase tunica și se tolăni într-un fotoliu, unde se lăsă pradă gîndurilor. Aprinse o țigară, memorîndu-și cum a ucis-o pe Vivian și pe noul ei prieten. Nu mai încăpea nici o îndoială. Trei sau patru focuri trase de Tony cu un Lueger, ar fi pus capăt cuiva la cîteva sute de metri. Dar la distanța aceea!

Vivian nu-l iubise niciodată; își dădea acum seama că aceasta fusese realitatea. De fapt, simțea un fel de ușurare că-i închisese gura pentru totdeauna. Ar fi putut să-l dea de gol oricînd și ar fi putut fi arestat pentru uciderea lui Spingola. Și cum Vivian era extrem de geloasă și capricioasă, acest lucru n-ar fi întîrziat să se întîmple. Acum, că era moartă, Tony putea să respire mai în voie.

Vasăzică în oraș se zvonise că a căzut pe front? se întrebă dacă nu era tot vreo minciună de-a lui Vivian, cu care încercase să-i justifice purtarea pe care o adoptase. Trebuia să se convingă de acest lucru, pentru că viitorul său depindea în mare măsură de adevăr. Dacă Vivian nu mințise, viitorul său se prezenta în cele mai plăcute culori.

Se întinse și apucă receptorul care se odihnea lîngă cotul său, apoi formă numărul lui Klondyke O'Hara.

- Aș dori să vorbesc cu Klondyke O'Hara, spuse el pe un ton schimbat.

- Klondike a trecut într-o lume bună acum șase luni, îi răspunse o voce necunoscută.

- Rău de tot, se lamenta Tony. Am fost departe cîtăva vreme, așa că aflu abia acum această veste proastă. Voiam însă să dau de un tip, pe nume Tony Guarino, care lucra cu Klon. Poți să-mi spui unde să-l găsesc?

- Tony Guarino? Aha, deșteptul care a devenit subit patriot și s-a înrolat în corpul expediționar? A fost ucis în Franța, cam cu vreo săptămînă înaintea armistițiului.

- De unde știi că a fost ucis?

- A apărut în ziare o listă de morți și răniți și numele lui figura printre primii. Ascultă, dar cine ești tu?

Dar Tony închisese deja telefonul. Și în ochii săi se aprinse o flacără de ușurare. Vasăzică era adevărat. Toți de acasă îl credeau mort. Poliția și banda lui Spingola nu mai erau în căutarea lui Tony Guarino.

În plus pînă și aspectul său se schimbase din pricina cicatricei. Faptul că nici măcar Vivian nu-l cunoscuse, dovedea din plin acest lucru. Tony Guarino era mort; noul Tony își va începe viața ca un om nou născut. În felul acesta, familia sa va suferi mai puțin. Probabil că ai săi îl plînseseră deja ca pe un mort. La ce bun să schimbe ceea ce orînduise soarta. Rîse tare. Ce șansă!

Se trezi tîrziu, după ce dormise ca un buștean; coborî la un magazin alăturat și-și cumpără un costum de haine. Apoi, lăsînd instrucțiuni ca pachetul să-i fie trimis în cameră, cumpără cîteva jurnale și-o porni în sus pe scări. Odată în cameră, încuie ușa, apoi se cufundă în lectura ziarelor.

Uciderea lui Vivian și-a amantului ei, figura la loc de cinste, pe pagina întîia a tuturor ziarelor. Și toate ziarele o prezentau drept un mare semn de întrebare. Nu putea fi descoperit mobilul crimei.

Cel asasinat era Merlin, supranumit Broscoiul, proprietarul unui tripou din partea de nord a orașului și faimos contrabandist. Arma cu care fusese înfăptuită crima nu fusese încă găsită. Asasinul nu lăsase nici un indiciu în urma sa. Nimeni nu fusese văzut pătrunzînd în apartament în noaptea crimei. Cu anchetarea cazului fusese însărcinat sergent-detectiv Ben Guarino.

Tony citi ultimul rînd de trei ori, apoi rîse cu lacrimi. Vasăzică Ben era detectiv-sergent. Perfect! Perfect! N-ar fi interesant să se

întîlnească într-o bună zi? Fața lui Tony luă o expresie amenințătoare. Poate că n-ar fi tocmai atît de interesant!

Cînd sosi pachetul cu haînele, Tony și le îmbrăcă, apoi coborî în stradă. După consumarea unui suculent breakfast, plecă să viziteze locurile copilăriei. Tentația de a trece prin fața băcăniei unde stătea bătrîna lui mamă fu aproape dureroasă; dar Tony făcu un efort de voință și se îndreptă în partea opusă. Întîlni mulți oameni pe care îi cunoștea, dar nimeni nu păru să-l recunoască. Nici măcar nu întoarseră capul după el.

Petrecu tot restul zilei prin barurile cele mai rău famate, ascultînd la tot ce se putea asculta și punînd întrebări destul de riscante. Își dădu curînd seama că situația era exact așa cum se așteptase. Contrabanda cu alcool era în floare, făcînd pe gangsteri milionari peste noapte. Deja izbucniseră certurile dintre bandele adverse. Omorurile trebuiau să înceapă din clipă în clipă.

Un om se ridicase în fruntea tuturor contrabandiștilor și păstrase supremația în acest domeniu cîteva săptămîni. Apoi murise, căzînd de pe cal în Lincoln-Park, în timp ce lua lecții de călărie. Ce teribil de prozaică moarte pentru un gangster, care după o experiență zbuciumată și violentă, are dreptul să se bucure de o moarte tot atît de violentă!

Locotenenții săi încercaseră pe rînd să-i ia locul. Dar nici unul nu se bucura de suficientă autoritate, ca să la puterea. Așa că banda se divizase, fiecare luînd cu sine oamenii credincioși. Acum orașul era împînzit de mai bine de o jumătate de duzină de bande, fiecare avînd un district bine determinat. Nici unul nu îndrăznea să se apropie de districtul vreunui adversar.

Tony își dădu seama că în cele din urmă, profitul se va duce tot la acela care va dispune de cea mai bună organizație. Pentru că știa că gangsterii nu aveau în general prea mult simț al afacerilor și că numai revolverul era de el. Dar în clipa cînd în mijlocul lor se ridica un om care dă dovadă de abilitate, situația devenea înfloritoare. Cînd pe lîngă forță dispui și de inteligență, bătălia este cîștigată.

Cercetările pe care le făcu Tony, îi arătară că cel mai bun șef era Johnny Lovo, care își stabilise cartierul general la "Cicero", într-

o suburbie mare, dar cam mohorîtă, care mărginea oraşul în partea de vest.

Deşi un străin n-ar fi putut să-şi dea seama dintr-o dată unde se termina oraşul şi unde începea mahalaua "Cicero", acesta era un cartier bine determinat, cu legislaţie separată. Băieţii din "forţă" ştiau mai bine de unde începe "împărăţia" lui Johnny Lovo şi mai ştiau ceva: că n-au nici un drept să se amestece acolo. Altfel pielea lor nu făcea prea mulţi bani.

Tony admiră mult timp ingeniozitatea lui Johnny şi găsind "Cicero" drept un cartier general ideal pentru operaţiuni de acest gen, se decise să-l facă o vizită lui Lovo.

Pe vremea aceea, reşedinţa "şefilor" nu era ţinută în secret cum este astăzi, aşa că Tony nu întîmpină mari dificultăţi pînă ce dădu de Johnny. Îl găsi la primul etaj al unui hotel, a cărui faţadă arăta mai bine decît reputaţia pe care şi-o făcuse.

Lovo era un om scund, grăsuţ, brunet, de vreo treizeci şi cinci de ani, bine îmbrăcat, cu un diamant mare prins în cravată, cu multe inele pe nişte degete noduroase şi cu un zîmbet permanent pe faţă. În colţul gurii, o nelipsită ţigară de foi, făcută din tutun, mai întotdeauna neaprinsă, dar roasă la un capăt. Lovo fusese întotdeauna faimos în "Cicero", drept fiindcă om care înţelegea să tragă profit de pe urma tripourilor şi viciilor în general. Prohibiţia îi dăduse o nouă armă pentru cîştiguri ilicite.

Tony simţi o deosebită simpatie pentru el de la început. Îşi dădu seama că era un om care nu numai că se pricepea să dea ordine şi să le verifice executarea, dar putea să făurească şi un plan. Dispunea de inteligenţă şi ştia să profite de pe urma ei.

- Am ieşit din armată acum două zile îi explică Tony fără preliminarii. Aş dori să intru în banda dumitale. Mi-ar place să lucrez cu dumneata.

- Da cine eşti tu? îl întrebă Johnny Lovo, plin de bănuială.

- Tony... Camontel

- Al mai lucrat în vreo bandă? Ochii de vultur ai lui Johnny se plimbau pe faţa lui Tonny, scrutînd cea mai mică tresărire.

- Da, Sir. Am fost primul locotenent al lui Klondyke O'Hat... înainte de război. Dar desigur, aş vrea ca acest lucru să rămînă secret; aş vrea să uit zilele acelea.

- Nu te blamez pentru asta. Se cîştiga prea puţin.

- Nu-i adevărat - se repezi Tony. Venitul meu săptămînal se ridica la trei sute de dolari.

O lumină de interes apăru în ochii lui Johnny.

- Adevărat? Trebuie să fi făcut dovadă de multă abilitate.

- Desigur, admise Tony fără falsă modestie. Apoi adăugă cu mîndrie: Şi niciodată nu m-am ocupat de mici găinării ca răpiri, spargeri etc.

- Înţeleg prea bine - surîse Lovo. Nu-i trebui mult timp ca să-şi dea seama care fuseseră meritele lui Tony, pe vremea cînd lucrase pentru "Klon". Din păcate va fi nevoie să începi totul de jos, deoarece vreau să mă conving şi eu de aptitudinile tale. Îţi voi da însărcinarea să-mi conduci un autocamion, iar leafa va fi de o sută de dolari săptămînal.

Entuziasmul lui Tony se topi ca prin farmec. Să conducă un autocamion, el care nu fusese niciodată un accesoriu, ci un gangster de prima clasă. El care nu se ocupase decît cu afaceri mari şi rentabile. El, în jurul căruia se crease o legendă în timpurile dinainte de război.

Dar îşi aduse aminte de ţelul pe care îl urmărea şi de faptul că nu trebuia să dea de bănuit. În plus nu avea de ales.

- În regulă, Sir, consimţi el. Dar sper că nu voi fi întrebuinţat ca şofer mai mult decît va fi nevoie. Se găsesc destui amărîţi care pot să fie puşi la asemenea treburi.

- Ştii să tragi?

- Mai e vorbă!

- Vrei să spui în timpul războiului?

- Da. Dar am mai tras nitel şi mai înainte.

- Foarte interesant. Nu, nu cred că ai să conduci mult timp un camion... Ai revolver?

- Nu.

- O să-ţi dau unul... cum stai cu fondurile?

- Foarte bine. Am şase hîrtii de-ale mari.

- Bun. Dar să nu mai spui asta nimănui. Şi depune banii în zori la banca de vis-a-vis. Cînd umbli cu bani mulţi asupra ta, riştl să te roadă moliile. Te aştept mîine la prînz. O.K.?

Așa deveni Tony gangster modern, membru al uneia din cele mai faimoase bande, al unei organizații mari, puternice și bogate, care colecta mai bine de o treime din veniturile provenite din liqueur, joc de noroc și viciu, ale unuia din cele mai mari orașe ale Americii.

Tony își petrecu mai tot timpul transportînd alcool de la numeroasele distilerii de care dispunea Lovo, la cartierul general din "Cicero" unde băuturile erau preparate. Nu întîmpină nici cea mai mică dificultate din partea polițiștilor, toți fuseseră plătiți de Lovo. Singura preocupare erau "gălnarii", care începuseră să-și la nasul la purtare. Dar avea întotdeauna la el două pistoale: un automat de șase focuri și un altul mai mare, cu butoi. De cîte ori Tony se gîndea la "gălnari", buzele sale deveneau o simplă linie roșie în mijlocul feței, iar în ochi i se aprindea o lumină stranie.

În cele din urmă, Tony avu o idee. De ce să nu fie toate camioanele prevăzute cu caroserie blindată și cu geamuri incasabile? Astfel șoferii s-ar fi bucurat de imunitate absolută și odată cu ei și proprietatea șefului.

Tony îi prezentă proiectul lui Jonny Lovo.

- Minunat! exclamă acesta. O să dau ordin să fie pus imediat în aplicare.

Și dintr-un buzunar scoase un maldăr de hîrtii, alese una de o sută de dolari și o asvîrli peste birou lui Tony.

- Al condus destul autocamionul. Vino diseară la nouă. Am ceva pentru tine.

Tony se întoarse exact la ora fixată. Se simțea cu totul altfel. Fusese avansat. Ascensiunea lui începea.

- Banda din partea de nord a depășit limitele mele și a împărțit alcool la cîțiva din clienții mei, explică Lovo, în ochi cu o lumină răzbunătoare pe care Tony n-o mai văzuse niciodată. N-aș vrea să pornesc direct la luptă, dacă îmi este cu putință s-o evit. Dar aș vrea să le dau o lecție usturătoare, care să-i învețe minte să se mai amestece. Vreau să bag frica în cîrciumari ca să nu mai îndrăznească să cumpere de la alți contrabandiști. Iată ce ai de făcut.

Tony ascultă cu atenție instrucțiunile, apoi părăsi biroul lui Lovo, cu buzunarele de la pantaloni foarte încărcate. Cincisprezece

minute mai tîrziu, el intra într-o cîrciumă mare dintr-un cartier care se bucura de un renume special în privința încălerărilor.

Aproplindu-se de tejghea, el comandă un whisky pe care-l plăti imediat. Apoi se îndreptă foarte calm către un colț al cîrciumii, de unde putea ține în șah pe toți cei din cîrciumă, fără să riște să fie luat pe la spate.

În afară de proprietarul cîrciumii, mai era totdeauna și barmanul, se mai găseau în local circa patruzeci de oameni, de cele mai felurite aspecte, lucru la care se putea oricine aștepta, intrînd într-o cîrciumă clandestină și încă într-un cartier ca acesta.

Tony aprinse calm o țigară, apoi cu o mișcare bruscă, scoase la iveală cele două revolvere cu care era înarmat. Unul îl îndreptă către bar, în timp ce gura celuilalt pistol se plimba pe deasupra celor din local.

- Hai, băiați, curaj. Trageți cîte o înghițitură, ordonă Tony, făcîndu-le cu capul semn să se apropie de bar. Plătesc eu totul.

Toți îl priveau muți de uimire. Dar mîinile care țineau revolverele nu tremurau și neavînd încotro, trebuiră să se supună. Toți se aranjară paralel cu tejgheaua.

Proprietarul, mai mult decît surprins, începu nervos să servească clienții, în timp ce privirea lui aluneca din cînd în cînd către revolverul ațintit asupra lui.

După ce băură cîte un wisky, Tony le ordonă să mai bea cîte unul, apoi altul și altul și altul. Cînd wisky-ul fu terminat, oamenii trecură la bere, gin, vin. Tony îi supraveghe, deși nu mai era nevoie, pînă ce băură ultima picătură de alcool care rămăsese. Atunci, cu capătul unuia din revolvere, făcu semn proprietarului să se apropie.

- Nu mai cumpăra pe viitor alcool de la banda din nordul orașului - spuse el încet acestuia. Continuă cu Lovo, cu care ai început. Altfel s-ar putea ca data viitoare cînd vin, revolverele mele să fie mai nervoase și să ia foc. Cu bine!

Ieși din cîrciumă, mergînd deandaratelea, apoi o luă la fugă vreo sută de metri, coti într-o alee, ieși într-o stradă învecinată și acolo opri un taxi.

CAPITOLUL 8

- Bine lucrat, Tony - comentă Lovo cînd primul raport raportă a două zi ceea ce făcuse. Trebuie să fi fost extrem de amuzant cînd i-ai spus cîrciumarului că plăteşti tu toate băuturile.

Tony dădu capul pe spate şi rîse cu poftă. Ochii lui Tony deveniră ca două lame de oţel.

- N-am spus nimic despre asta, cum se face că ştii?

- Nu, n-ai spus - admise şeful. Dar ştiu că aşa s-a întîmplat. Vezi, trimisesem doi oameni la faţa locului, ca să te ajute în caz că aveai nevoie.

Tony nu se lăsă înşelat de explicaţia dată. Oamenii fuseseră trimişi să-l păzească şi să raporteze cum executase misiunea. Jonny Lovo era mai şmecher şi mai îndemînatic decît crezuse Tony la început.

- Ţi-ai executat minunat misiunea, piciule. În curînd am să-ţi încredinţez alte misiuni mai delicate. Şi de acum înainte salariul tău va fi de două sute de dolari săptămînal.

Noua misiune a lui Tony era acum să viziteze baruri şi cîrciumi, ţinînd sub presiune pe cei care cumpărau deja de la Lovo şi căutînd să-i convingă pe ceilalţi să cumpere tot de la el. Era o misiune periculoasă, dar Tony îşi iubea meseria. Avea un "dar de a proceda" cu care nu se putea lăuda nici un alt bărbat la vîrsta şi cu cultura lui. Şi ştia să ameninţe cu surîsul cel mai suav pe buze, încît băgase spaima în toţi adversarii. Succesul lui fu surprinzător.

Într-o după-amiază, după ce terminase de făcut cîteva "raiduri", un automobil greoi trase la marginea trotuarului, la doi metri înaintea lui.

- Hei, tinere! mormăi o voce răguşită. Fă-te încoa!

Tony se întoarse. În automobil erau patru umbre, iar pe la colţurile ferestrelor, apăreau ţevile a patru mitraliere automate, toate îndreptate în direcţia sa. O clipă avu senzaţia de totală neputinţă a unui om care se înnecă, în timp ce trecutul i se perinda pe dinaintea ochilor ca un fel de caleidoscop. Era oare acesta sfîrşitul

care îl fusese rezervat de soartă? Să primească moartea din mîinile unor tîlhari din banda de nord? Să încerce să-şi scoată revolverul din buzunar, însemna moarte curată. Acelaş lucru, dacă ar fi încercat să fugă. Nu avea altceva de făcut, decît să se supună. Se îndreptă spre maşină.

- Ei? spuse el calm, faţa lui netrădînd nici cea mai mică urmă de teamă.

- Ascultă tinerel mîrîi cel care părea să fie şeful, o brută cu un nas turtit şi ochi mici, cenuşii, ca de granit. Te plimbi de colo pînă colo, încercînd să furi clienţii noştri, obligîndu-i să cumpere de la Lovo şi banda lui. Ai de gînd să încetezi? De data aceasta îţi dăm doar avertisment, cum am mai făcut cu alţi doi oameni de-ai lui Lovo. Dar să ştii că data viitoare te luăm "într-o plimbare".

Tony se cutremură, cînd cuvîntul "plimbare" părăsi buzele gangsterului cu nasul turtit. Nu exista cuvînt mai temut în lumea gangsterilor.

Automobilul o porni în goană, lăsînd pe Tony cu gura căscată, privind în urma lui. Vasăzică fusese ameninţat cu "plimbarea", cea mai temută răzbunare obişnuită în lumea gangsterilor din America.. O "plimbare" se sfîrşea întotdeauna cu moartea - dar ceea ce se întîmpla înainte de moarte era cel mai adesea ori îngrozitor. Cadavre de gangsteri fuseseră găsite fără urechi, fără limbă, tăiate şi maltratate în cele mai deosebite feluri, purtînd mărturia unor torturi îngrozitoare, mai înainte ca gloanţele să pună capăt vieţii nenorociţilor în chestiune. "Plimbarea" nu era o simplă măsură de represalii ci servea în acelaşi timp şi ca avertisment pentru ceilalţi.

Tony nu-şi încetă activitatea nici după ce primi avertismentul că va fi luat la "plimbare". Dar adăugă la echipamentul său, deja destul de voluminos, încă un automat, pus şi mai la îndemînă: se păzi cu mai multă atenţie şi reluă obiceiul de a avea o "gardă de corp", urmîndu-l la tot pasul.

Într-o zi, pe la prînz, Tony primi un telefon din partea lui Lovo, prin care i se cerea să se prezinte imediat la birou, fiind vorba de ceva important. Îl găsi pe Jonny aşezat la birou, cu faţa sa negricioasă de o paloare mortală, în timp ce în ochii săi întunecaţi se putea vedea licărirea din ochii unui şarpe care se pregăteşte să se repeadă.

- Stai jos! ordonă Jonny. Nu se osteni nici să răspundă nici la salut, nici măcar să zîmbească. Tony își dădu imediat seama că ceva foarte serios trebuie să se fi întîmplat. Sau trebuia să se întîmple.

- ... Al Swali a fost luat "la plimbare" ...

Tony simți că se înăbușă, în timp ce fața îi deveni albă ca varul. Al Swali era unul dintre cei mai buni oameni ai lui Lovo, locotenent principal și avusese aceeași misiune pe care o avea și Tony. Vasăzică bandiții tot își puseseră în practică amenințarea!

- Corpul lui a fost găsit la capătul dinspre oraș al parcului Melrose, continuă Jonny cu amărăciune. Avea mîinile și picioarele legate cu sîrmă iar corpul îi era ciuruit de vreo douăsprezece împușcături. A fost identificat după hîrtiile pe care le avea în buzunar și imediat mi-au telefonat.

- Desigur că banda din nord l-a făcut de petrecanie - murmură Tony mai mult pentru sine, apoi explică lui Lovo felul în care fusese și el amenințat cu cîteva zile înainte.

- Cred că tu vii la rînd - spuse Lovo, după o clipă de gîndire. Dar nu te speria. N-o să mai pună mîna nici pe tine, nici pe mine, nici pe vreunul din banda mea, de azi înainte. O să bag frica lui Dumnezeu în ei și încă destul de curînd. Vrei să mă ajuți în această delicată misiune?

- Absolut că da!

- Bun! Dacă reușești, vei primi o gratificație de o mie de dolari. Vino aici diseară la opt, îmbrăcat în smoking ... ai vreunul?

- Nu!

- Nu-i nimic. Cumpără-ți unul. Vei avea nevoie de acum înainte destul de des. Trebuie să arăți impecabil ca să poți să duci la bun sfîrșit planul pe care l-am alcătuit ... Nu uita, diseară la opt și să arăți cît mai bine! Vei lucra împreună cu o "fată cu revolvere".

Tony ieși în grabă, simțindu-se teribil de emoționat. Știa că va trebui să ucidă în noaptea aceea și acest lucru produce o senzație specială, chiar și celui mai "îmbătrînit în rele" gangster. Și în plus Lovo îi spusese că va fi întovărășit de o "fată cu revolvere". Tony se întreba dacă nu cumva va avea șansa extraordinară să fie chiar bruneta pe care o văzuse în cabaretul lui Ike Bloom, atunci cînd bătuse pe căpitanul Flanagan din cauza lui Vivian.

Nu era prea probabil, dar în fond, era o posibilitate. Şi inima lui Tony grăbi bătăile la acest gînd. Nerăbdarea sa creştea din clipă în clipă.

Inima îi bătea în ritm de tam-tam, cînd se apropie la ora opt seara de biroul lui Lovo. Care va fi oare "fata cu revolvere"? Cea din cabaretul lui Ike? Tony o spera din tot sufletul. Dorise întotdeauna s-o cunoască. În conformitate cu ordinele, era îmbrăcat în smoking. Şi arăta foarte bine, cu faţa sa zîmbitoare şi corpul zvelt şi tineresc.

Bătu uşor, apoi întoarse clanţa şi se opri în prag. Lovo era aşezat ca de obicei la birou, exact aşa cum îl lăsase Tony cu cîteva ore mai înainte. Dar pe un scaun alăturat stătea "fata cu revolvere". Tony o recunoscu imediat şi un suspin de admiraţie i se opri pe buze. Dumnezeule, ce frumoasă era! O brunetă zveltă, subţire, cu o faţă îngerească, scoasă şi mai mult în evidenţă de rochia elegant decoltată pe care o purta. Albeaţa imaculată a rochiei de seară făcea un plăcut contrast cu pielea ei de culoarea fildeşului şi cu părul negru, atît de negru încît avea reflexe albăstrui ca ţeava unui pistol. Dedesubtul ochilor în care luceau licăriri stranii, surîdea o gură minunat arcuită, a cărei formă perfectă era subliniată de culoarea rujului pe care-l întrebuinţa.

- Jane şi Tony - făcu laconic prezentările Lovo. Stai jos piciule. Arăţi minunat.

Tony se lăsă să cadă într-un scaun, simţindu-şi picioarele muindu-se, sub privirea mai fierbinte ca a soarelui din august a ochilor negri dinaintea sa.

- Astă noapte îţi voi încredinţa o misiune de care depinde totul. Poate că va fi prea mare şi prea grea pentru tine. Dar din cîte am văzut la tine, nu cred că te vei lăsa cu una cu două şi din moment ce mi-ai fost loial, vreau să-ţi dau o şansă. Desigur, dacă dai greş, nu mai ai nimic comun cu banda mea. Dar nu cred că vei da greş. Vreau să-l împuşti pe Jerry Hoffman!

- Jerry Hoffman! exclamă Tony. Fata tăcu, dar prin ochii ei trecu o licărire de uimire şi de nerăbdare în acelaşi timp.

- Exact - continuă Lovo. Jerry Hoffman, cel mai abil gangster din toată partea de nord a oraşului şi şeful bandei care ne terorizează. Nici unul dintre locotenenţii săi nu se bucură de destulă autoritate

ca să-l la locul, așa că moartea sa va însemna sfîrșitul bandei. Toți vor ști cui se datorește moartea lui Hoffman, dar nici unul nu va ști omul care l-a executat; asta dacă vei fi destul de abil să nu te dai de gol și mai ales dacă nu vei da greș. Banda va fi cuprinsă de panică și nu se va mai gîndi la răzbunare. Tinere, jocul pe care ne pregătim să-l jucăm cere o miză mare dar și cîștigul va fi proporțional.

- În regulă - spuse Tony laconic. Intru în joc. Cum să procedez?

- Am aflat că Hoffman are invitați diseară la Clubul Ambasadorilor.

- Hoffman ... la Clubul Ambasadorilor? ... exclamă fata, vorbind pentru prima oară. Și vocea ei joasă, bogată, cu rezonanțe muzicale, făcu o adîncă impresie asupra lui Tony.

- De ce nu? rîse Lovo fără veselie. Este surprinzător ce poți să faci cu banii, indiferent de felul în care i-ai cîștigat. Dar asta vom discuta mai tîrziu. Chestiunea este că Hoffman dă un fel de recepție diseară la Clubul Ambasadorilor. Invitați foarte selecți: cîțiva judecători, un district-attorney etc. Hoffman nu se va aștepta să fie atacat tocmai diseară, înconjurat de atîția oameni proeminenți, așa că nu va avea "garda de corp" care-l însoțește pretutindeni. Din moment ce nu vă cunoaște pe nici unul din vedere, va fi foarte ușor să vă îndepliniți misiunea. Nu vă dau nici o instrucțiune cum să procedați ca să-l scoateți din circulație. Veți vedea la fața locului care este cea mai indicată metodă. Dar să nu veniți fără să-l fi ucis! Ai revolver la tine, Tony?

- Desigur!

- Dă-l încoace. Astă noapte Jane poartă arsenalul, așa că tu nu mai trebuie să te obosești. Cînd vei fi gata n-ai decît să-i faci semn să-ți treacă armele de care ai nevoie. Imediat ce ai tras, dă-i arma înapoi; ea va avea grijă să o ascundă. Dacă cumva vei fi recunoscut de vreun copoi și vei fi percheziționat, nu vor găsi nimic asupra ta. Înțelegi?

Ezitînd încă, Tony dădu revolverul lui Lovo. Apoi băgă în buzunar invitația la Clubul Ambasadorilor pe care i-o procurase Jonny și escortă pe încîntătoarea Jane spre limuzina care-i aștepta.

Clubul Ambasadorilor era cel mai select local dintre toate cluburile de noapte din oraș, care răsăriseră ca ciupercile la umbra

protectoare a prohibiției. În afară de dans, jocuri de noroc și hrană excelentă, puteai găsi cele mai fine și mai variate băuturi. Dar nimeni nu avea permisiunea să intre dacă nu poseda o invitație specială. Tony nu avea idee de unde reușise Lovo să procure invitația pe care i-o înmînase, dar după cum spunea chiar șeful, banii făceau minuni în orice ocazie.

O masă mare, special aranjată pentru vreo douăsprezece persoane, indica locul unde se vor așeza invitații lui Hoffman și Tony reuși, cu ajutorul cîtorva hîrtii de zece dolari să convingă pe chelnăr să-l dea o masă alăturată. Masa se găsea la o distanță de vreo treizeci de pași, așezată chiar în fața ușii de serviciu, ceea ce îi dădea avantajul unei retrageri strategice în caz de pericol.

Tony se simți oarecum nervos în timp ce comandă masa. Era prima oară cînd lucra cu o "fată cu reveolvere" și avea o senzație stranie cînd pipăia locul gol unde se odihnea de obicei revolverul său. Dar Jane era atît de calmă ca și cum ar fi fost vorba de o petrecere obișnuită și calmul ei avu darul să-l liniștească pe Tony. Dumnezeule, ce frumoasă era! Ce n-ar fi dat Tony să albă o asemenea femeie!

Flecăriră despre una și alta în timp ce mîncau. Fata susținea toată conversația. Tony se simțea mulțumit să stea și s-o privească, bînd în cinstea frumuseții ei. Micile pauze care interveneau în discuția lor, îi dădeau prilejul s-o observe și mai îndeaproape. Și Tony avu impresia că face progrese spre țelul pe care și-l propusese.

Se creă o mare zăpăceală cînd invitații lui Hoffman pătrunseră în local. Proprietarul însuși, chelnărul-șef și vreo alți patru chelnări se repeziră imediat, aranjînd pe fiecare invitat la locul respectiv. Tony se convinse încă odată în plus că banii - indiferent de proveniența lor - făceau întotdeauna minuni.

Corpul lui Tony deveni electric și se încordă, în timp ce supraveghea situația. Îl recunoscu imediat pe Hoffman, un om înalt, greoi, cu fața congestionată și părul roșcat, de culoarea nisipului. Tony cercetă cu grijă pe ceilalți invitați; dar nu descoperi pe nici unul care să semene chiar pe departe a gangster sau a "gardă de corp". Probabil că Hoffman se simțea în deplină siguranță și nu adusese cu el pe nici unul dintre acoliții săi.

Era un fleac să-l curețe aici în local. Singurul lucru de care depindea reușita era calmul și alegerea momentului prielnic. Tony se pregăti, fumînd țigară după țigară și adoptînd o aparență de calm, rezultatul unui lung antrenament în această direcție. Jane vorbea tot timpul, veselă, despre toate și despre nimic, dînd o aparență de familiaritate mesei lor. Tony își dădu seama, cu toată încordarea, că fata își juca minunat rolul. Încercă și el să ia parte la discuție dar firea lui tăcută îl împiedică să se poarte cum ar fi dorit. Nu-și putea lua ochii de la ținta vie care se găsea în fața sa.

Sticlele de șampanie erau mereu desfundate la masa de alături și toți păreau foarte bine dispuși și fără urmă de bănuială. Tony chemă chelnărul și plăti nota. Luminile mari se stinseră și un reflector se aprinse, acoperind doar parchetul din mijloc. Un tînăr îmbrăcat în frac apăru, anunțînd că va urma un program artistic, amestecînd reflecțiile sale cu spirite de gust dubios. Venise momentul ca Tony să intre în acțiune, acum cînd atenția tuturor era îndreptată spre programul artistic care se desfășura sub ochii lor.

Tony se uită la Jane și dădu ușor din cap. Fata făcu tot din cap semn că a înțeles. Apoi, cu o aparență de afecțiune fata îl luă mîna într-a sa și o manevră ușor sub masă. Mîna sa atinse genunchiul el și un fior de plăcere îl trecu prin tot corpul. Dar fata nu dădu nici o atenție acestui fapt. Deodată Tony simți ceva rece și dur lipindu-se de degetele sale și mîna sa se încleștă pe un automat de ultimul model. Cu degetul gros, dădu la o parte piedica.

Cu mil de precauțiuni, Tony aduse revolverul în poală, apoi îl trecu pe după colțul mesei, tot timpul ținîndu-l mai jos decît nivelul mesei, spre a nu fi observat. O femeie începu să cînte o șansonetă comică și Tony rîse, ultînd o clipă încordarea care pusese stăpînire pe el. Apoi apăru și corul, în timp ce jazzul porni cu o furie nebună. Instrumentele urlau asurzitor în timp ce toți cei din local băteau tactul cu ce aveau la îndemînă. Zgomotul depășea cele mai îndrăznețe așteptări ale lui Tony.

Mîna care ținea revolverul deveni țeapănă. Acum nimeni nu-l putea observa. Nici măcar chelnării nu se găseau prin apropiere. Tony ținti cu grijă, apoi apăsă de trei ori pe trăgaci, atît de rapid, încît detunăturile se acoperiră una pe alta. Văzu pe Hoffman

prăbușindu-se înainte, cu capul pe masă. Dădu revolverul înapoi fetei. Degetele care primiră automatul pe sub masă nu tremurau.

Zgomotul detunăturilor se ridicase deasupra larmei care domnea. Imediat luminile mari se aprinseră și lumea privi îngrozită o clipă spre locul unde prăbușit în scaun, într-o poziție ciudată, zăcea faimosul Hoffman. Pe pieptul cămășii sale scrobite, pînă atunci imaculată, apăruseră trei pete stăruitoare, care se măreau fără încetare. Apoi începu panica. Toată lumea năvăli spre ieșiri, căutînd să scape cît mai repede de acolo, spre a nu fi supusă la interogatoriu la sosirea autorităților.

Tony și Jane se amestecară în mulțimea care căuta drumul spre ieșire. În mai puțin de două minute se găseau confortabil așezați în limuzina care îi așteptase tot timpul. Mașina gonea cu toată viteza pe străzile pustii. Tony respiră adînc, ușurat.

- El bine, s-a făcut! spuse el, calm. Acum, că totul se terminase, se simțea liniștit, ba chiar vesel. Am făcut treabă bună, amîndoi. Lovo o să fie mulțumit. N-o să ne uite prea curînd. Ascultă, fetițo, dar știu că ai niște nervi de oțel ...

- Orice om care vrea să-și cîștige azi o existență, trebuie să-i aibă - răspunse liniștită Jane Conley.

El se întinse și-i luă mîna într-a sa, mîngîindu-i degetele. Fata nu făcu nici un efort ca să-și retragă mîna și Tony simți o ciudată satisfacție.

- Probabil că noi doi o să mai lucrăm împreună de aici înainte - spuse el răgușit. Ce-ar fi să fim buni prieteni - vrei?

- Poate că da!

Ascultînd un subit impuls, Tony luă fata în brațele sale și o sărută cu toată ardoarea unei pasiuni puternice și mult reținută. Și ea nu făcu nici un efort să reziste.

CAPITOLUL 9

Moartea lui Jerry Hoffman produse senzație în tot orașul și zile întregi, toți își puseră întrebarea cine îndrăznise să întreprindă o asemenea curajoasă acțiune. Dar poliția și gangsterii erau singurii care se apropiau de adevăr. Ei știau cine este responsabil de moartea lui Jy. Copoii îl luară pe Lovo și-l supuseră unui interogatoriu care dură o zi întreagă. Dar nu putură scoate nimic de la el și trebuiră să-l elibereze din pricina alibiului de nezdruncinat pe care fusese în stare să-l probeze. Totuși Lovo se reținuse să le treacă pe sub nas - cum obișnuiau alți gangsteri după eliberare faptul că într-adevăr el plănuise uciderea lui Hoffman. Dimpotrivă, calm și zîmbitor, căutase să-l convingă că nu are nimic comun cu toată această afacere. Dar banda din nord era niței mai greu de înșelat și băieții jurară să răzbune moartea șefului lor, răpus de gloanțele inamice.

Numele lui Tony și al Janei nu fură menționate nici măcar o dată în legătură cu uciderea lui Jy. Lovo le dădu cîte o mie de dolari și le mulțumi promițîndu-le să-l întrebuințeze în orice altă afacere de același gen. Între timp trimise o splendidă coroană de flori, purtînd cartea sa de vizită, la funeraliile lui Hoffman, iar pe Tony începu să-l inițieze în tainele bandei. Devenise omul său de încredere. De aici înainte nu-l mai trimise în misiuni periculoase, ca de exemplu, șantajarea cîrciumarilor. Nu-și permitea luxul de a pierde un om de talia lui Tony. Tony fu avansat locotenent-aghiotant. Misiunea sa consta acum în transmiterea ordinelor lui Lovo, diferiților săi acoliți și în primirea rapoartelor de mai mică importanță, cînd Johnny era prea ocupat. Nici un detaliu asupra operațiunilor bandei nu mai era un secret pentru Tony.

Își petrecea acum majoritatea timpului disponibil, ținîndu-se după Jane Conley. Cu cît se întîlneau mai des, cu atît era mai fascinat de ea. Avea totuși impresia că fuge de dînsul. Nu se putea lăuda că a prins-o în mrejele sale. Dar, într-un sfîrșit, adunîndu-și tot curajul de care dispunea, îi propuse să ia o garsonieră împreună.

- Nu mă interesează căsătoria - răspunsese ea, mișcînd negativ din grațiosul ei cap.

- Nici pe mine - adăugase repede Tony. Dar cine a spus că este vorba de căsătorie? Am spus că ar fi splendid dacă ai consimți să luăm o garsonieră împreună.

Din nou Jane scuturase din cap.

- N-am trăit niciodată cu un bărbat.

- Ai fi avut ocazia să constați că este cîteodată foarte plăcut.

- Poate că da - consimțise ea, privindu-l drept în ochi. Dar s-ar putea să fie contrariul. Mi-e teamă că totul ar fi prea intim; și oamenii, chiar dacă se iubesc nebunește la început, se plictisesc unul de altul după un timp oarecare.

- Mai este la mijloc... un altul?

- Nu pot să-ți răspund.

- Dacă aș insista? continuase el, gelos.

Jane rîse ușor.

- Totdeauna mai este cineva. O fată cunoaște în general destui oameni. Totul depinde pe care îl iubește mai mult.

- Pe mine mă iubești puțin? Era alături de ea și îi prinse mîna într-a sa, strîngîndul-o pătimaș.

Ea dădu afirmativ din cap.

- Te vei gîndi la propunerea pe care ți-am făcut-o?

- Da, mă voi gîndi!

Tony trebui să se mulțumească cu atît. Jane Conley era o femeie foarte ciudată, reflectă el. Se întreba adesea cine era și de unde venea. Deși acum era mereu împreună cu ea, încă nu știa cu cine avea de-a face. Și se pricepea destul la femei, ca să-și dea seama că însăși faptul că era atît de misterioasă, contribuia ca să-i mărească farmecul și atracția.

Însă Tony mai avea o mulțime de alte griji pe cap și fără să pună la socoteală chestia cu Jane. Contrar așteptărilor, banda din nord își găsise un nou șef și încă unul foarte destoinic. Cel puțin așa se părea. Un italian, pe nume Schemer Bruno. Circulau zvonuri că își trimisese sloni în toate direcțiile și că se pregătea să pornească o campanie de represalii care va îngrozi orașul. Că era lipsit de milă și că intenționa să ducă pînă la capăt planul lui Jy Hoffman, nu mai încăpea nici o îndoială. A doua zi după declararea sa ca șef al bandei din nord, unul dintre cei mai buni mitralieri ai lui Lovo fu luat "la plimbare". Corpul său fu descoperit, oribil mutilat,

departe, pe un drum de țară. Pe piept avea atîrnată o notiță, pe care erau mâzgălite următoarele cuvinte: "În memoria lui Hoffman".

-Știu eu ce să-ți spun, Tony: nu-mi place chestia asta - spuse Lovo, după ce cadavrul nefericitului mitralior fu adus la cartierul său general.

- A început să-ți intre frica în oase? îl întrebă Tony. Acum îl tutuia pe Lovo și-l vorbea de la egal la egal.

- Pe sfîntul Patrick, nul mîrîi gangsterul; dar vorbea ca un om, care-și asumă un aer fioros, doar pentru a masca o slăbiciune morală. Dar oricum, chestia nu-mi place. S-ar putea ca următorul să fiu eu sau tu. Nu am de gînd să-mi petrec restul vieții împușcînd oameni și ferindu-mă să nu fiu împușcat la rîndul meu.

- Nu te mai gîndi la asta! Vom avea noi grijă de ai lui și vom ciurui pielea acestui Bruno Schemer, dacă nu se astîmpără.

- Nu, nu încă! poate că se va astîmpăra. Nu vreau să fiu tot timpul în război. Reține mulți băieți și reprezintă o pierdere de timp inutilă.

Tony plecă din biroul lui Lovo dezgustat. Nu-și dădea seama care era diferența dintre ei: Lovo era un om avid după cîștig, făcînd orice pentru bani, în timp ce el era un luptător, care, călit la școala războiului, învățase să disprețuiască viața omenească.

În ziua aceea, Tony avu pentru prima oară prilejul să se convingă de contactul strîns care exista între crimă și lege. Lovo fu chemat la biroul judecătorului de district și-l luă cu el și pe Tony, ca un fel de "gardă de corp". Judecătorul era un omuleț mic, cu nas turtit, cu o bărbie proeminentă, bătăioasă și ochi mici, lacomi și agresivi.

- Să se înceteze cu luptele astea - lătră el către Lovo. Dacă nu...

Dar eu ți-am plătit!

- Desigur că ai plătit. Și o să-mi plătești și de acum înainte, dacă ai de gînd să faci afaceri. Dar nu în afacerile tale am intenția să mă bag. Nu am nimic împotriva lor. Dar trebule să sfîrșești odată cu omorurile astea. Faceți renume prost orașului și ceea ce este și mai grav, ziarele au început să fulgere împotriva mea și a administrației mele. Nu vreau să mă amestec în treburile voastre mai mult decît este nevoie, dar odată pentru totdeauna, vă cer să încetați cu copilăriile astea.

- N-am nimic împotrivă! Dar sînt mereu provocat de banda din nord.

- El spun că tu îl provoci. Azi dimineață am discutat cu Schemer Bruno și mi-a promis că nu va mai comite asasinate dacă banda voastră se astîmpără și ea. Vasăzică, ne-am înțeles. Nu vreau să mai aud că s-a întîmplat vreun scandal la vot.

Șase luni domni o pace relativă; cel puțin la suprafață. Nu se mai întîmplară omoruri dar destule bătăi și înjunghieri, pentru ca totul să fie accidental. Rivalitatea dintre cele două bande devenise prea mare, pentru ca lucrurile să se oprească aici; toată lumea știa că este doar chestiune de timp pînă ce una din bande va rupe armistițiul. Cele două bande din sud începuseră să-și arate și ele colții, călcînd mereu teritoriul atribuit celor din nord, iar în partea de vest, o nouă bandă luase ființă, constituind o amenințare pentru bandele cu renume deja făcut.

Tony începuse să resimtă inactivitatea. Și nu se împăca cu ideea că ultimul tur îl avuseseră cei din nord. Mitralioru lui Lovo rămăsese pînă atunci nerăzbunat. Bandele străine încălcau teritoriul lui Lovo, cu o regularitate surprinzătoare. Gloanțe rătăcite puneau mereu în pericol viața celor din banda lui Lovo, dar acesta nu intenționa să ia nici un fel de măsuri. Așa că Tony se decise să pornească singur o ofensivă de represalii. Dar tocmai atunci se întîmplă ceva, care modifică tot planul de acțiune.

Johnny și cu Tony mîncau la o masă de la parterul unui restaurant dintr-un hotel, proprietatea bandei. Deodată de afară răsunase un stacatto de mitralieră și geamurile începură să cadă în bucăți, în timp ce gloanțele șulerau prin sală. Cu o mișcare bruscă, Tony răsturnase masa și trîntise pe Lovo sub ea. Recunoscuse zgomotul specific al armelor cu care trăgeau cei de afară. Mitraliere portative!

În noaptea aceea Tony nu dormi, frămîntat de gînduri. De ce nu se gîndise mai înainte să utilizeze mitraliere portative? Cum de nu se gîndise să se folosească de ele, tocmai el, expert la mitraliere portative? În orice caz, își spuse el biruit de somn, mai bine mai tîrziu decît niciodată. Va avea grijă să le dea celor din nord o doză din propria lor doctorie!

Încercarea de a-l ucide pe Lovo, fusese cea mai îndrăzneață lovitură din toate pe care și le permiseseră cei din nord. Puțin lipsise ca încercarea lor să fie încununată cu succes. De fapt, reușiseră în parte. Lovo fusese rănit la umăr. Nu grav, dar destul pentru ca în ochii lui să apară privirea unei fiare încolțite, privire care nu l-a mai părăsit niciodată. Johnny nu fusese niciodată un luptător în adevărata concepție a cuvîntului. Nervii lui nu erau destul de puternici să reziste la o asemenea încordare.

Încercarea de a-l ucide pe Lovo, îl umpluse de furie pe Tony. El simțise că era un semn de dispreț la adresa bandei. Și așa ceva nu putea permite. Fără să spună un singur cuvînt cuiva, reușl să-și procure o mitralieră portativă. Apoi, într-o bună zi, porni un război pe cont propriu.

Cartierul general al bandei din nord se găsea la primul etaj al unei clădiri care avea la parter o florărie. Aceasta fusese proprietatea și "slăbiciunea" primului și celui mai mare șef al bandei Dean Martin. Dean fusese ucis în mijlocul florilor sale, fiind primul șef de bandă de după războiul mondial, care căzuse sub gloanțele dușmane. Florăria, care se găsea exact vis-a-vis de o mare catedrală, era situată pe o stradă cam pustie și întunecoasă în timpul nopții.

Tony se urcă într-o noapte în una din mașinile bandei și ordonă șoferului să-l conducă încet prin fața prăvăliei. În poală, ținea o minusculă mitralieră portativă. Pe cînd mașina trecea încet prin fața florăriei, Tony duse calm mitraliera la umăr - era de cel mai modern tip - și trimise un adevărat duș de gloanțe, măturînd și parterul și primul etaj al clădirii. O lumină care fusese aprinsă la etajul întîi, se stinsese de cum începuseră împușcăturile, așa că Tony nu putea ști ce pagubă cauzase. Dar era sigur că destule, și-și aprinse surîzînd o țigare, în timp ce mașina se îndepărta în goană de scena masacrului. Le plătise o poliță de mult datorată. Pentru moment scorul era de unu la unu.

CAPITOLUL 10

Lá început Tony considerase lunga cicatrice care îl brăzda obrazul drept o adevărată binecuvîntare, din pricină că îl făcea de nerecunoscut. Dar după un timp începuse s-o privească ca pe un blestem. Făcea să fie remarcat. Deja, nu numai membrii bandei lui Lovo, dar toți gangsterii din oraș îl cunoșteau sub numele de "Scarface" Tony. Și nu era în planul său să fie atît de ușor recunoscut de oricine.

Simțea de asemenea că cicatricea dăuna raporturilor sale cu Jane Conley. Femeile nu reușesc să iubească oameni desfigurați sau care poartă semne de orice fel și cicatricea pe care o avea el, nu contribuia deloc să-l înfrumusețeze.

Toy și cu Jane erau acum prieteni buni. Ieșeau mereu împreună, se duceau peste tot și în general, se vedeau destul de des. Totuși Tony simțea că nu mai făcuse în sufletul ei nici un progres, din prima seară cînd împreună, terminaseră cu Jy Hoffman. Dar farmecul ei părea că-l ademenește tot mai mult, pe Tony. Așa că-și luă inima în dinți într-o seară, și-i vorbi:

- Ascultă fetițo, te iubesc mai mult decît aș putea vreodată face să mă crezi. Nu sînt bun de gură și nu cred că aș putea să te încînt cu vorbe. Dar dă-mi șansa să-ți probez cele spuse. Te rog, răspunde "da" la propunerea pe care ți-am făcut-o acum cîtăva vreme.

Jane îl privi drept în ochi și privirea ei îi aprinse sîngele în vine.

- Ne-am înțeles! răspunse ea. Mîine începem să căutăm un apartament.

- Este adevărat, Jane? țipă Tony, aproape ieșit din minți de bucurie.

- Voi încerca o lună să văd cum merge. Dacă la sfîrșitul acestei perioade nu voi fi mulțumită de... tot, te voi părăsi și nu vei avea dreptul să spui nimic, nici măcar să mai încerci să mă vezi, dacă îți voi cere acest lucru. Admiți condițiile mele?

- Desigur.

- Foarte bine. Dar să nu uiți că va trebui să le respecți.

- Și dacă vei fi mulțumită și fericită?

- Aranjamentul va dura în acest caz o perioadă mult mai îndelungată! răspunse ea, liniştit.

Tony plecă spre casă în seara aceea, aproape sufocîndu-se de satisfacţie. În sfîrşit, cîştigase! Minunata creatură pe care o dorise atîta amar de vreme va fi a sa, chiar pentru o lună, dacă nu pentru mai mult. Dar avea intenţia să facă şederea de o lună atît de plăcută, încît lucrurile să nu se oprească la sfîrşitul ei.

Nu pomeni nimic despre planurile sale lui Lovo, cînd se întîlniră în dimineaţa următoare. Aparte de orice alt considerent, era o chestiune pur personală şi nu avea de ce să-l intereseze pe Lovo. Pe lîngă asta, şeful părea extrem de preocupat. Tony urmări cu coada ochiului felul în care păşea nervos de la un capăt la celălalt al biroului, cu privirea aţintită fără să vadă, cînd în tavan, cînd la podele şi înfricoşată ca aceea a unui biet animal fugărit. Ce-l tulburase pe Lovo?

- Aş vrea să-ţi vorbesc, Tony - se îndură el în cele din urmă să spună. Vrei să stai jos?

Tony se aşeză la celălalt cap al biroului, simţind că ceva nenatural plutea în aer. Evenimente importante erau în pregătire. Într-un tîrziu Lovo se aşeză şi el într-u fotoliu şi-şi aprinse o ţigară.

- Am auzit că ai făcut un raid şi al "măturat" florăria bandei din nord.

- El şi? răspunse Tony, neliniştit la gîndul că va fi mustrat.

- Foarte lăudabil din partea ta, dar nu trebuia să-ţi rişti viaţa. Ceea ce ai făcut a fost teribil de periculos. Fereşte-te pe viitor!

- Voi încerca. Dar m-am distrat teribil.

- Cred şi eu. Dar nu toţi gîndesc ca tine. Spre exemplu, eu unul, nu sînt ca tine. Aş prefera să lucrez în linişte şi pace şi să fac cît mai mulţi bani. Cînd intră în acţiune şi mitralierele portative însă, nu mai este nimic de făcut pentru unul ca mine. Tony, am bani destui! Mai mulţi decît aş putea cheltui pînă la sfîrşitul vieţii, ducînd o existenţă normală. Aşa că mă voi retrage. Cred că voi petrece o vacanţă la Monte Carlo sau în Havana, sau în oricare alt loc unde poţi să simţi viaţa din plin.

- Cît timp?

- Ani de zile. De fapt, mă cam îndoiesc că mă voi mai reîntoarce vreodată.

- Dar banda? Nu poți s-o lași să se rupă în bucățele!

- Ar fi o rușine să las o asemenea organizație să se strice, nu? Ei bine, altcineva nu poate s-o conducă?

- Desigur! Apoi amintindu-și cui vorbea, adăugă în grabă:

- Poate că nu tot atît de bine, cum ai condus-o tu, dar destul ca să țină băieții la un loc și să nu dea cu piciorul la cîștigurile importante care ne vin acum.

Vocea sa deveni un geamăt, cînd pomeni de cîștigurile pe care riscau să le piardă.

- Știu asta, consimți Lovo. Nici eu nu vreau să renunț la acest profit. Ascultă Tony, crezi că tu ai putea să conduci banda mea?

- Sînt sigur de asta. Numai de mi-ai da șansa să probez ceea ce spun!

- Ei bine, ți-o dau! Este o mare responsabilitate pentru un tînăr ca tine, dar voi încerca. Cred că vei reuși. Ești capabil și mi-ai probat-o. Acum ascultă: îmi vei trimite în fiecare lună jumătate din cîștigul net pe care-l încasezi. Voi avea grijă să-ți comunic din timp locul unde să-mi trimiți banii. Dacă nu vor sosi regulat, ei bine... va trebui să mă întorc și să... fac alte aranjamente.

Ochii lor se întîlniră și se înțeleseră dintr-o privire.

- Din cealaltă jumătate, vei reține pentru tine două treimi, iar o treime o vei da primului meu locotenent, Steve Libati.

- Vrei să lucrez cu Libați? întrebă Tony îngrozit de asemenea perspectivă. Nu-l putea suferi pe Steve Libati.

- Da. Este mult mai bătrîn în meserie decît tine și poate să-ți dea din cînd în cînd sfaturi valoroase. Pe lîngă asta, mi-a fost întotdeauna loial și sînt convins că nu lucrează decît pentru binele organizației. Dacă... ceva ți s-ar întîmpla, Steve va deveni șef.

- Libati cunoaște acest aranjament?

- Nu încă. Dar am să-i spun peste o oră sau două, după ce vom pune la punct împreună cîteva amănunte.

Mai bine de două ore, fostul și viitorul șef discutară despre diferitele probleme ale bandei. Tony se mulțumea să dea din cap afirmativ la toate cîte spunea Lovo, dar în mintea lui alcătuia un plan de campanie, care urma să aducă organizația lui în fruntea organizațiilor din oraș. Ochii lui Tony luceau ciudat, în timp ce prin minte i se perindau fazele planului său îndrăzneț.

În cele din urmă, Libati fu chemat în cameră şi pus la curent cu situaţia. Era o brută de vreo treizeci şi cinci de ani, un gangster de şcoală veche, de tipul celor care poartă pulovere şi pălărie necălcată. Tony avusese ocazia să-l vadă stînd la masa cea mare de la o cafenea, ţinînd într-un colţ al gurii o ţigară de foi pe jumătate mestecată, în timp ce din celălalt colţ al gurii îi ieşeau sunete răguşite. Libati avea pretenţia că stă de vorbă. Steve avea ochii cenuşii, un nas puţin turtit într-o parte şi o gură lacomă, care rînjea tot timpul, cu o expresie răutăcioasă.

Tony nu-l putea suferi şi Libati dăduse dovadă de aceleaşi sentimente faţă de el. Reprezentau două epoci prea îndepărtate în istoria gangsterismului, ca să se potrivească. Steve era un gangster dinainte de război, care iubea doar forţa şi nu se supunea decît el. Tony era un gangster modern, "om de afaceri", pentru care nu avea însemnătate decît inteligenţa. Forţa venea pe planul al doilea pentru el.

Mai mult decît atît, Tony nu avea încredere nici în abilitatea, nici în loialitatea lui Libati. Nu-l văzuse niciodată la lucru şi nici nu auzise pe nimeni vorbind cu admiraţie despre el, în afară de Lovo. Şi resimţea cumplit faptul că Lovo îi-l pusese pe Libati în spate, ordonîndu-i să-l întrebuinţeze ca locotenent. Se ştie că fiecare şef îşi alege singur locotenenţii. Dar deja Tony luase hotărîrea că dacă individul nu-i va da satisfacţie, se va lipsi de serviciile sale şi încă fără să se tocmească. Existau destule metode...

- Ei, piciule, o s-o ducem de minune împreună, nu? exclamă Libati, cu o aparenţă de mare afecţiune, cînd condiţiile abdicării lui Lovo îi fură comunicate. Dar în ochii lui strălucea o flacără ciudată care nu avu darul să liniştească pe Tony. În glasul său se desluşea o notă de superioritate, care îl irită şi mai mult pe băiat.

- Sper că da - răspunse el tăios, apoi se întoarse din nou către Lovo.

Tony părăsi hotelul pradă celor mai amestecate sentimente. Era bucuros desigur, că fusese avansat la rangul de şef absolut, pentru că avea în sfîrşit prilejul să ducă o campanie aşa cum dorise şi să facă organizaţia să ajungă în fruntea tuturor celor din oraş. Dar resimţea teribil faptul că fusese împovărat cu Steve Libati. Cu cît se gîndea mai mult la el, cu atît era mai dezgustat. Nu avea

încredere în Steve. Putea să vadă în el cel mult un spion al lui Lovo și un încurcă lume. Numai de ar reuși să limpezească cît mai curînd această problemă!

Se întîlni cu Jane și porniră împreună în căutarea unui apartament. Îi spuse despre avansarea sa și Jane păru mai bucuroasă decît un copil care primește o jucărie nouă.

- Ce prilej minunat! exclamă ea. Vei putea să te retragi în cîțiva ani cu o sumă destul de frumoasă, dacă vei ști să ții băieții în frîu.

- Cine ți-a spus că intenționez să mă retrag? întrebă el. Vreau să trăiesc din plin această viață minunată. Crezi că dacă acum sînt șef, mă voi închide într-un birou blindat și voi lăsa pe alții să se distreze? Nu! Am de gînd să particip la toate luptele în prima linie de foc. Și o să mai facem cîteva "năzbîtii" împreună, fetițo! Ca atunci cu Jy Hoffman. Dacă mi s-a încredințat această bandă, înțeleg să răsplătesc încrederea care mi s-a arătat. Ori devin cel mai mare gangster din oraș, ori nu va mai exista viețuitoare în el în cîteva luni.

Găsiră un apartament elegant mobilat într-un bloc de pe o stradă centrală. Chiria era exorbitantă, dar casa le plăcea și în plus, Tony era "cineva" acum, și-și putea permite mici capricii. Închiriară apartamentul pe o lună și Tony plăti chiria cu bani gheață. Ziua următoare îi găsi instalați în noua lor locuință, Jane mai fericită decît o mireasă în luna de miere.

Lovo părăsi orașul vineri. Tony îl conduse la o mică stație de unde luă trenul spre New York. Totul fu ținut în secret și nici un reporter nu fu de față să ia fotografii sau interviuri. Nimeni nu trebuia să afle încă faptul că banda trecuse sub altă conducere.

Reîntorcîndu-se la biroul de unde Lovo își executase prerogativele de șef, Tony găsi pe Steve Libati confortabil instalat acolo, răsturnat în fotoliu, cu picioarele pe birou, fumînd o țigară.

... neața, piciule! salută el pe Tony. Și lărăși în vocea sa, Tony descoperi nuanța de superioritate care îl irita atît de mult.

- Vrei să ai amabilitatea să te muți în alt fotoliu? îl întrebă Tony cu răceală. Aș dori să stau la locul meu!

- Da, desigur.

Steve trecu pe alt fotoliu, în timp ce Tony se așeză la birou.

- Din moment ce noi doi vom conduce banda, nu crezi că ar fi cazul să discutăm puțin? întrebă Libati plin de înțeles.

- Nu știu ce vrei să spui, Steve - răspunse Tony cu o voce tăioasă. Nu am hotărît încă nimic în legătură cu misiunea pe care ți-o voi încredința. În orice caz, poți să fii sigur că te voi chema cînd voi avea vreun ordin de dat.

O jumătate de minut cei doi se înfruntară, privindu-se drept în albul ochilor. Mîna lui Tony se deplasase pe nesimțite către buzunarul din spate de la pantaloni. Aștepta primul semn de nesupunere. Dar nu veni. Ochii lui Steve aruncară flăcări și gura sa se strîmbă într-un rictus. Dar se stăpîni și schiță imediat un zîmbet.

- În regulă, dacă așa dorești. își luă pălăria și părăsi camera. Tony cîștigase primul "round". Dar era destul de inteligent ca să-și dea seama că lucrurile nu se vor opri aici și că între el și Steve vor avea loc incidente serioase..

Tony lucră în tot timpul zilei și nopții și chiar în ziua și noaptea următoare, ca să pună la punct, pe hîrtie și în minte, toate planurile referitoare la viitorul bandei. Afacerile merseseră prost în ultimul timp, din cauza slăbiciunii lui Lovo. Ezitase să ia măsuri de represalii. Primul lucru pe care-l avea de făcut Tony, era să îndrepte această greșală a predecesorului său. Va căuta să ucidă cît mai mulți adversari, ca să dea băieților încredere în el și în banda lor. Abia atunci se va gîndi - nesupărat de străini - să scoată cît mai mari beneficii cu putință. Pentru că Tony intenționa să albă cîștiguri cel puțin duble decît avusese Lovo.

Era aproape zece noaptea, cînd Al, micul gangster cu fața de șobolan, care servea de "gardă de corp" și portar în același timp, veni la Tony:

- Căpitanul Flanagan vrea să vă vorbească - anunță el.

Tony privi în sus repede.

- Cine? întrebă el pentru siguranță.

- Căpitanul Flanagan, șeful poliției din oraș.

Un surîs răutăcios apăru pe buzele lui Tony. Vasăzică Flanagan era aici! Își reamintea prea bine de sălbaticul polițist pe care-l lovise în cabaretul lui Ike Bloom pentru că insultase pe Vivian. Își reamintea prea bine că datorită lui trebuise să părăsească orașul și tot lui îi datora toate mizeriile pe care le îndurase. Dar situația se schim-

base. Tony luă din sertar un automat şi-l aşeză pe birou a îndemînă:

- Să intrei ordonă el, cu un rînjet.

CAPITOLUL 11

Căpitanul Flanagan, şeful poliţiei, veni în biroul noului şef al bandei, păşind cu aroganţa şi încrederea în sine a cuiva care este familiarizat cu locurile şi deşi nu se aşteaptă la o primire prietenoasă, este conştient că poziţia sa cere un oarecare respect şi politeţe.

Tony "faţă brăzdată", aşezat îndărătul biroului, cu mîna odihnindu-se pe automat, privi surîzînd răutăcios spre poliţistul care intra. Şi o furie oarbă îl cuprinse la vederea acelula din a cărui cauză suferise atîta. Dar se stăpîni. Şi se întrebă în sinea sa dacă Flanagan îl va recunoaşte sau nu.

Evident, detectivul nu văzu în elegantul om, cu o cicatrice dealungul obrazului, pe frumosul tînăr pe care-l lovise cu mai puţin de trei ani înainte şi pe care îl gonise apoi din oraş. Deoarece nici o flacără de aducere aminte nu apăru în ochii săi, atunci cînd, dînd pe spate pălăria tare pe care o purta şi băgînd mîinile adînc în buzunare, privi spre Tony, care ridică capul în sus:

- Unde-i Jonny? întrebă Flanagan.

- Mr. Lovo nu este aici.

Ochii lui Tony erau liniştiţi, ca şi tonul cu care dăduse răspunsul.

- Asta pot să văd şi singur - mîrîi Flanagan, gura contractîndu-i-se într-un rictus. Nu sînt orb. Dar unde este?

- A plecat din oraş. Şi n-o să se întoarcă tocmai curînd.

Flanagan scoase un sunet ciudat.

- Termină cu prostiile - mîrîi el din nou. Jonny vine la birou întotdeuna la întîi ale lunii pentru mine.

- Aha, înţeleg... un moment, te rog.

Dintr-unul din sertare, Tony scoase un mic notes, care conținea lista de "plăți" a bandei cu numele autorităților de toate mărimile care trebuiau să fie unse și prețul convenit cu fiecare. Lista era aranjată în ordine alfabetică și Tony se asigură că ajutorul bandei la fericirea lui Flanagan se ridica la suma de cinci sute de dolari.

Tony aruncă notes-ul înapoi în sertar, apoi scoase din buzunar un maldăr de hîrtii, alese cinci de cîte o sută și le aruncă peste birou, cît se putea de disprețuitor.

- Poftim partea dumitale. Dar amintește-ți că dorim cîte ceva în schimbul banilor pe care ți-i dăm.

- N-ai decît să încerci să nu-i dai - mîrîi Flanagan, apucînd cu lăcomie banii și îndesîndu-i în buzunarul de la pantaloni. Dar ceea ce o să aibă de suferit banda, o să te facă să te răzgîndești imediat.

- S-ar putea să ai dreptate - admise Tony, gînditor. Dar și noi avem metodele noastre cînd vrem să descurajăm pe cineva.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Nimic - răspunse calm Tony și simți o mare satisfacție, văzînd teama care se furișase în ochii lui Flanagan.

Se lăsă o tăcere, întreruptă doar de o tuse din partea lui Tony.

- Și acum, Flanagan, cred că n-ar fi rău dacă am avea amîndoi o mică discuție. Sînt Tony Camonte și de-acum înainte eu sînt șeful acestei bande.

... Tu?

Da, eu - consimți solemn Tony. Jonny Lovo a plecat ieri în vacanță. Poate că se va mai întoarce cîndva, dar am toate motivele să cred că nu. Are destui bani și este plictisit de viața de gangster. Desigur, primește încă bani de aici dar eu am devenit șeful executiv.

- Dar ceilalți locotenenți se supun autorității tale?

- Nu știu, dar cred că vor avea destul cap ca să nu se împotrivească. În orice caz, nu se vor opune decît cel mult odată.

Și Tony mîngîie semnificativ automatul care se odihnea pe birou, lîngă mîna sa dreaptă.

- Ei bine, mai zic și eu noutăți! admise Flanagan, după o pauză. Simțeam eu că ceva nu-i în regulă cu Lovo. Îl lăsaseră nervii sau Dumnezeu știe ce. Prea se liniștise banda în ultimul timp!

- Asta ai zis-o bine! spuse Tony şi ochii lui asvîrliră scîntei. Dar totul o să se schimbe şi încă al dracului de repede şi complet.

- Informaţia asta ar interesa în cel mai înalt grad pe şefii celorlalte bande.

- Sînt convins de acest lucru dar sper că ai să-i laşi să afle singuri. Nu vreau ca nimic din cele ce am discutat să se afle în oraş sau să scrie în vreun ziar. Te-am pus la curent cu toate schimbările, doar ca să ştii cu cine stai de vorbă, cînd ţi-oi da vreun telefon într-o zi, să-ţi cer o favoare.

Tony se strîmbă ca un copil, cînd Flanagan întoarse spatele şi părăsi camera. Vasăzică ăştia erau "Incoruptibilii", oameni care juraseră că vor apăra cetăţenii paşnici împotriva gangsterilor. Totul pentru ei se reducea la un singur lucru: Bani! Gangsterii erau acum prea bogaţi ca să mai fie vînaţi ca nişte fiare turbate.

Dar, în fond, gîndi Tony şi poliţiştii sînt oameni. Şi de ce să se mulţumească să ia cinci mii de dolari pe an, riscîndu-şi viaţa în fiecare zi de zeci de ori, cînd puteau foarte bine să încaseze douăzeci şi cinci de mii şi încă fără riscuri?

O bătaie în uşă îl trezi din aceste reflecţii asupra poliţiştilor în general şi asupra lui Flanagan în particular.

Era Al, micul gangster cu faţa de şobolan, care servea de portar.

- Cineva tocmai a telefonat la debitul de jos, anunţînd că Charlie Martino, unul dintre şoferii de pe autocamioanele noastre, a fost oprit şi împuşcat acum cîteva minute. A fost transpotat la un garaj din Maywood - iată adresa, şi-i întinse un petec de hîrtie. Cel care a telefonat spune că starea sa este foarte gravă.

- Mă întreb de ce a dat numărul de la debit şi nu pe cel de aici - spuse Tony.

Probabil că n-a vrut să-i dea la străini. Charlie e băiat bun, stăpîne, îl cunosc bine.

- Dacă este adevărat, vreau să-l vin în ajutor cu tot ce este cu putinţă, spuse Tony. Dar mai mult ca sigur că banda din nord încearcă să mă prindă în capcană. Trebuie să procedăm cu multă atenţie.

În mai puţin de cinci minute - atît de sistematizată era banda - Tony era în posesia unei fişe care indica toate mişcările şi itinerarul obişnuit al lui Charlie Martino. De asemenea ordonă să-i fie adusă

dată fișă pe care erau menționate toate isprăvile și tot trecutul nefericitului șofer. Trecutul lui era nepătat, cel puțin pentru o perioadă de doi ani, de cînd lucra pentru Lovo. Misiunea din seara aceea încredințată lui Charlie, fusese să transporte o încărcătură de alcool, de la o distilerie din partea de sud a orașului, la cartierul general al bandei din "Cicero". Un telefon la distilerie îl asigură pe Tony că Charlie luase încărcătura și plecase cu două ore mai înainte, conform programului. Un al doilea telefon dădu la iveală faptul că nu sosise încă la cartierul general al bandei. Se părea că cererea de ajutor era adevărată.

Spune la șase sau șapte băieții să se înarmeze pînă în dinți și să scoată din garaj vreo două automobile - mîrîi Tony, cu o flacără bătăioasă în ochi, deși vocea sa era tot la fel de calmă ca și cînd ar fi avut de gînd să plece la o plimbare.

Al se grăbi să execute ordinele șefului. Tony chemă la telefon un doctor "special" - adică unul dintre aceia care, pentru onorarii exorbitante, luau în grija lor pe gangsterii răniți, fără să mai raporteze poliției sau autorităților. Îi indică garajul unde se găsea Charlie și îl spuse să se ducă cu toată viteza într-acolo. El și cu banda va veni mai tîrziu. Apoi își luă automatul și coborî în grabă scările.

În aleea întunecoasă, care trecea pe dinaintea hotelului unde își stabilise Lovo cu ani înainte cartierul general de operațiuni, Tony găsi un grup de umbre mișcîndu-se împrejurul a două mașini blindate, cu perdelele lăsate. Zgomote metalice - provenind de la armele și munițiile care erau încărcate - Umpleau aleea.

- Gata, băieți? întrebă Tony. Buun! La drum... Sări din fugă în mașină. Oamenii se îngrămădiră în jurul lui și lîngă șofer, în timp ce alții se năpusteau în mașina cealaltă. Motoarele se treziră la viață și cu un geamăt de cauciucuri rănite, cele două mașini o porniră în goană spre ținta fixată.

La stînga sa, Tony zări două mitraliere portative. O alese pe cea mai ușor manevrabilă și o înțepeni în poală.

- Sînt obișnuit cu "mititelele" astea, cum sînt alții cu automobilele - adăugă el rîzînd. Și nu mă simt bine decît cînd sînt la volan.

Cu cîțiva metri înainte de a ajunge la garaj, tălară contactul și cele două automobile alunecară în noapte ca două umbre ucigașe. Dar ochii exersați ai gangsterilor nu putură deosebi nimic de am-

bele părți ale șoselei. Brusc, motoarele fură repuse în funcțiune și mașinile, pe geamurile cărora ieșeau țevile celor mai moderne instrumente de împărțit moartea, năvăliră în garaj și se opriră cu un scrîșnet de frîne.

Un om îmbrăcat în halat unsuros, veni spre ei, ștergîndu-și mîinile cu o bucată de piele de căprioară. Tony deschise ușa și i se adresă:

- Am primit un telefon că aveți aici un om rănit - spuse el repede.

- Da. Se găsește în biroul meu. Tocmai a sosit un doctor să-l vadă.

Și omul arătă cu degetul către un mic automobil, pe care Tony îl recunoscu drept cel al doctorului. Lăsă jos mitraliera pe care o mîngîiase tot timpul în speranța că se va folosi de ea și păși cu luare aminte afară din mașină. Dar, în timp ce urma pe omul în halat către camera care îi servea drept birou, mîna sa stătea adînc băgată în buzunarul de la haină iar ochii săi cercetau împrejurimile, în căutarea unor eventuale ascunzișuri.

În spatele său, zece perechi de ochi făceau aceeași operațiune și Tony s-ar fi putut lăuda că este acoperit de cea mai formidabilă artilerie de la război încoace. Fiindcă zece țevi de mitraliere automate se mișcau încoace și încolo supraveghind colțurile întunecoase ale garajului.

Cînd cei doi oameni intrară în camera care servea de birou, doctorul privi în sus. Era un omuleț scund, cu o față palidă și ochi neliniștiți. Dar își cunoștea meseria și mulți gangsteri care văzuseră moartea cu ochii, puteau depune în favoarea acestui fapt.

- Destul de grav - spuse el, arătînd către pacientul care zăcea întins pe o canapea murdară, cu ochii închiși, respirînd rar și anevoios. Două gloanțe în piept. Și a pierdut o groază de sînge. Trebuie transportat fără întîrziere la mine acasă ca să-l pot opera.

- Suportă o deplasare imediată?

- Da. Am să-l dau un stimulent.

Doctorul scoase o seringă și o umplu cu conținutul unei fiole, apoi injectă lichidul gălbui în brațul celui rănit. După cîteva clipe bălatul deschise ochii. Tony se apropie de el.

- Este prea slăbit ca să vorbească, îl avertiză doctorul pe Tony.

Tony apucă mîna băiatului într-a sa. Privirile lor se întîlniră și cea a băiatului se schimbă într-o expresie de fericire cînd recunoscu pe șeful său.

- Banda din nord? întrebă Tony cu o voce răgușită. Schemel Bruno?

Băiatul încercă să vorbească dar nu reuși să scoată nici un sunet. Atunci dădu de două ori din cap afirmativ.

- Nici o grijă, o să le arăt eu, piciulel promise Tony, strîngînd prietenos mîna băiatului care acum surîdea.

Ochii garajistului se deschiseră largi, uimiți, cînd auziră tonul cu care Tony rostise cuvintele care pecetluiau moartea lui Schemer Bruno. Apoi, la întrebările care îi fură puse, garajistul răspunse, dînd următoarele amănunte:

"Reîntorcîndu-se după ce remorcase un automobil rămas în pană, descoperise pe băiat zăcînd în șanțul unui drum de la marginea orașului și-l adusese la garaj. Băiatul ceruse să dea telefon numai la un număr anumit, lucru pe care-l făcuse". Asta era tot ce știa.

- Mi-am dat seama că în asemenea cazuri este mai bine să vorbești puțin - conchise el, plin de subînțeles.

- Foarte bine ai făcut - admise Tony, strecurîndu-i în mînă o hîrtie de o sută de dolari. Cum îți funcționează memoria?

- Mizerabil, șefule! rînji omul, făcînd cu ochiul. Trebuie să mă uit în carte de cîte ori vreau să dau un telefon acasă.

Tony rînji la rîndul său și bătu pe om prietenos pe umăr. Banii pe de o parte și lipsa de bani pe de altă parte, făceau pe oameni să se înțeleagă de minune între ei.

Transportară pe rănit acasă la doctor și acesta se puse pe treabă încercînd cu disperare să-l facă să-și revină. Tony se retrase la biroul său și trimise după Steve Libati, pe care Lovo îl numise subșef, în tot timpul absenței sale. Tony știa cît de gelos era Libati să-l la locul. Simțea că a venit timpul să-l pună la încercare, dîndu-i o misiune importantă, ca să-i verifice abilitatea și lolalitatea.

CAPITOLUL 12

Steve Libati intră, arătînd cam întunecat şi disprețuitor. Gangster de şcoală veche, de o altă cultură şi epocă, Steve nu era obişnuit cu metodele suave de a face afaceri ale gangsterilor de după război. Deşi purta acum haine după ultimul jurnal şi conducea o limuzină elegantă, continua să vorbească din colțul gurii şi din cînd în cînd se trăda că la origine fusese un simplu tîlhar de colț de stradă.

- Banda din nord nu vrea să se astîmpere - începu Tony, repezindu-se direct în miezul chestiunii. Au oprit unul din camioanele noastre şi l-au împuşcat şoferul. Numele lui este Charlie Martino. Am luat cîțiva băieți şi m-am repezit într-acolo. Acum l-am transportat acasă la doctor şi acesta face tot posibilul să-l scape din ghearele morții. Atacul s-a petrecut între Maywood şi Melrose Park. Este pntru prima oară cînd îndrăznesc să intre atît de adînc în teritoriul nostru şi vreau să fie şi ultima!

- Crezi că vei putea să-i împiedici? întrebă Steve cu capul aplecat într-o parte şi cu ochiul stîng închis, ca să nu primească fumul care se ondula în sus, de la țigara pe care o fuma.

- Cam aşa ceva am de gînd - răspunse tălos Tony, accentuînd cele spuse cu un pumn trîntit în mijlocul biroului. Chiar dacă asta ar însemna să pierd şi ultimul om din bandă. Prea şi-au făcut de cap în ultimul timp; de acum înainte voi avea grijă să li se încrețească părul din cap, cînd vor auzi de numele meu. Johnny Lovo a crezut că dacă va ucide pe Hoffman, banda din nord se va risipi, dar văd că şi-au găsit alt şef, pe Schemer Bruno şi-după părerea mea este cel mai bun şef pe care l-au avut de la Dean Martin încoace. De acum înainte le-am declarat război. Şi-au căutato! Steve, tu ştii prea bine că uciderea unui şofer înseamnă doar că vor să ne atîțe. Deoarece se găsesc atîția care să-l ia locul şi să-şi asume riscul pentru banii pe care îi oferim. Pentru a distruge o bandă, însă, este nevoie să distrugi mai întîi şeful, crelerul care o conduce. Şi pot să pun pariu că Schemer Bruno ştie mai bine ca noi acest lucru. Aşa că nu va dura prea mult timp, pînă ce va încerca să ne ucidă pe mine sau pe tine. Nu este mai nimerit să

i-o luam noi înainte? Dè asta te-am ales pe tine, ca să terminăm odată pentru totdeauna cu acest Bruno Schemerl

Steve deveni rigid. Trăsăturile sale şi aşa nu prea frumoase, se schimonosiră într-un rictus.

- De ce tocmai eu? întrebă el.

- Te-am ales, pentru că am nevoie de cineva de încredere pentru această misiune delicată!

- De ce n-o faci tu însuţi?

Un timp cei doi se înfruntară, ochii lui Tony aruncînd văpăi. Totuşi reuşi să se stăpînească.

- Pentru că nu găsesc că este cazul. Şi din moment ce sînt şef, am dreptul să hotărăsc şi alţii să execute.

Libati rîse sarcastic. Ochii lui Tony îl fulgerară.

- Aş putea să-l curăţ pe Bruno - mîrîi Tony - şi încă în douăzeci şi patru de ore. Deşi nu m-ar amuza. Dar o voi face, dacă voi crede că este necesar. Dar în situaţia mea nu am dreptul să risc, pentru binele băieţilor şi al organizaţiei. Dar n-am cerut niciodată vreunuia din banda mea să facă ceva ce n-aş avea curajul să fac eu însumi. Eu am dovedit că ştiu să-mi îndeplinesc ordinele primite; cînd am împuşcat pe Jy Hoffman şi pe alţii. Dar despre tine nu am auzit încă nimic, care să merite să fie menţionat. Aşa că m-am decis să-ţi dau şansa să te relevi.

Libati păli la această insinuare. Gura sa se schimonosi într-un rînjet sălbatic. O clipă păru că avea intenţia să scoată un revolver. Tony spera că va încerca, deoarece avea revolverul pregătit şi asta ar fi simplificat lucrurile. Dar Steve avu destulă prezenţă de spirit să se abţină.

- Vorbeşti ca şi cînd ai fi cine ştie cine - mîrîi Libati. Dacă este adevărat ceea ce ai spus, de ce mă trimiţi pe mine? Nu sînt şi eu şef?

- Ba da - răspunse calm Tony. Nici nu ţi-am cerut să-l împuşti chiar tu. Dar vreau să supraveghezi toată operaţia. Să culegi informaţiile necesare şi să faci ce crezi de cuviinţă. Poţi să iei cîţi băieţi socoteşti că îţi trebuiesc şi să procedezi cum crezi de cuviinţă. Dar să nu te întorci, fără să-l fi împuşcat!

- Şi dacă refuz? întrebă Steve arogant.

- S-a terminat cu colaborarea noastră - răspunse cu răceală Tony.

- Cu toate ordinele pe care ţi le-a dat Johnny?

- Lasă asta la o parte. Nimeni nu face parte din bandă din clipa în care n-a ascultat un ordin de-al meu. Începînd de la locotenenţi şi terminînd cu ultimul şofer. Şi, dacă te interesează, iată "autoritatea" mea!

Şi cu aceste vorbe Tony scoase un automat şi-l trînti pe birou. Ochii lui Libati se pironiră pe automat, dar numai pentru o clipă, apoi schimbă privirea uitîndu-se la Tony. Se ridică.

- Bine! O voi face şi pe asta.

Şi părăsi camera.

Tony surîse după ce Libati plecase. Cîştigase şi al doilea "round" împotriva încăpăţînatului Steve. Simţea că ar putea face ceva din el, dacă n-ar fi atît de refractar ordinelor. În orice caz, un lucru era sigur cu Libati: ori se va supune, ori va trebui să facă cunoştinţă cu "autoritatea" pe care i-o arătase pentru a-l domoli.

Timp de o jumătate de oră, Tony fumă, reflectînd asupra situaţiei. Se părea că acest Schemer Bruno nu avea intenţia să-şi facă numele de rîs. În plus avea la dispoziţie una dintre cele mai puternice organizaţii din tot oraşul. Şi asta nu prea îl încînta pe Tony. Gangsterii de care dispunea Bruno, erau supuşi la ordinele lui, dar nemiloşi şi plini de resurse, cînd se găseau în faţa adversarului. Tony trebuia, odată pentru totdeauna, să pună capăt acestei situaţii periculoase.

Mai auzise că trei bande importante din sud începuseră să se consolideze şi, unite sub o singură conducere, încercau să-şi extindă cîmpul de operaţiuni asupra întregului oraş. Şi asta reprezenta o ameninţare în plus pentru organizaţia în fruntea căreia se găsea Tony. Se anunţa o luptă sîngeroasă, din care ar fi rezultat cîştiguri mari pentru banda al cărei oameni vor şti să tragă mai fără greş şi al cărei şef va gîndi mai repede. Şi Tony se simţea bucuros la gîndul luptei care se anunţa, oricît de sălbatică şi necruţătoare urma să fie.

Întinse mîna sub birou şi apăsă un buton care se găsea acolo. Al, gangsterul cu faţa de şoboleni apăru imediat.

- Am nevoie de cineva pentru o misiune - spuse Tony. Vezi ce băieți sînt jos și vino să-mi spui.

În cinci minute Al se întoarse și citi o listă a gangsterilor care așteptau fumînd în camera de jos. Tony se gîndi o clipă.

- Spune-i lui Mike Rinaldo să vină la mine - ordonă el în cele din urmă.

Mike era un tînăr slăbuț, negricios, îmbrăcat cu eleganță după ultimul jurnal. În haine de seară ar fi trecut drept un nobil european la o recepție dată la Ritz. În fond era șeful mitralierilor bandei lui Lovo și totodată, cel mai îndrăzneț și plin de resurse mitralior pe care Tony îl întîlnise vreodată.

- Stai jos Mike - spuse Tony. Am ceva pentru tine.

Mike se supuse, aranjîndu-și cu grijă dunga de la pantalon, mai perfectă decît tăișul unei lame de ras. Apoi își aprinse o țigară, de fabricație străină cu capătul auriu, cu ajutorul unei brichete de argint, cu încrustații de sidef și privi în sus spre Tony, așteptînd ordinele.

- Cunoști oameni din banda din nord? întrebă Tony.

- Cîțiva... din vedere - răspunde Rinaldo precaut; și privirea lui arăta clar că nu înțelegea rostul întrebării.

- Vreau unul din ei. Și te-am ales pe tine pentru misiunea asta delicată.

- Îmi pare rău, șefule, dar mi se pare că nu înțeleg ce vrei.

- Vreau să stau de vorbă pe îndelete cu unul din oamenii lui Schemer Bruno. Cu cît mai înalt în grad, cu atît mai bine. Nu mă interesează cum vei proceda, numai să fie în viață cînd îl aduci aici. Vreau să cunosc detalii asupra felului cum operează banda lui Bruno.

- Dar pentru numele lui Dumnezeu, șefule, nici unul din ei n-o să vorbească.

- Lasă asta pe mine! mîrîi Tony. Ai văzut camera specială pe care o avem jos, la subsol?

- Nu - răspunse Rinaldo pălind. Dar am auzit despre ea.

- Ei bine, poți să fii sigur că va vorbi - continuă Tony, cu un surîs diabolic pe buze. Tot ce ai de făcut, este să mi-l aduci aici. Și dacă-mi aduci pe cineva care să cunoască ceva detalii, ai cinci sute de dolari pentru cheștia asta.

Mitraliorul plecă, ochii săi aşezaţi prea aproape unul de altul, strălucind la gîndul unui asemenea cîştig dintr-o singură lovitură.

Era trecut de miezul nopţii. Tony, nemaiavînd nimic important de făcut, se decise să se ducă spre casă.

Jane Conley, renumită în lumea gangsterilor dintr-o duzină de oraşe drept "fata arsenal", era acasă, aşteptînd întoarcerea sa. Tony pătrunse în luxosul apartament pe care-l închiriase pentru o lună. O flacără de pasiune îl cuprinse la vederea fineţelor pulpe, care ieşeau pe jumătate, ademenitoare, din neglijeul negru şi portocaliu pe care-l purta Jane. Un jurnal ilustrat zăcea, deschis în poala ei, dar ochii îi erau roşii, ca şi cum n-ar fi citit, ci ar fi plîns.

- Ce s-a întîmplat, scumpa mea? întrebă el, după ce o sărută. Deja nefericită?

Jane dădu negativ din cap.

- M-am gîndit tot timpul şi asta m-a cam neliniştit. Tony, ar trebui să fii mai prevăzător. Acum, că ai devenit şeful bandei, toţi duşmanii se vor repezi asupra ta. Ar trebui să nu faci un pas fără o duzină de "gărzi de corp".

- Da, cred că ai dreptate. Voi lua măsurile necesare, dragă.

- Şi cred că ar fi cazul să-ţi aduci ceva arme alei.

- În regulă. Voi aduce mîine seară o mitralieră portativă. Nimeni însă nu ştie că locuim alei şi chiar dacă ar şti nu cred că ar avea curajul să mă atace tocmai în mijlocul oraşului.

- Nu poţi să ştii niciodată, Tony. Toate bandele te văd cu ochi răi şi războiul dintre voi este ca şi declarat.

- Dar ce s-a întîmplat cu tine? Am impresia că-ţi pierzi firea!

- Cîtuşi de puţin - ripostă Jane roşindu-se. Ştii destul de bine că nu sînt fricoasă. Ţi-am probat-o de multe ori. Dar găsesc că nu este cazul să rişti mai mult decît este necesar.

Se apropie de el, punîndu-i mîna pe umăr:

- Am ceva în minte, Tony drag. Şi dacă ţi s-ar întîmpla ceva, nu mi-aş ierta-o niciodată.

Prea puţin curios din fire, ca toţi cei de felul său, Tony nu-i puse întrebări care să lămurească misterioasa ei frază. Dar în sinea sa, rămase puţin tulburat. Şi, înainte de a trece mult timp, Tony urma să fie şi mai tulburat de fraza pe care o auzise în seara aceea.

CAPITOLUL 13

Tony citi ziarele de a doua zi cu u interes neobișnuit și o furie crescîndă. Toate purtau, în litere de-o șchioapă, pe pagina întîia, titlul:

"Șef de bandă pus pe fugă!"

Dedesubt un comentariu asupra abdicării și plecării lui Johnny Lovo. Articolul se sfîrșea cu cîteva rînduri, dînd date asupra lui Tony Camonte, gangster tînăr și prea puțin cunoscut, care îi succedase la conducerea bandei.

Și toate ziarele publicau la loc de cinste un interviu al căpitanului Flanagan, în care acesta, calm, își atribuia faptul că el pusese pe fugă pe faimosul gangster. În cursul interviului, Flanagan mai preciza că avusese o discuție cu băieții din bandă și că toți păreau demoralizați de plecarea lui Lovo. După părerea lui, zilele bandei erau numărate și totul va rămîne doar ca o amintire a unui trecut urît. Termina apoi interviul cu cîteva fraze pompoase cu privire la triumful legii împotriva crimei, promițînd totodată că nu va precupeți nici un efort și va lupta fără preget, pînă ce va salva orașul din ghearele gangsterilor.

Tentația de a cîștiga încă un galon al gloriei a fost prea mare pentru Flanagan...

- Blestematul!

Tony simți că se înăbușe de furie, în timp ce scuipă epitetul, plin de venin, printre dinții strînși.

- O să-l împăiez de viu!

Își conduse mașina spre cartierul general cu atîta ferocitate, încît avusese nesansa să-i iasă în cale. Dar, în clipa în care se așeză la birou, furia sa se transformase într-o hotărîre rece, calculată, dar de mii de ori mai primejdioasă. Niciodată în viața lui, Tony nu lăsase neplătită polița unui trădător.

- Judecătorul districtului a telefonat din cinci în cinci minute, de o oră încoace, spuse Al, gangsterul cu fața de șobolan. Și a lăsat vorbă să-i telefonezi imediat ce sosești. Pare foarte neliniștit de ceva.

- Să-l la dracu! mîrîi Tony. Dacă vrea să-mi vorbească, știe unde să mă găsească. Ar trebui să mă plictisească mai puțin, avînd în vedere cît primește lunar din partea bandei.

- Mai bine să te ferești de el, șefule - spuse Al. Este mai periculos decît orice șef de bandă din oraș. Are un detașament de detectivi care a încheiat cariera la mulți gangsteri cu renume.

Tony reflectă o clipă, apoi cu un oftat, întinse mîna după receptorul de pe birou și formă numărul judecătorului de district. După cîteva secunde, răsună în receptor o voce arogantă, fami-liară, pe care Tony o recunoscu imediat drept aceea pe care o auzise, atunci cînd îl întovărășise pe Lovo la o conferință cu judele.

- Camonte? lătră scurt vocea. Aici judecătorul de district Crowder. Am citit în ziare că Johnny a plecat.

- El și?

- Și că tu ești acum șeful bandei.

- Da, este adevărat.

- În cazul acesta, sper că ești la curent cu aranjamentul pe care-l aveam cu Lovo?

- Sigur. Am o listă completă a personalităților care trebuiesc "unse" și voi avea grijă ca totul să meargă ca și înainte.

- Nu vorbi asemenea lucruri prin telefon! ordonă judele cu o voce atît de îngrijorată, încît Tony surîse. Vasăzică, lucrurile vor merge ca și înainte?

- Da. Numai că o să fim puțin mai vioi. Prea am stat liniștiți atîta vreme.

- Asta este treaba ta. Dar te sfătuiesc să nu dai ocazie ziarelor să scrie mult despre tine, cum s-a întîmplat azi.

- Ai dreptate. Nu este vina mea că blestematul de Flanagan n-a putut să-și țină gura.

- Nu-l nimic. Dar ferește-te pe viitor. Mîine dimineață trimit pe Moran, asistentul meu. Ai grijă să fie primit cum trebuie.

Tony închise receptorul și buzele sale se schimonosiră într-un rînjet. Vasăzică de asta era neliniștit judecătorul? Să nu-și piardă "leafa", odată cu plecarea lui Lovo. Și intenționa să-l trimită pe Moran să i-o ridice. Moran era unul dintre cei mai buni asistenți ai lui Crowder, deși foarte tînăr și susținea strălucit procesele atunci cînd era cazul. Între timp, era colectorul judecătorului.

Reporterii asaltară cartierul general al bandei toată dimineața, dar Tony refuză să stea e vorbă cu ei sau măcar să le trimită un scurt comunicat pentru presă. Cu cît avea mai puțină publicitate, cu atît mai bine.

Puțin timp înainte de prînz, Al, gangsterul cu fața de șobolan, îi aduse un mesaj. Era măzgălit pe hîrtie de proastă calitate, de o mînă feminină.

Dragă domnule Camonte,
Pot să te văd numai pentru cinci minute?
Mulțumiri,
Katherine Merton

Tony privi în sus încruntîndu-se.

- Cine este femeia? întrebă el.

- Nu știu, stăpîne. N-am văzut-o niciodată. Dar este extrem de bine.

- Da? Tony păru că se înveselește puțin. Nu arată a "fată cu revolvere", ce zici?

- Nu! Cred că n-ar putea face rău nici unui pui de găină.

- În regulă! O să-mi încerc norocul. Trimite-o sus!

Cîteva secunde mai tîrziu Miss Merton intră și o privire a lui Tony îl asigură că Al nu se înșelase. Nu regreta că-i acordase o întrevedere. Al făcuse o descriere exactă atunci cînd afirmase că este bine, dar uitase să menționeze în plus farmecul și demnitatea care emanau din atitudinea ei. Era tipul de femeie, care-i face ambițioși pe tineri și-i umple de regrete pe bătrîni.

Înaltă, cu un corp atletic și un mers grațios, ea păși în birou cu o siguranță de regină. Era îmbrăcată într-un taior cenușiu, iar pe cap purta o pălărie neagră-cenușie, care îi venea de minune.

- Încîntat de cunoștință, domnule Camonte! spuse ea, întinzîndu-i mîna. Sînt Miss Merton.

Tony îi sărută mîna și se simți mîhnit că nu avea nici un pretext posibil ca să-i rețină mai mult mîna într-a sa. Vocea ei era bogată și cu rezonanțe muzicale, iar ochii ei albaștri ca cerul, ascundeau pe jumătate o licărire amuzată.

- Aș vrea să-ți cer o favoare, domnule Camonte - începu ea. Îndrăznesc acest lucru, fiindcă am ajuns la convingerea că oamenii de speța dumitale, sînt întotdeauna cavaleri cînd au ocazia să fie.

- Da, desigur - mormăi Tony, rușinat.

- Eram sigură de asta. Iată despre ce este vorba: am o slujbă pe care nu vreau s-o pierd. Și ești singurul om din lume, care mă poate ajuta s-o păstrez.

- Da? Cum așa?

- Sînt reporteră la "The Examiner" - continuă fata, încet, cu un sentiment de regret. Și directorul mi-a spus azi dimineață că dacă nu reușesc să obțin un interviu din partea dumitale, mă va concedia.

- Reporteră! exclamă uimit, Tony, în timp ce ochii lui aruncau văpăi. Nu stau de vorbă cu nici un reporter.

- Știu și apreciez situația dumitale delicată, domnule Camonte. Și înțeleg ce simți față de îndrăzneala mea. Dar înțelege-mă și pe mine: trebuia ori să-mi lau inima-n dinți și să vin, ori să-mi pierd slujba. În orice caz, acum sînt sigură că o voi pierde, fiindcă nu prea pari dispus să-mi acorzi nici măcar cinci minute.

Ea oftă și reuși să adopte o aparență de fetiță mică și părăsită de toată lumea. Tony blestemă ceasul în care se născuse și-și aprinse o țigară.

- Dar bine, Miss Merton, nu pot să-ți spun nimic despre intențiile și planurile mele, - mai obiectă el, pe jumătate învins.

- Bineînțeles că nu!

Fata părea uimită de faptul că Tony se gîndise măcar o clipă la așa ceva.

- Tot ce vreu să știu, este dacă Mr. Lovo a plecat cu adevărat și dacă dumneata vei lua conducerea acestei bande. Este o responsabilitate mare pe care ți-o iei. Și pari atît de tînăr ca să ocupi o poziție atît de importantă.

Tony, periat cu fel de fel de adjective, nici nu-și dădu seama cînd trecuseră cele douăzeci de minute care urmară. Și Miss Merton aduna toate informațiile de care avea nevoie. Întrebările ei păreau nevinovate la suprafață și Tony nu-și dădu seama cîte secrete a trădat.

- Ce minunat soț ai fi dumneata, domnule Camonte - adăugă ea, în cele din urmă, cu ochii strălucind de o licărire cludată, care aprinse sîngele în vinele lui Tony. Oamenii care duc o viață ca a dumitale, sînt totdeauna soți ideali. Iubesc o casă confortabilă și o soție gospodină.

În felul acesta manevră discuția spre romantism și spre chestiuni în legătură cu dragostea, căsătoria și altele. Vorbea mai mult despre generalități, dar din cînd în cînd punea și cîte o întrebare mai îndrăzneață, lămurindu-l pe Tony că o va publica în cadrul unui articol special, intitulat:

"Ideile despre dragoste ale unui gangster"!

- Apropo, - spuse ea în sfîrșit - ai auzit vreodată despre o fată Vivian Lovejoy?

Întrebarea îi produse un șoc lui Tony, atît de puternic, încît cu greu se abținu să nu urle. Numai voința sa de fier îl împiedică să se trădeze. O cunoscuse pe Vivian Lovejoy? Mai bine decît o cunoscuse Romeo pe Julieta!

Vivian fusese prima sa dragoste! Pentru ea îl ucisese pe Al Spignola, pornind pe calea fărădelegilor! Pentru ea jertfise o existență cinstită și se despărțise de familia sa! Și cînd se întorsese din război și o găsise cu altul, îi ucisese pe amîndoi!

Cînd Miss Merton menționă acest nume, tot trecutul se perindă prin fața ochilor lui Tony, ca într-un film de cinematograf. Și ochii săi deveniră două lame ascuțite din care țîșneau flăcări, în timp ce gura sa se strîmbă într-un rictus amar.

- Nu, spuse el. De ce întrebi?

- Am stat odată de vorbă cu ea și am văzut că avea o fotografie care îți semăna de minune. În special ochii...

Tony se simți foarte încurcat. După cîte știa, nu-i dăduse niciodată Vivianei vreo fotografie de a sa. Nu dăduse nimănui, de altfel. De fapt se fotografiase de prea puține ori, pentru că știa ce pericol reprezintă fotografiile pentru un gangster. Puteau să cadă în mîinile poliției, care în felul acesta nu avea dificultăți să-l recunoască.

- Apropo, continuă Miss Merton - te mai vezi cu bruneta încîntătoare cu care erai la Clubul Ambasadorilor, în seara cînd Jerry Hoffman a fost împușcat?

De data aceasta, Tony tresări. Nici măcar nervii lui de oțel, nu puteau rezista la o asemenea lovitură în plin. El și cu Jane Conley îl uciseseră la Clubul Ambasadorilor pe Jerry Hoffman, din ordinul lui Lovo. Dar, din cîte știa Tony, nimeni în afară de Lovo și Jane nu aveau cunoștință de acest lucru și de faptul că el fusese la Club în noaptea fatală.

- Nu știu despre ce vorbești - spuse el, adoptînd o aparență calmă, pe care în sufletul său era departe de a o simți.

- Vezi, în noaptea aceea eram la club și însoțitorul meu mi-a arătat pe rînd toți oamenii de seamă care se aflau în local. Și dumneata ai fost unul dintre ei. Mi-amintesc că mi-a spus chiar, că vei avea mare succes în cariera pe care ți-ai ales-o.

Rîse încetișor.

- Cine era însoțitorul dumitale în seara aceea?

- N-ar fi corect din partea mea să-l divulg numele.

Se ridică și-i întinse mîna.

- Nu vreau să-ți mai răpesc din timpul dumitale prețios, domnule Camonte. Dar poate că vom discuta mai mult cu altă ocazie. În orice caz, mii de mulțumiri pentru acest interviu interesant; datorită bunătății dumitale voi putea să-mi păstrez slujba.

Și plecă, lăsînd în urma el un foarte tulburat șef de bandă. Acum, că nu mai era sub influența farmecului el, Tony își dădu seama că spusese prea multe lucruri, care ar fi fost preferabil să rămînă sub tăcere. Se întreba cum de știuse atîtea amănunte în legătură cu trecutul lui. Și care fusese obiectivul ei cînd menționase toate aceste amănunte inedite. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai nelămurit. Într-un sfîrșit, ros de bănuieli, puse mîna pe telefon și, formînd numărul ziarului "The Examiner", ceru să vorbească cu Miss Katherine Merton. O clipă mai tîrziu, atîmă la loc în furcă receptorul, pradă unor gînduri contradictorii. Ziarul nu avea nici o reporteră cu acest nume!

Cine era fata? Și care fusese obiectul vizitei ei?

CAPITOLUL 14

Charlie Martino, şoferul care fusese atacat şi împuşcat de banda din nord, muri în timpul după-amiezei, fără să-şi fi recăpătat cunoştinţa care să poată da detalii asupra felului în care fusese atacat, sau asupra atacatorilor săi. Tony, chemat la faţa locului, privi un moment în jos la corpul nefericitului băiat care căzuse la datorie, apoi, cu simţul psihologic care îl caracteriza, ordonă ca toţi membrii bandei, care se găseau prin apropiere, să treacă prin faţa cadavrului camaradului lor.

Tony, foarte prost dispus din pricina evenimentelor din timpul zilei, se pregătea tocmai de plecare pe la zece seara, cînd Mike Rinaldo, cel mai bun mitralior al său, pe care îl trimisese într-o misiune specială, pătrunse în biroul său. Era urmat de trei oameni şi surîsul care se desena pe faţa sa, dovedea că reuşise să aducă la îndeplinire misiunea încredinţată. Omul din mijloc era prizonier. Asta se vedea de la o poştă.

- L-am adus, şefule! anunţă Mike, cu un gest către prizonierul care spumega.

- Cine este? întrebă Tony; cu un ton care ar fi vrut să dovedească că nu s-ar mulţumi decît cu cezarul însuşi.

- Benny Peluso, unul dintre "marii" din bande de nord.

- L-aţi percheziţionat?

- Desigur - răspunse Rinaldo, supărat de o asemenea întrebare. Şi poţi să mă crezi că am găsit un adevărat arsenal în miniatură.

- El bine, percheziţionaţi-l din nou, în faţa mea. Dezbrăcaţi-l pînă la piele.

Tony scoase un revolver de calibru mare dintr-un sertar, apoi îl aşeză pe birou la îndemînă.

- Perfect, băieţii spuse el, după ce căutarea lor se dovedise zadarnică şi prizonierul, spumegînd de furie, se îmbrăcase din nou.

- Tu - şi arătă cu ţeava revolverului către captiv - stai jos aici! Iar voi aşteptaţi afară pentru orice eventualitate.

Tony se jucă cu revolverul pînă ce uşa se închise în urma oamenilor săi. Apoi îşi fixă privirea asupra lui Peluso, pînă ce acesta aplecă ochii în jos, nemaiputînd rezista.

- Știi unde te găsești? întrebă Tony pe neașteptate.
- Aha! mîrîi prizonierul.
- Vorbește frumos dacă vrei să mai ieși viu vreodată de aici se răstl la el, Tony. Știi cu cine stai de vorbă?
- Nu.
- Ei bine, află că eu sînt Tony Scarface adică "Față Brăzdată", noul șef al bandei lui Lovo. Și sînt de zece ori mai al dracului decît Lovo a visat vreodată. Am ucis cu mîna mea vreo opt sau nouă persoane și un șoarece fricos ca tine, n-ar însemna o povară în plus pentru conștiința mea. Ți-a intrat în cap?
- Aha!
- Dar vocea captivului se schimbase de la furie la frică și privirea i se pironise pe automatul de pe birou.
- Doresc să cunosc cîteva lucruri și vreau să le aud din gura ta.
- Ai nimerit-o la adresă greșită, frățioare! Eu nu sînt profesor.
- Nu vrei să vorbești?
Tony se aplecă asupra biroului cu revolverul în mînă și țeava îndreptată spre capul prizonierului:
- Vrei să te încarc cu plumb?
- Nu, sigur că nu! Dar dacă vorbesc mă încarcă ai mei.
- Poate că nu!
Tony se reașeză în fotoliu:
- Cîte parale faci pe săptămînă cu ai tăi?
- Cam trei sute pe săptămînă. Cîteodată mai mult.
- Trei sute, ai? Nu prea mult pentru munca pe care o depui și riscurile din partea celorlalte bande și poliției!
- Ce pot să fac? întrebă omul întunecîndu-se.
- Nimic, cît timp vei lucra cu acest Bruno Schemer. Dar, Benny, dacă ești băiat de treabă, poți să cîștigi mai mult. Spre exemplu, cred că ai auzit că mă port foarte bine cu cei care știu să răspundă cu aceeași monedă. Și caut să vin întotdeauna în ajutor băieților care îmi sînt simpatici.
Și aplecîndu-se peste birou, cu un ton mieros:
- Ce-ai zice să primești cincisprezece hîrtii de o sută, dintr-o dată?

Ochii prizonierului străluciră lacom și-ș trecu limba peste buzele uscate.

- Strașnic! exclamă el. Numai cînd te gîndești la ei și te simți fericit.

- Ei bine, eu am banii ăștia. Și dacă te decizi să vorbești, sînt ai tăi!

- Ce vrei să știi?

- Așa mai merge. Începi să progresezi în bine, rîse Tony. Vreau să cunosc o mulțime de lucruri despre banda lui Bruno, care sînt distileriile lor, depozitele și așa mai departe. Vreau să știu în ce garaje își țin autocamioanele și ce rute întrebuințează pentru transporturi. O să mă mai gîndesc ce să te întreb, după ce îmi vei răspunde deocamdată la acestea.

- Dumnezeule! Imposibil să-ți spun toate aceste lucruri!

- De ce?

- O să mă curețe cum ies de aici.

- Probabil. Dar dacă nu vorbești, te curăț eu și încă înainte de a ieși de aici!

- Dacă vorbesc mă curăță ei; dacă tac mă cureți tu! ce șansă mai am să scap cu viață din încurcătura în care am intrat?

- Ascultă, nătăfletule! se răsti Tony. Ești de acord că cincisprezece de o sută reprezintă o sumă frumoasă? Aproape cît faci într-un an și fără să pui la socoteală că îi poți avea pe toți deodată. Cu banii ăștia te-ai putea duce la San Francisco sau New-York, sau chiar în Mexic și să deschizi un cazinou sau să pomești orice altă afacere, pe cont propriu.

- Știu. Și mi-ar place să-i am. Dar ai mei m-ar urmări pînă în pînzele albe.

- N-o să știe unde ai plecat. Vor crede că ai fost luat de banda mea "la plimbare". Nu dispar în fiecare an zeci de gangsteri fără să se știe de urma lor?

- Da, sînt de acord. Dar n-am curajul s-o fac. Mi-ar da de urmă. Și la ce servesc banii unui om mort?

- Vino-ți în fire, omule și nu fi nebun! se răsti Tony, punîndu-i din nou revolverul în piept. Ori vorbești, ori te-ai dus!

Ochii omului licăriră în fundul feței sale palide și-și linse buzele.

- Știu ce mă așteaptă dacă vorbesc - spuse el, încăpățînat, așa că prefer să nu vorbesc orice ar fi!

- Vasăzică nu vrei să te dai bătut? mîrîi Tony.

Gaura din vîrful țevii revolverului, trebuie să i se fi părut nenorocitului mai mare decît deschizătura unui butoi, dar își adună tot curajul care îi rămăsese, închise ochii și scuturâ din cap negativ.

- Și totuși ai să vorbești! lătră Tony. Scoală sus!

Își chemă acoliții din camera de alături.

- Greu de spart nuca asta! zîmbi el. Duceți-l în pivniță!

Rinaldo păli. Putea să împuște un om, fără să stea pe gînduri, dar simpla menționare a cameriei de tortură, făcea să i se înmoaie picioarele.

- Hai, mișcă! ordonă Tony prizonierului, îndreptînd din nou automatul către el.

- Mă luați "la plimbare"? întrebă nenorocitul, în timp ce coborau la subsol cu ascensorul.

- Nu! se răsti Tony. Nu încă!

Locul în care îl duseră era un fel de pivniță, sub pivnița obișnuită a casei.

Înainte ca Peluso să-și dea măcar seama ce se întîmplă cu el, fu legat solid de brîu și lipit de perete. Tony apucă un cuțit cu două tăișuri foarte ascuțite ca cele ale unui brici și mîngîindu-l semnificativ, făcu cu ochiul prizonierului.

- Știi, Benny, că o mulțime dintre gangsterii care au fost găsiți prin cîte un șanț, după ce fuseseră luați "la plimbare", nu prea mai semănau a oameni. Aveau urechile și limba tăiate, mîinile și picioarele ciopîrțite și arse și alte mici semne particulare. Și cînd te gîndești că aceste lucruri li s-au întîmplat înainte să fie uciși. Foarte interesant, nu?

Tony se îndreptă spre cuptorul în miniatură care fusese adus aproape de prizonier. Rinaldo se apropie de el.

- În general nu-mi place să stau inactiv, șefule - spuse el cu o voce răgușită. Dar, crede-mă pe cuvînt, nu pot să rezist la așa ceva.

- N-ai decît să te uiți în altă parte sau să ieși afară. Nici mie nu-mi face o plăcere deosebită, dar n-am încotro. Dacă fac pasărea asta să ciripească, orașul va fi în mîinile noastre, înainte de a trece

mult timp. Şi nu uita un lucru, Mike: Bruno Schemer sau oricare altul, ar face acelaşi lucru oricăruia dintre noi, dacă ar avea posibilitatea.

Se întoarse către celălalt om, care se ocupa cu nişte preparative ciudate, învîrtindu-se împrejurul cuptorului.

- Gata? întrebă el brusc.

- Da, şefule.

Din interiorul cuptorului, gangsterul scoase la iveală un drug lung de oţel înroşit. Tony îl apucă şi-l apropie de prizonierul legat.

- Acum, blestematule - răcni el. Ori vei vorbi, ori fac o gaură prin tine cu drugul ăsta înroşit.

Şi îndreptă capătul roşu către picioru prizonierului. Omul se făcu mic, ochii holbîndu-i-se de groază. În cele din urmă răcni, deşi fierul nu atinsese încă pielea.

- Ţipă cît vrei - spuse Tony sălbatic. Nimeni n-o să te audă.

Să stai în faţa unui revolver, este una. Şi să te găseşti faţă în faţă cu un fier înroşit este cu totul altceva. Peluso cedă:

- Vorbesc! Vorbesc! Vorbesc! se bîlbîi el, cînd fierul era la cîţiva centimetri de piciorul lui. Ah, Dumnezeule! la fierul la o parte!

Mai bine de o oră îl interogară, Rinaldo şi cu ceilalţi scriind detaliile, în timp ce Tony punea întrebările. Ochii lui Tony scînteiau; dacă informaţiile erau exacte, avea în mînă tot planul celui mai redutabil adversar al său.

- Dar banii îi iau? întrebă Peluso, după ce reuşi să-i convingă că nu mai poseda nici o altă informaţie de valoare.

- Da - se răsti Tony. Dar după ce controlăm datele pe care ni le-ai furnizat. Între timp, rămîi aici. N-am chef să te las să te duci la Bruno şi să-i şopteşti la ureche tot ce ţi s-a întîmplat, înainte să am timp să iau măsurile necesare pentru distrugerea lui.

Tony îşi alese imediat o duzină dintre cei mai capabili oameni ai săi, inclusiv Mike Rinaldo şi porni să verifice la faţa locului informaţiile smulse de la Peluso. Mai bine de o săptămînă lucrară zi şi noapte, mergînd dintr-un loc în altul, punînd întrebări în aparenţă nevinovate, spionînd din toate poziţiile posibile. După o săptămînă, Tony avu siguranţa că tot ce spusese prizonierul, corespundea adevărului.

Bucuros, Tony puse fără întîrziere în mișcare mecanismul organizației pe care o conducea. O duzină de mitraliere portative noi fură aduse din New-York, cu mari sacrificii.

Într-o după-amiază, Libati intră legănîndu-se, în biroul lui Tony.

- Am impresia că pregătirile de război sînt pe terminate. De unde începem?

- O să-ți comunic din timp, fii fără grijă - îi răspunse Tony cu răceală.

- Ce ai de gînd să faci cu șoarecele de Peluso?

- Ceea ce am promis. Imediat ce campania împotriva bandei din nord va fi sfîrșită, îi voi da banii pe care i-am promis și-l voi urca în primul tren care se îndreaptă spre vest. Cred că va fi destul de bucuros să părăsească orașul.

- Cred și eu! Dar socotesc că n-o să fii atît de imbecil să-i dai banii și să-l lași să plece. Ne-a spus tot ce știa. Ce nevoie mai ai de el? De ce nu-l trimiți la "plimbare" cu băieții, ca să economisești o mie cinci sute de dolari?

Tony, indignat de propunerea mîrșavă, îl fulgeră cu privirea.

- Îmi țin totdeauna promisiunea, Steve, și cînd este vorba de prieteni și cînd este vorba de dușmani. Mai acum cîteva zile ți-am încredințat o misiune. Văd că n-ai adus-o la îndeplinire. Reamintește-ți că îmi țin promisiunile și FAȚĂ DE PRIETENI! Și știi ce-am promis în caz de nereușită, nu?

În ochii lui Steve, apăru o lumină ciudată.

- Da! admise el cu jumătate de gură.

- Ei bine, ce mai aștepți? N-am de gînd să aștept toată vara. mai bine, grăbește-te!

CAPITOLUL 15

În seara aceea, Tony o luă pe Jane Conley, fata cu revolverel la unul dintre cele mai selecte localuri de noapte.

Tony observă că Jane părea oarecum enervată. Mîinile ei se agitau nervos, cute îi apăruseră pe frunte, iar privirea i se rotea împrejur, ca şi cum ar fi fost în căutarea cuiva care trebuia să vină, sperînd totuşi că pînă la urmă nu va veni.

- Ce-i cu tine, baby? întrebă Tony.

- Nimic. Nu mă simt prea bine.

- Uită totul şi înveseleşte-te! Hai să dansăm!

Se ridicară şi se îndreptară spre spaţiul rezervat dansului, mic şi aglomerat, formînd cel mai minunat cuplu din tot localul. Jane era o dansatoare perfectă, iar Tony, cu graţia sa de latin şi simţul său ritmic, o egala. Nimeni, privindu-l, n-ar fi visat că amîndoi au ucis nu din cauza pasiunii, ci rece şi premeditat, pentru bani; şi că vor ucide din nou ori de cîte ori va fi nevoie şi se va prezenta ocazia. Totuşi nu erau ucigaşi decît din punct de vedere legal. În mintea lor se simţeau perfect justificaţi pentru tot ce făcuseră, iar crimele lor nu fuseseră niciodată şi nici nu vor fi cea mai mică ameninţare pentru public. Cînd porneau într-o misiune cu intenţii ucigaşe, erau invariabil în urmărirea unei anumite persoane care-şi merita soarta şi care n-ar fi ezitat să procedeze la fel ca ei, fără să dea dovadă de mai multe remuşcări. Întotdeauna, luau toate măsurile de precauţie ca să nu rănească inocenţi.

Cînd cabaretul deveni un adevărat cuib al veseliei, în orele dinspre dimineaţă, Tony observă la o masă pe Katherine Merton, fata misterioasă, care, sub pretextul că este reporteră, îl vizitase la cartierul său general şi îi smulsese o mulţime de secrete. Era aşezată în alt colţ al localului, îmbrăcată într-o îndrăzneaţă rochie de seară din lamee strălucitor, escortată de un om frumos, brunet, îmbrăcat în frac şi a cărui fizionomie nu era prea liniştitoare pentru Tony.

Tony se întrebă cu ce scop venise reporterea alci şi dacă prezenţa ei nu implica anumite intenţii ucigaşe. Această posibilitate îl enervă. Se întrbă dacă şi ea îl văzuse, sperînd că nu era cazul.

- Ascultă, baby, nu cumva cunoşti pe fata de la masa din colţ, îmbrăcată în lamee şi cu broşe cu diamante? o întrebă el pe Jane.

Ea se întoarse şi privirea ei trecu în revistă localul. Cînd, în cele din urmă, văzu fata misterioasă, ochii ei se măriră şi-şi muşcă nervos buzele.

- Nu - răspunse ea ascuţit, apoi imediat adăugă: Să mergem!

Nedumerit, Tony o conduse spre ieşire. Ştia că minţise. Dar de ce? Micl vînzători de ziare strigau cît îl ţinea gura titlurile ziarelor care tocmai apăruseră. Tony cumpără unul şi-şi aruncă ochii pe prima pagină. Un involuntar "drace" îi scăpă de pe buze.

- Ce s-a întîmplat? îl întrebă neliniştită Jane.

- Steve a tras alături, dobitocul draculuil mîrîi Tony.

Fata îl smulse ziarul din mînă şi citi articolul. O încercare fusese făcută în scopul de a-l ucide pe Schemer Bruno, şeful bandei din nord. Dar, miraculos, Bruno scăpase fără nici o zgîrietură. Cercetat la poliţie, admise că bănuia cine se ascunde în spatele atacului, dar refuzase să furnizeze vreo informaţie. Poliţia considera atacul drept începutul unui nou război între bandele din oraş.

- Neîndemînaticul! mîrîi Tony. Ar fi trebuit să nu-l încredinţez misiunea asta. Acum Bruno va încerca să se răzbune. Şi în plus va fi foarte atent să nu ne mai dea ocazia să-l curăţăm, aşa că o să treacă mult timp pînă ce vom ajunge din nou la el.

- Oh! Tony, asta mă nelinişteşte! spuse Jane. Trebuie să fii foarte prevăzător de acum înainte.

O conduse acasă, în timp ce mintea lui lucra febril la noi planuri pentru anihilarea inamicilor săi. În faţa luxoasei case unde închiriase un apartament opri maşina şi o lăsă pe Jane să coboare.

- Duc automobilul la garaj şi mă reîntorc imediat, spuse el cu un aer absent.

La colţul străzii, coti la stînga, îndreptîndu-se spre garajul din apropiere. Deodată, auzi uruetul unei maşini care se apropia în mare viteză. Bănuitor, mări viteza, dar celălalt automobil nu se lăsă mai prejos, ajungîndu-l din urmă. Tony putu să vadă că era un automobil lung şi jos, de culoare neagră, cu perdelele trase, - automobilul tipic al morţii. Micl flăcări albăstrui apărură la unul din geamurile maşinii, şi Tony auzi pîrîitul unei mitraliere automate în timp ce gloanţele băteau un tam-tam, pe geamurile maşinii sale. Dar caro-

seria automobilului era din oțel special, iar geamurile incasabile. Gloanțele alunecau imediat ce se izbeau de caroserie. Totuși, Tony nu se simțea liniștit. Știa că inamicii săi nu se vor declara satisfăcuți, pînă ce nu-și vor îndeplini misiunea ucigașă.

Nu îndrăznea să se îndrepte spre garaj, deoarece automobilul morții ar fi putut să-l urmărească înăuntru. Iar cel din garaj nu-i puteau fi de nici un ajutor, într-o asemenea eventualitate. Trebuia să ajungă neapărat în sectorul controlat de banda sa, unde oamenii din mașină n-ar fi îndrăznit să-l urmărească și unde, chiar dacă ar fi făcut-o, banda lui l-ar fi luat în primire și ar fi terminat repede cu ei.

Apăsă pînă la fund pedala acceleratorului și urâța limuzină făcu un salt violent, ca o panteră. Cu o viteză nebunească, mașina înghițea străzile întunecoase ale orașului. Dar celălalt automobil se încăpățîna în urmărire. De cîteva ori, ajunse aproape în dreptul lui Tony și acesta aștepta să audă din nou mitralierele. Totuși, pînă la urmă reuși să păstreze distanța.

Și această alergare a morții continuă, pentru Tony o încercare disperată de a-și salva viața, pentru cellalți o încercare de a pune capăt unei existențe primejdioasă lor.

Tony se ruga în gînd să ajungă în sectorul său fără să i se întîmple nimic. Era sigur că cei din mașina morții nu vor îndrăzni să-l urmeze într-acolo.

Din nou auzi răpăitul mitralierei. Două din cauciucurile lui, probabil perforate de gloanțe, explodară cu zgomot asurzitor. Automobilul derapă spre dreapta, lovi trotuarul și se răsturnă. Tony avu impresia că alunecă încet într-un abis, apoi totul se făcu negru înaintea ochilor săi.

Cînd își recăpătă cunoștința, zăcea lungit dar destul de ghemuit, poziție care îl dădea dureri violente. Simți un covor moale sub el și de jur împrejur picioare. Apoi își dădu seama că se află într-o mașină în mers. În clipa aceea își recăpătă luciditatea.

Nu putea fi în automobilul său. Atunci, în care? Probabil că în acela al inamicilor săi. Se ridică repede, privind în jurul său. Doi oameni ale căror picioare le văzuse, erau tolăniți în pernele automobilului. Dar era prea întuneric ca să le distingă fețele.

- În fond nu e mort individul - spuse o voce stranie. Măi, da știu că rezistă bine.

- Cine sînteți și ce vreți cu mine? întrebă Tony.

- O să afli cît de curînd.

- Pînă atunci lăsați-mă să stau lîngă voi. Nu este o poziție confortabilă jos pe covor.

Încercă să se ridice dar nu putu. Se simțea slab și amețit. Unul dintre oameni îl apucă de braț și-l trase sus, pe perne. Acum Tony putea să vadă că în față se mai găseau doi bărbați.

- Caută să te amuzi bine în cursul acestei plimbări - mîrîi o voce în urechea sa - deoarece este ultima pe care o faci!

Inima lui Tony aproape că se opri. Nu se dăduse niciodată înapoi din fața primejdiei și trecuse prin multe situații grele, dar niciodată prin vreuna ca cea de față. Era dus la "plimbare", fără să se poată împotrivi, fără să spere că ar putea să se apere în vreun fel oarecare. Cel mai mic gest l-ar fi atras moartea. Se întoarse către omul care îl vorbise:

- Presupun că faceți parte din blestemata bandă din nord? întrebă el cu amărăciune, deși cunoștea dinainte răspunsul.

- Da.

- Și cine dracu ești tu?

- Eu? Omul rîse fără veselie, un rîs amenințător și aspru ca clinchetul unui șarpe cu clopoței, înainte de a se repezi deasupra prăzii: Sînt fratele lui Jerry Hoffman!

CAPITOLUL 16

Prin mintea lui Tony se perindară imagini înfricoşătoare, cînd se gîndi la soarta care îi era rezervată. Mai întîi, o cursă grăbită cu maşina pe un drum de ţară. Apoi, cînd vor ajunge la un loc suficient de pustiu, va fi tras afară din maşină, ciuruit de gloanţe şi apoi părăsit în şanţul şoselei, unde, ori va fi găsit de vreun trecător ori va fi mîncat de furnici, dacă locul ales va fi mai ascuns de vederea trecătorilor.

Într-o luptă de stradă, chiar dacă şansele sînt disproporţionate, tot mai rămînea o urmă de speranţă, că salvarea ar putea veni pe neaşteptate, dar "o plimbare" este mai sigură şi mai necruţătoare decît sentinţa unui juriu. Tony nu avea dreptul să facă apel. Pentru Tony nu mai exista nici o scăpare. "Plimbarea" va fi desăvîrşită cu acelaşi calm şi precizie cu care se face o execuţie oficială.

Un om nervos sau sensibil, pus în faţa unei morţi sigure, ar fi strigat, ar fi ţipat, s-ar fi rugat, poate s-ar fi bătut cu călăii săi, cu puterea pe care ţi-o dă disperarea. Dar Tony nu era nici nervos, nici sensibil. Un om care ştie să fie totdeauna gata pentru orice, nu poate fi nervos. Tony se gîndea, dar nu într-o grabă nebună şi disperată, ci calm, hotărît şi adînc.

Neputinţa în care se găsea nu-l înfricoşa. Pur şi simplu îi stimula facultăţile sale excepţionale, care făcuseră din el, la vîrsta de douăzeci de ani, şeful temut şi respectat, faimos pentru îndrăzneala şi isteţimea sa.

În sfîrşit mintea sa agilă găsi o posibilitate - şi se concentră asupra ei. Era un plan nebunesc. Chiar în caz de reuşită, şansele sale de-a scăpa cu viaţă erau reduse. De fapt, cam una la sută. Îşi dădu seama de acest lucru, totuşi experienţa îl învăţase că un plan care are şanse reduse reuşeşte cîteodată, tocmai din pricină că oamenii nu pot să creadă că ar avea curajul să-l încerce.

Dacă nu încerca nimic, Tony era sortit pieirii în mai puţin de o oră. Dacă risca încercarea disperată care îi trecuse prin minte, tot avea măcar o şansă. Decise, fără să ezite o secundă, să-şi asume riscul.

Calm și rece, aștepta momentul potrivit, stînd între doi gangsteri în fund, în timp ce la volan se aflau alți doi gangsteri. După un răstimp văzu un automobil venind din direcția opusă. Ochii săi deveniră două lame ascuțite, în care timp aprecia distanța care separa automobilele, precum și viteza lor.

Brusc, cu un salt neașteptat, ca de panteră, se repezi înainte, dînd o teribilă lovitură șoferului și apucînd volanul. Automobilul începu să se clatine nebunește. Dar șoferul, deși surprins și amețit, lupta cu ultimele forțe să mențină mașina pe șosea. Tony încercă să-l strangulеze cu o mînă, în timp ce cu cealaltă, căuta să-l smulgă volanul. Simți cum ploua lovituri pe spatele și pe propriul său cap, apoi auzi o detunătură și simți ceva arzător pătrunzîndu-i în carne. Dar scrîșni din dinți și luptă mai departe.

Uriașa limuzină derapă spre dreapta, se prăbuși în șanț cu un zgomot infernal, se răsturnă de cîteva ori, în timp ce motorul continua să urle, și în cele din urmă, se opri pe partea dreaptă, încă tremurînd ca un animal înjunghiat.

Tony, așezat deasupra a două corpuri, scutură din cap cu efort ca să-și recapete claritatea. Întregul său corp, părea să fie o masă de nervi încordați la extrem. Tony nu-și pierduse încă cunoștința. Își dădu seama, că prin vis, că nici unul dintre ceilalți nu mișcase și nu scosese nici un cuvînt. Brațul stîng îi atîrna, răsucit într-un chip foarte curios. Tony încercă să și-l miște, dar nu reuși. În schimb durerile pe care i le provocă această încercare fură insuportabile. Precaut, cercetă cu mîna dreaptă buzunarele celor de sub el, pentru a evita orice surprize. Simțind o ridicătură la unul din ei, băgă mîna și scoase un automat de 45 mm.

Cînd simți oțelul rece și mai ales cînd își dădu seama că este din nou înarmat, avu impresia că a renăscut la viață. Căută să se ridice ca să încerce să iasă din această fierărie răsucită. În clipa aceea auzi pași scrîșnind pe pămîntul înghețat și o umbră apăru lîngă mașina răsturnată. Probabil șoferul sau vreun pasager al celuilalt automobil. Tony se așteptase și mizase pe această posibilitate.

- Ascultă! spuse el răgușit, și se miră singur de vocea stranie pe care o auzi ieșind din gura sa: Ajută-mă să ies de aici.

O lanternă de buzunar se aprinse şi lumina ei pătrunse în maşină, oprindu-se, în cele din urmă pe faţa lui Tony.

- Sigur! răspunse străinul. Dar mă mir că te găsesc în viaţă. Dumnezeule! N-am văzut în viaţa mea ceva asemănător!...

Îl ajută pe Tony să iasă pe uşa zdrobită şi răsucită, apoi întoarse lanterna către ceilalţi. Cei de la volan erau cu siguranţă morţi, feţele lor purtînd urmele unor tăieturi adînci. În schimb, cei din fundul maşinii deşi leşinaţi, păreau să fie încă în viaţă.

- Hai să mergem, ce mai stai? spuse Tony.

- Dar ceilalţi? obiectă uimit străinul.

- La dracu cu ceilalţi! mîrîi Tony răguşit. Sînt gangsteri şi tocmai mă duceau "la plimbare". Sper că sînt morţi. În orice caz, stai să mă asigur!

Şi scoţînd revolverul, îl îndreptă către cele două corpuri inerte de pe podeaua maşinii.

- Pentru Dumnezeu! strigă străinul, apucîndu-l cu o mînă tremurătoare. Nu se poate! Ce vrei să faci?...

Tony se întoarse spre el şi-l fulgeră cu o privire. Apoi ridică dispreţuitor din umeri şi puse revolverul la loc. Îşi dăduse seama că era preferabil să nu ucidă în faţa unui martor, mai ales că avea nevoie de acesta în cursul orei următoare.

- Bineee! mîrîi el. Dar du-mă unde îţi ordon şi te sfătuiesc să te grăbeşti. Hai, mişcă!

Şi împinse ţeava revolverului în ceafa străinului, rînjind, cînd observă tremurul care-l cuprinse pe acesta. Amîndoi o porniră cu paşi repezi către maşina oprită la marginea şoselei. Tony ordonă omului să se îndrepte cu toată viteza către cartierul său general, apoi, cu un oftat de uşurare, se lăsă să cadă pe pernele moi ale automobilului, făcînd fel de fel de planuri de răzbunare.

Dar durerile nu-i permiseră să se gîndească prea mult timp în altă parte.

Străinul de la volan ardea de curiozitate. De mai multe ori încercă să-şi tragă de limbă pasagerul, dar Tony se mulţumi să mormăie în chip de răspuns, pînă ce celălalt renunţă.

Străinul conducea nebuneşte, aşa că ajunseră în faţa intrării cartierului general al bandei, mult mai repede decît se aşteptase Tony.

- Bravo - spuse scurt șeful bandei, scoțînd portofelul. Conținea o sută patruzeci de dolari, pe care, generos, îi aruncă în mîna tremurătoare a ultimului străin.

- Să acoperi cheltuielile cu benzina - spuse el, încercînd să surîdă.

Apoi fața i se întunecă, cute îi apărură pe frunte și vocea ieși răgușită dintre dinții strînși:

- Dar să-ți ții gura închisă - spuse el cu sălbăticie - sau vei avea parte de ce era să pățesc eu astăzi.

Deși era înspre dimineață, cîțiva gangsteri mai stăteau la discuție în holul întunecos al hotelului. Intrarea lui Tony și haful în care apăru creă senzație și toți se întoarseră, curioși, spre el.

- Am avut un accident de automobil - spuse scurt Tony.

Apoi urcă scările ce duceau la biroul său și telefonă după un doctor.

O oră mai tîrziu, cu rănile pansate și brațul pus în ghips, Tony se culcă. Simțea că nu va reuși să doarmă, totuși se trezi abia după prînz în ziua următoare.

Din fericire, avea cîteva costume de rezervă și la hotel. Altfel ar fi trebuit să apară în costum de seară. Mîncă un breakfast interminabil, apoi se duse în birou și trimise după Steve Libati.

Și ochii săi scînteiară cînd dădu ordinul. Avea de gînd să pună capăt pentru totdeauna unei anumite situații.

CAPITOLUL 17

Steve Libati, ajutorul şef al puternicei bande intra în cameră cîteva minute mai tîrziu, cu un aer foarte sigur de sine, deşi se vedea de departe că este forţat. Faţa sa urîtă era schimonosită într-un surîs, dar ochii săi erau tăioşi şi cercetători, ca şi cum se întreba cum va fi primit.

- Am auzit de accidentul pe care l-ai suferit, şefule. Îmi pare rău, - spuse el. "Copoii" au telefonat că au găsit automobilul tău undeva prin partea de nord a oraşului. Azi dimineaţă, am fost luaţi cu asalt de reporteri; şi spuneau că au văzut găuri de gloanţe în cauciucuri. Dar le-am spus să plece, nu eşti aici...

- Desigur - mîrîi acru Tony. Îmi eşti de mare folos! Nu ştiu ce m-aş face fără tine!

Apoi, deodată, aplecîndu-se peste birou, cu gura schimonosită într-un oribil rînjet:

- Pentru toţi dracii din iad, de ce nu l-ai ucis pe Bruno Schemer? întrebă el.

Libati dădu calm din umeri:

- Ghinion! mormăi el, în chip de răspuns.

- Ce vrei să spui cu asta: ghinion! se repezi Tony sălbatic. Gloanţele se duc acolo unde sînt trimise... Explică-mi şi mie cum s-a întîmplat.

Libati explică. Unul din gangsterii pe care îi alesese să-l ajute la uciderea lui Bruno, şeful puternicei bande din nord, descoperise că acesta urma să se ducă într-un anumit loc la ora 10 seara, în ziua ce trecuse. Într-un automobil oprit lîngă trotuarul opus, îl aşteptaseră. Sosise cîteva minute mai tîrziu, dar tocmai cînd se pregăteau să tragă, un automobil trecuse, mascîndu-le obiectivul. Cînd avuseseră din nou posibilitatea de a trage, era prea tîrziu. Totuşi trăseseră o rafală asupra lui, apoi puseră automobilul în mişcare, înainte ca gangsterii lui Schemer să aibă timp să tragă la rîndul lor.

- Toţi trei aţi tras asupra lui? întrebă Tony.

- Da.

- Şi din trei, nici unul n-a nimerit?

Așa s-ar părea. Ediţiile de dimineaţă au anunţat că a scăpat teafăr de pe urma acestui "misterios atac".

Ce lot de nemernici sînteţi! mîrîi cu dezgust Tony. Eu aş putea să arunc cu revolverul în cineva şi tot l-aş lovi... Şi de ce dracu n-aţi rămas pe loc să duceţi la capăt misiunea?

- Dar gangsterii din maşina lui Schemer...

- Dacă mi-a fost în viaţa mea scîrbă de ceva, ei bine, mi-a fost scîrbă de las!... Precis că habar n-ai avut că dacă tragi asupra lui Bruno şi nu-l loveşti, pui toată banda lui de gorile pe urma mea... Ascultă, Steve, există două tipuri de gangsteri, pe care nu-mi pot permite luxul să le ţin în serviciul meu: acei care nu vor şi acei care nu pot să-mi execute ordinele. Şi cred că tu faci parte din ambele categorii.

Libati se roşi, pînă ce faţa lui negricioasă deveni absolut purpurie, iar în ochii săi negri şi instabili, apăru o lumină ameninţătoare.

- Nu înţeleg ce vrei să spui? rosti el încet, cu buzele subţiate de ură.

- Bine. Atunci să ţi-l explic mai pe larg ca să înţelegi chiar şi tu: ori tu şi oamenii pe care ţi i-ai ales nu sînteţi buni de nimic, ori eşti vîndut inamicului şi ai greşit intenţionat ţinta.

- Blestemaţilor! răcni Libati, sărind în picioare, cu mîna dreaptă deja în buzunarul de la haină.

Dar Tony cu o rapiditate surprinzătoare şi cu calmul unui expert în materie, ridicase de pe birou revolverul şi îl îndreptase spre pieptul lui Libati, înainte ca acesta să fi avut timp să-şi scoată arma din buzunar.

- Nu scoate revolverul, nebun ce eşti! şuieră Tony. Nu mi-e milă şi eu nu greşesc niciodată ţinta. Şi mai bine ţi-ai stăpîni nervii cînd eşti de faţă cu mine. Nu uita că doar braţul stîng îmi e fracturat - încheie el.

Steve lăsă în jos mîna în care ţinea revolverul, apoi o ridică ostentativ pentru a-şi aprinde o ţigară scoasă din buzunarul stîng.

- Ai căutat să mă înlături încă de la plecarea lui Johnny Lovo - continuă Tony. Şi oamenii de soiul tău nu-şi fac scrupule, cînd vor să ajungă la un rezultat. Dacă aş fi dispărut, tu deveneai şef, nu? Iată de ce ai preferat să-l laşi în viaţă pe Bruno Schemer: ca

să aibă grijă de mine. Dar după cum vezi, sînt încă viu şi intenţionez să rămîn în viaţă încă multă vreme. Aşa că îţi dau un sfat: îţi pierzi de pomană un timp preţios, aşteptînd să ajungi şef în locul meu.

Vocea sa deveni tot atît de rece şi tăioasă ca a unui judecător care rosteşte o sentinţă:

- Tu şi cei doi care te-au însoţit în expediţia de astă noapte, nu mai faceţi parte din banda mea!

- Nu vorbii prostii! Nu poţi să mă dai afară din banda lui Lovo. Dacă Johnny...

- Johnny a plecat. Şi eu am rămas şef. Şi iată "autoritatea" mea - adăugă el, ridicînd automatul şi mîngîindu-l drăgăstos. De azi înainte nu mai primeşti un sfert de dolar de aici şi dacă te prind prin vecinătate, te trimit la loc de verdeaţă. Ne-am lămurit? Şi acum poţi să pleci, mergînd pe propriile tale picioare, sau dacă preferi, cu dricul. Alege!...

Un minut întreg cei doi se priviră în albul ochilor. Privirea lui Tony era rece, tăioasă şi stabilă; ochii lui Steve, mişcători şi arzînd de furie. Dar, după un răstimp, locotenentul se întoarse şi, fără un singur cuvînt, părăsi camera. Tony cîştigase din nou; şi încă definitiv, de data aceasta.

Prima acţiune a lui Tony, fu să-şi asigure o escortă de "gărzi de corp". Şi încă o escortă numeroasă. De aici înainte nu avea intenţia să călătorească decît în maşină blindată cu geamuri incasabile, purtînd pieptarul de oţel şi aşezat între doi gangsteri, înarmaţi pînă în dinţi, în timp ce o altă maşină, încărcată cu "aghiotanţi" trebuia să-i urmeze protejîndu-l.

Tony intră grăbit în apartamentul elegant pe care-l închiriase, cu ochii scăpărînd de furie. Avea multe întrebări de pus Janei Conley, faimoasa "fată arsenal", care locuia împreună cu el de cîtva timp.

O găsi aşezată confortabil într-un uriaş fotoliu din sufragerie, citind un roman şi ronţăind bucăţi de ciocolată dintr-o cutie pusă alături. Calmul ei îl irită şi mai mult. Ea privi în sus cu surpriză cînd auzi uşa, apoi ochii ei reflectară uimirea provocată de aspectul său.

- Vai, Tony! exclamă ea. Ce s-a întîmplat?

- Ce grijulie ești acum, mititico! mîrîi Tony. Ieri seară am plecat să duc la garaj automobilul și nu m-am mai întors decît a doua zi și mi se pare că nu te-a mirat prea mult acest fapt.

- Se poate să vorbești așa, Tony? Desigur că m-am întrebat ce este cu tine și am fost teribil de îngrijorată. Dar m-am gîndit că nu-ți place să se amestece nimeni în treburile tale și că-ți cunoști meseria.

- Desigur, desigur... Ei bine, află că banda lui Bruno Schemer a încercat aseară să mă la la "plimbare". Și convingerea mea este că erai la curent cu ceea ce urma să se întîmple.

- Tony! fata se îngălbeni deodată și ochii îi scînteiară. Cum îndrăznești să insinuezi așa ceva?

- Cine era femeia de ieri seară de la cabaret? Aceea în rochie de lamee și cu tipul acela brunet, îmbrăcat în haine de seară?

- Nu... nu știu...

- Ba da. Știi prea bine. Cînd ți-am arătat-o, am văzut în ochii tăi că o cunoști.

Se apropie de ea, îi apucă brațul ca într-o menghină și-l răsuci cu cruzime.

- Cine era femeia? răcni el.

- Este... este... o "fată cu revolvere" - gîfîi Jane. Prietena lui Schemer Bruno.

- Așa vasăzică!

Lăsă brațul Janei și se dădu un pas înapoi, privind-o cu dispreț.

- Tipul care o însoțea era Schemer Bruno?

- Da.

- Dumnezeule! Dacă aș fi știut asta!... tună șeful bandei, o privire fioroasă apărîndu-i în ochi. Și tu știai asta și nu mi-ai spus...

- Nu. Dacă ți-aș fi spus, ai fi încercat să-l cureți chiar acolo. Și te-ai fi ales, ori împușcat de vreunul din escorta sa care îl însoțește pretutindeni, ori arestat și executat pentru crimă.

- Nu mă face să rîd! Nu au ce să-mi reproșeze, "domnii" de la poliție.

- Nu fi prea sigur! Contrabanda este una și crima este cu totul altceva.

- Ce te-a determinat să pleci, imediat ce l-ai văzut?

Mi-era frică să nu încerce să te cureje. Voiam să plecăm cît mai departe de ei.

- Mi se pare că-ți era mai teamă pentru propria-ți piele, decît pentru a mea.

- Și ce dacă țin la pielea mea? replică Jane recăpătîndu-și stăpînirea de sine și calmul. Nimeni, la vîrsta mea, nu dorește să părăsească viața cu una cu două.

Și adăugă cu repeziciune, cînd văzu pe Tony încruntîndu-se bănuitor:

- Mi-era teribil de frică pentru tine, dragul meu Tony. Nu-ți aduci aminte de cît timp caut să te conving să-ți fei cu tine peste tot o escortă?

Tony rămase pe gînduri, dîndu-și seama că fata avea dreptate. De două săptămîni, fata căutase zilnic să-l convingă să ia măsuri de precauție. Dar el ezitase, gîndindu-se că o escortă în jurul lui ar arăta că se teme. Totuși nu putea să-și scoată din cap ideea că Jane îl trăsese pe sfoară. Și mintea lui nemiloasă și răzbunătoare nu putea să găsească decît o singură pedeapsă pentru susmenționata vină: moartea.

- Te iubesc, Tony - continuă ea să pledeze, sub privirea lui pătrunzătoare. Și am făcut în ultimul timp tot ce mi-a stat în putință ca să te apăr.

- Nu zău! Am eu bănuielile mele. Totuși îți voi da o șansă ca să-mi dovedești ceea ce susții. Dacă mă iubești, curăță-l pe Schemer Bruno.

Ochii ei se măriră la gîndul sarcinei enorme ce-i sta în față. Își dădu seama ce gînduri îl rodeau pe Tony.

- Ți-e frică? - întrebă el.

Jane îl privi în față cu dispreț.

- Nici gînd! - spuse ea tăios. Sînt la fel de abilă și curajoasă ca zece ca tine, mare gangster ce ești!

- Da? atunci fă-mi proba că ești și totodată că mă iubești, trimițîndu-l în iad pe Schemer Bruno.

- Ce gentleman și ce cavaler este domnul - rosti ea disprețuitoare. Îmi dă sarcina să ucid pe cel mai mare gangster din oraș, pe rivalul lui. Și încă singură.

Și apoi, adăugă rugătoare:

- Știi prea bine, Tony, că niciodată n-am lucrat singură. Dar sînt bună de ceva dacă sînt ajutată. Cred că-ți amintești de seara de la Clubul Ambasadorilor, cînd împreună l-am curățat pe Jerry Hoffman? Dacă lucrăm amîndoi, îți promit că voi face tot ce-mi ceri. Voi căuta să aflu cînd și unde îl poți găsi pe Schemer Bruno. Apoi vom intra împreună în acțiune.

- Bine, ne-am înțeles - mîrîi Tony. Se trezise aproape complet din mînia care-l cuprinsese la început și privind frumusețea fetei din fața sa, se decise că n-are nimic de pierdut lăsînd-o încă în viață. Desigur, Jane nu trebuia să bănuiască nimic din toate acestea. Așa că făcu un pas înainte și o apucă iarăși de braț.

- Dar dacă te mai prind, diavol mic ce ești - șuieră el printre dinții strînși - că umbli cu șiretlicuri, poți să-ți comanzi coșciugul. Ne-am înțeles?

Astfel fu semnată condamnarea la moarte a lui Schemer Bruno, de doi oameni care nu dăduseră încă niciodată greș.

Totuși bănuielile care pătrunseseră în mintea lui Tony și cearta care avusese loc între el, urmau să aibă efecte considerabile într-un viitor apropiat.

CAPITOLUL 18

Chiar din ziua următoare, Tony porni o campanie nemiloasa de represalii pe viață și pe moarte împotriva bandei lui Schemer Bruno. În sinea sa, el începuse să aibă un oarecare respect pentru faimosul Bruno. Asistase la o mulțime de exemple de curaj și înțelepciune de care dăduse dovadă acesta, iar întîmplarea de la cabaret îl convinsese pe deplin. Un om care putuse, la mai puțin de o oră după ce se săvîrșise un atentat împotriva lui, să stea la o masă alături de cel care ordonase uciderea lui, era demn de admirație. Dar dovada curajului și abilității rivalului său, servise doar pentru a întări voința lui Tony de a ieși victorios din această luptă disperată și pentru a-i forța la ultimoare "lovituri".

Sub ordinele lui, banada bombardă depozite ale adversarilor, ucise şoferi şi distruse camioane, intimidă pe proprietarii barurilor care continuau să cumpere alcool de la banda din nord, omorînd chiar pe cîţiva dintre ei, care se dovediseră recalcitranţi, promiţînd celorlalţi tot sprijinul şi protecţia dacă trec de partea bandei lui Tony. Banda ucise o jumătate de duzină dintre cei mai buni mitralieri ai lui Bruno şi ameninţă pe ceilalţi cu aceeaşi soartă dacă nu părăsesc imediat oraşul. Banda jefui tripourile deschise de Schemer Bruno şi bombardă pe afară pe cele în care nu reuşi să pătrundă. Pe scurt, căută să scoată din sărite şi să înfricoşeze în toate felurile posibile banda condusă de îndrăzneţul şi şiretul rival al lui Tony.

Cînd campania de represalii era în toi şi toate mergeau strună, Tony ordonă să fie adus în faţa lui, Benny Peluso, fostul locotenent al lui Schemer, care fusese capturat şi destăinuise toate ascunzişurile bandei din nord. Succesul operaţiunilor pe care le întreprinsese se datorau în bună parte preţioaselor informaţii furnizate de acesta.

Urîtul şi nesuferitul gangster era întunecat şi arăta foarte înfricoşat cînd fu adus înaintea lui Tony, escortat de cei doi gangsteri care-l capturaseră şi-l aduseseră la cartierul general al bandei.

- El bine, Benny - spuse Tony - informaţiile pe care mi le-ai dat s-au dovedit a fi corecte. Şi prin urmare iată ceea ce ţi-am promis.

Şi aruncîndu-i un plic voluminos, continuă:

Aceşti doi oameni te vor escorta la un tren care pleacă spre vest; te vor apăra dacă banda lui Bruno va încerca să te curete.

Micul gangster, care fusese silit să-şi trădeze tovarăşii pentru bani, apucă plicul cu amîndouă mîinile şi începu să numere cu lăcomie banii pe care-i conţinea. Cînd se asigură că înăuntru erau o sută cincizeci de hîrtii de cîte o sută de dolari, privi în sus spre Tony şi zîmbi recunoscător. În lumea gangsterilor, era o surpriză plăcută să găseşti un inamic - sau chiar un prieten - care să-şi ţină cuvîntul cînd nu era cu nimic obligat.

Mulţumesc - murmură el. Nu credeam că-ţi vei respecta promisiunea.

- Îmi respect întotdeauna cuvîntul, indiferent ce promit, bine sau rău, replică Tony, emoţionat de purtarea sinceră a fostului său inamic. Acum pleacă şi drum bun!

Aghiotantul personal al lui Tony, sclivisitul Mike Rinaldo, însărcinat cu escortarea lui Peluso, se urcă în mașină, ajută pe ceilalți doi să se urce, apoi porni.

O oră mai tîrziu, Rinaldo se întoarse, arătînd foarte abătut.

- Știri proaste, șefule - spuse el printre dinți. Pe drum un alt automobil ne-a aruncat în șanț și cîțiva din nord l-au curățat pe Peluso, înainte ca să avem timp să luăm la ochi pușile. Am sărit din automobil și am șters-o ca să nu fim acolo la venirea copoilor. Probabil că vreunul din banda lui Bruno a aflat că-l ținem aici și a pîndit plecarea lui.

- Păcat - spuse Tony plictisit. Acum, reporterii și poliția o să ne înjure pe noi că l-am curățat; toți îl consideră încă inamicul nostru. Vezi să aducă înapoi la garajul nostru mașina în care erați.

Tony rămase pe gînduri după plecarea îngîmfatului Mike Rinaldo. Se pricepea în materiede gangsteri și era sigur că Mike și cu celălalt l-au împușcat pe Peluso pentru cei 1.500 de dolari. Dar nu avea cum s-o dovedească. În orice caz, ce putea să facă? Își ținuse promisiunea și în fond Peluso nu era decît un trădător de rînd. În inima lui, Tony știa că oricare altul ar fi reacționat la fel, dacă s-ar fi găsit în situația lui. Bănuielile sale se verificară,cînd, o săptămînă mai tîrziu, Mike apăru la volanul unei luxoase limuzine de ultimul tip.

Tony continuă cu mai multă ferocitate campania împotriva bandei din nord, pentru că nici Schemer Bruno nu stătea cu mîinile la piept, sub loviturile care se abăteau zilnic asupra bandei sale. Lupta și el cu toată energia, punînd la contribuție toată abilitatea de care dispunea atît el, cît și puternica sa organizație. Era lupta cea mai disperată și mai vastă care avusese loc vreodată pe lume în timp de pace. Și curînd ziarele începură să urle, cerînd protecția vieților cetățenilor onești și apărarea proprietății și a bunurilor celor inocenți.

- Să-i ia dracul - mîrîi Tony într-o noapte cînd discuta cu Jane. Eu știu prea bine că n-am rănit niciodată decît pe cei care-și merită soarta! Nici eu și nici băieții mei n-am tras decît asupra adversarilor. Și din cîte știu, nici celelalte bande nu obișnuiesc să tragă alături. Și nici n-am aruncat o singură 'pocnitoare', pînă n-am verificat ce se petrece înăuntru. Dacă depozitele și carele aparțin

oamenilor cinstiți, de ce le închiriază gangsterilor? Dacă vor să câștige mai mult, să suporte riscurile - încheie Tony.

Dar, în ziua următoare, telefonul de pe biroul lui Tony zbîrnîi prelung.

- Camote? țipă în aparat judecătorul districtului. Vreau să te văd azi după-amiază. Apartamentul F, hotelul Gherman. La ora două fix.

- De ce nu la birou? - obiectă Tony. Și poți să-mi spui de pe acum ce-ai pus la cale?

- Nu te privește. Te sfătuiesc să nu întîrzii.

Și judecătorul de district atîrnă receptorul în furcă.

Pînă pe la unu și jumătate Tony se tot întrebă ce avea judele de gînd. Nu putea să găsească nici un răspuns care să-l satisfacă. Un timp suspectă o cursă și aproape se decise să nu se ducă dar apoi își dădu seama că un judecător de district nu putea fi amestecat într-un atentat împotriva unui șef de bandă. Un singur lucru era sigur: chemarea nu prevestea nimic bun.

Tony continuă să se gîndească la ce urma să se întîmple, scufundat în pernele mașinii care-l ducea la locul de întîlnire. Își luase cu el o puternică escortă, în două mașini. Cînd ajunseră la destinație, formară un cerc în jurul lui și astfel intrară în hotel. Umplură un ascensor și porunciră liftierului să-l ducă la apartamentul F, "într-un timp și două mișcări". Omul ezită, așteptînd și alți pasager, dar privind mai bine la fețele care-l înconjurau se decise că ar fi mai bine să execute neîntîrziat ordinul primit.

Cînd ajunseră la etajul indicat, fură imediat înconjurați de o echipă de polițiști care-i dezarmară cu repezicine, fără să dea dovadă de exces de gentilețe.

- Ascultă! Ce înseamnă asta? - întrebă belicos Tony.

- Vei afla imediat - răspunse un detectiv morocănos. Dă-mi repede și armele tale. Șeful n-are chef de împușcături astăzi.

Tony scrîșni din dinți dar se supuse. Să ucizi un detectiv în toiul unei lupte și pe o alee întunecoasă este una și să-l împuști de față cu alți douăzeci și încă într-un hotel de mîna întîi, este cu totul alceva. Tony era însă foarte indignat la suprafață, iar în suflet i se furișă o teamă nemărturisită. Tovarășii săi erau foarte tăcuți și ascultători, reacția obișnuită a gangsterilor cînd au de-a face cu poliția.

Cînd programul dezarmării fu completat, tovarășii lui Tony fură conduși într-o cameră și încuiați.

- Veți sta aici liniștiți pînă venim să vă dăm drumul. Și să nu faceți gălăgie, altfel vă luăm la birou și vă aplicăm tratamentul special cu bastoane de cauciuc, rezervat unor lepădături ca voi. Am zis!

Șeful detectivilor trînti ușa, învîrti de două ori cheia și o băgă în buzunar, lăsînd doi polițiști de pază în fața ușii. Apoi îl conduse pe Tony printr-un coridor larg spre o ușă închisă pe care se afla un "F". Bătu la ușă, apoi o deschise și îl împinse pe Tony înăuntru. Tony auzi ușa închizîndu-se în spatele său și cheia învîrtindu-se în broască. Abia atunci privi în fața sa și deodată înțepeni.

În jurul unei mese, așezată în mijlocul luxoasei camere ședeau o jumătate de duzină de oameni. Un singur scaun mai era gol; probabil cel rezervat lui.

Tony îi recunoscu pe toți dintr-o privire. În capul mesei, ceva mai la o parte, stătea judecătorul districtului, un om corpolent, robust, cu o bărbie voluntară și cu ochi mici și lacomi. Ceilalți din jurul mesei, erau șefii tuturor bandelor de gangsteri din oraș. Printre ei se găsea și Schemer Bruno.

- Fă cîțiva pași spre mine și așează-te, Camonte, ordonă judele cu buscheie. Putem să începem, domnilor!

Tony păși încet înainte, simulînd un calm pe care era departe de a-l simți. Apoi se așeză, fulgerînd cu o privire pe Schemer Bruno, care schiță un zîmbet batjocoritor la vederea brațului lui Tony, care atîrna într-o eșarfă. Era prima lor întîlnire.

- Ce ți s-a întîmplat la braț? întrebă Bruno.

Tonul și comportarea lui erau destul de politicoase, dar aveau o notă batjocoritoare și disprețuitoare, care făcu sîngele lui Tony să-l fiarbă în vine.

- Am suferit un accident de automobil - răspunse Tony. Eu am scăpat ușor, dar alții s-au ales cu răni mai serioase, ba unii au și murit chiar - adăugă el cu satisfacție, la gîndul celor din banda lui Bruno, rămași în mașina răsturnată.

Surîsul de pe fața lui Bruno dispăru ca prin farmec și fu înlocuit cu o expresie dură și nemiloasă, într-o față înghețată, din care numai ochii dădeau singurul semn de viață. Și aceștia ardeau,

aruncînd văpăi de ură reținută cu greu. Din cîte își dădea seama Tony, mîna lui Bruno ardea după un revolver.

- Terminați odată - vorbi judele. Astăzi mi-am rezervat dreptul să vorbesc singur. Ascultați!

Cei șase oameni, conducătorii celor mai importante bande din oraș, reprezentanții oficiali ai tuturor mîrșăviilor, afară de simple murdării, se întoarseră dintr-o dată, privind spre omul care era șeful organizației create pentru protecția cetățenilor onești și care fusese ales de aceștia, pentru ca să-i apere de mașinațiile gangsterilor cu care el stătea acum în conferință. Toți îl plăteau cu bani grei și toți îl disprețuiau, dîndu-și seama de trădarea lui față de cauza pe care se angajase să o ducă la capăt. Totuși, în sinea lor, toți se temeau de puterea lui și de ceea ce ar putea să pornească împotriva lor dacă nu-l dădeau ascultare.

- Războiul dintre voi trebuie să se sfîrșească! exclamă judele, bătînd cu pumnul în masă, ca să dea mai multă tărie vorbelor sale. Reporterii și jurnalele urlă și cîțiva politicieni au început să se neliniștească. Unii dintre oamenii influenți de alci s-au dus pînă la guvernator și l-au spus că orașul a căpătat o reputație proastă și că oamenii nu mai au curajul să vină sau să stea în el și asta este în detrimentul afacerilor. S-a propus chiar numirea unui procuror special, un om bogat și bine apărat și a unui juriu care să cerceteze chestia bandelor. Cred că știți prea bine ce ar însemna acest lucru!

Șefii bandelor se priviră neliniștiți. Știau ce ar fi însmnat: neplăceri, urmăriri, restricții și poate chiar distrugerea lor.

- Camonte - continuă judele, fulgerîndu-l cu privirea. Știu că tu și cu Bruno sînteți cei mai vinovați, cei mai sălbatici și cei mai setoși de sînge indivizi pe care i-am întîlnit vreodată în lunga mea experiență. Dar mai știu că motivul pentru care ceilalți sînt mai liniștiți, este că nu sînt suficient de puternici ca să se răfuiască cu voi. Oricum, aveți destul spațiu fiecare, în care să lucrați, așa că veți înceta cu luptele și veți lucra în liniște, fiecare în sectorul lui.

- Crezi că va respecta armistițiul? întrebă Bruno pe jude, dînd din cap disprețuitor spre Tony.

- În orice caz, mai mult ca tine, blestematule - mîrîi Tony, cu fața schimonosită într-o oribilă strîmbătură.

- Eu unul n-aș îndrăzni, cînd e vorba de tine, - continuă Bruno. M-ai împușca pe la spate...

- Nu zău, tocmai tu, care ți-ai omorî mama pentru o jumătate de dolar...

- Tăcere! - urlă judele cu sălbăticie. Și faceți ce vă spun eu, sau scap orașul de blestemul vostru.

- Ai pierde o sumă frumușică dacă ți-ai pune în practică amenințarea - rînji Tony, înfuriat de schimbul de cuvinte pe care-l avusese cu Bruno.

Scos din sărite de obraznica remarcă, judele se încruntă și-i aruncă o privire înveninată.

- Mai bine să am jumătate din venituri, decît nimic - răspunse el, printre dinții strînși. Încă o glumă de felul acesta și vei fi primul care părăsește orașul.

Tony ceda, deși fierbea de necaz. Dar își spuse în sinea sa că va avea grijă de toți, inclusiv de judecătorul de district. Se întîmplaseră în trecut și alte lucruri mai stranii și în plus, judele își merita soarta.

Judecătorul întinse pe masă o hartă uriașă a ținutului, orașul fiind cel care ocupa cea mai mare parte a suprafeței. Deja harta era împărțită în pătrate cu creionul roșu și în fiecare pătrat era scris numele unuia dintre cei de față.

- Iată teritoriile pe care le-am acordat fiecăruia dintre voi - continuă judele. Și cred că sînteți de acord că am dat dovadă de imparțialitate. Voi, cei mai mari, aveți teritorii mai întinse, dar și bandele mai mici își au cîmpul lor de activitate, deoarece toți trebuie să trăiască, nu?

Șefii priviră harta cu atenție. Și toți își deteră seama că judecătorul procedase cu imparțialitate. Fiecare își mai dădu seama că în interiorul districtului acordat se puteau face destule afaceri din care să trăiască regește atît el cît și banda respectivă. Totuși obiceiul lor fusese să lupte pentru spațiu și nu se puteau dezobișnui ușor de această idee.

- Iată cîte o copie pentru fiecare, cu teritoriul respectiv trasat cu creionul roșu - continuă judele, înmînîndu-le hărți înfășurate. Și primul dintre voi care aud că a trecut un pas într-un teritoriu care nu-i aparține, îl scot imediat din oraș. Puțin îmi pasă cine este. În plus,

vă luați obligația de a comunica bandelor respective teritoriul fixat și de a avea grijă ca să respecte și ei instrucțiunile mele. Fiecare dintre voi este direct răspunzător de comportarea bandei pe care o conduce. Dacă nu-și poate face oamenii să-l asculte, nu merită să fie șef. Și să nu mai aud vreo împușcătură, sau vă execut pentru crimă, oricare dintre voi va fi prins. Ați înțeles?

Întorcîndu-se spre Tony, judele adăugă:

- Camonte, tu poți să pleci primul. Ia-ți și oamenii. Voi ceilalți veți pleca pe rînd, după ce el și oamenii lui s-au îndepărtat. Și vă sfătuiesc să nu încercați ceva, deoarece detectivii mei pîndesc prin împrejurimi în speranța că vor avea ocazia să opereze vreo cîteva arestări!

Tony se ridică, privind la cei din jurul său, aruncă o uitătură semnificativă în direcția lui Scemer Bruno, apoi părăsi camera. Pentru el conferința avusese o singură parte bună: îi dăduse prilejul să-l întîlnească față în față pe Bruno. Știa exact acum cum arată cel mai înverșunat inamic al său și de acum înainte era capabil să-l identifice chiar de la o distanță apreciabilă. Ceea ce constituia un avantaj considerabil, mai ales cînd era vorba de împușcături în întuneric...

CAPITOLUL 19

Un timp, cam aproape patru luni, domni liniște. Toți făceau bani, dar nimeni nu mai folosea revolverul. Apoi, oamenii începură să se simtă plictisiți, cum se întîmplă cu toți cei obișnuiți cu activitatea. Reînceperea ostilităților o formară cîteva certuri între membri neînsemnați ai bandelor dar nu avură rezultate prea serioase, decît cîteva nasuri însîngerate și ochi învinețiți. Apoi, se auzi din cînd în cînd de cîte o împușcătură și în cele din urmă răsunară primele împușcături.

Tony simți imediat cum evoluau lucrurile. Chiar el personal resimțea puternic inactivitatea și plictiseala îl dobora. Devenise

bănuitor de tăcerea prelungită a inamicilor săi. Știa perfect de bine că nici ei nu puteau suporta mult timp povara apăsătoare a armistițiului, reacționînd normal, la fel ca și oamenii din banda lui. Pe scurt, totul se rezuma la întrebarea chinuitoare: care va da semnalul reîncepeni ostilităților.

Printre posesiunile de preț ale lui Tony, se numărau și cîteva tripouri. Unul dintre acestea era situat la etajul doi al unei clădiri din centrul orașului. Cu toată poziția sa centrală, se găsea pe o stradă puțin frecventată și fără multe magazine, ceea ce făcea ca circulația să fie ușoară.

Tony vizita tripoul aproape în fiecare zi, lucru pe care nu încercase niciodată să-l ascundă. Într-o după-amiază, pe cînd ieșea din automobil și aștepta ca escorta să se adune în jurul său, auzi răpăitul unei mitraliere. Văzu doi dintre aghiotanții săi prăbușindu-se loviți de plumbii ucigători și pe ceilalți refugiindu-se la adăpostul relativ pe care-l ofereau cele două mașini în care sosiseră. Toți priveau în sus, într-un efort disperat de a descoperi sursa atacului.. Tony se adăposti sub portalul clădirii, abia după ce simți o duzină de gloanțe izbindu-se de pieptarul său de oțel. Fără acest pieptar, Tony ar fi fost de mult într-o lume mai liniștită, deoarece atacatorii se dovediseră destul de îndemînatici.

Imediat ce se puse la adăpostul relativ pe care i-l oferea portalul, Tony se întoarse; scoase revolverul și privi în sus. Văzu doi dintre oamenii săi trăgînd spre două ferestre ale unui mic hotel de pe partea opusă a străzii. Dar odată cu dispariția sa, răpăiturile mitralierei încetară. Își închipui că atacatorii erau deja în goană să scape de la locul atacului înainte de sosirea poliției. Își dădu seama că și oamenii săi trebuiau să facă același lucru, ca să evite arestarea și condamnarea. O luptă cu mitralierele în plină zi în centrul orașului nu era lucru ușor de mușamalizat, chiar cu ajutorul unor autorități complice.

Păși în stradă și aruncă spre ferestrele hotelului o rapidă dar cercetătoare privire. Nu văzu nimic care să-i dea de bănuit.

- Terminați! urlă el către băieți. Urcați în mașini... repede! Să fugim!

Făcu un salt spre una din mașini și se aruncă înăuntru. Oamenii se îngrămădiră în jurul său și în cealaltă mașină. Cele două auto-

mobile o porniră în goană. Trecură la cîțiva centimetri de un copoi care sufla disperat în fluier, apoi goniră înainte spre cartierul general care le oferea siguranță. Ochii lui Tony scăpărau de mînie reținută, dar simțea în schimb o mare satisfacție. Războiul începuse!

- Erau la etajul al treilea, șefule - gîfîi unul dintre oameni. I-am văzut bine, erau numai doi. Unul avea o mitralieră Thompson, celălalt se servea de un automat.

"Thompson" era cel mai modern tip de mitralieră portativă și totodată arma favorită a gangsterilor, deoarece poate fi mînuită mai ușor decît o pușcă. Cîntărește doar cincisprezece kilograme și putea trage o sută de focuri pe minut.

Cînd ajunseră la cartierul general, Tony se duse direct în biroul lui și telefonă judecătorului de district:

- Au încercat să mă curețe de la etajul trei al hotelului Victoria - spuse el aproape vesel.

- Știu. Tocmai am fost informat de Biroul Central al Detectivilor.

- Trebuie să fi fost banda lui Schemer Bruno. Ce ai de gînd să faci acum?

- Ceea ce am promis la conferință. Vom aresta la noapte cîți putem din banda din nord, îi vom cerceta și mîine îi vom judeca.

Frumoasă intenție, gîndi Tony dar reușita era problematică. Șansele ca atacatorii să fi scăpat fără urme, erau mari. Iar ceilalți nu vor scoate nici un cuvînt; mai mult ca probabil că nici măcar nu știau de atac și judele nu-i putea acuza decît cel mult de port ilegal de armă. Tony își dădu seama că toate arestările se vor reduce la o simplă mascaradă, menită să arunce praf în ochii publicului.

În schimb, Tony simți că această mascaradă prezenta pentru el o ocazie pe care nu trebuia cu nici un preț s-o scape. Își chemă doisprezece dintre cei mai buni mitrailori și împreună cu ei lucră mai bine de o oră la un plan, menit să arate orașului ce poate banda lui Camonte.

Zlarele de seară - totdeauna mai zgomotoase decît cele de dimineață - făcură mare vîlvă în jurul atacului. Pe Tony însă îl atraseră doar două rînduri de la sfîrșitul articolului. Poliția în căutarea atacatorilor și urmelor lăsate de ei, descoperise într-o cameră a hotelului Victoria, tot la etajul trei, o mitralieră Thompson,

un automat şi un om mort care avea în el o jumătate de duzină de gloanţe. Şi acesta fusese identificat drept Steve Libati, fostul aghiotant al lui Tony.

- Porcul! mîrîi Tony veninos. Trădător, eh? Probabil că a fost împuşcat pe la spate tot de tovarăşii săi, ca să nu-l trădeze şi pe ei. În orice caz şi-a căutat-o singur şi şi-a meritat-o din plin!

Tony se gîndi mult timp la această întîmplare. Identificarea fostului său locotenent printre cei care îl atacaseră aducea un nou element. Se putea întîmpla ca Steve Libati să-l fi atacat din simplă răzbunare. Dar era infinit mai probabil ca atacul să fi fost plănuit de Schemer Bruno care se servise de locotenentul trădător ca de o simplă unealtă; Libati fusese primit în banda din nord din pricina urii pe care o nutrea faţă de Tony şi din cauza preţioaselor informaţii pe care le putea furniza cu privire la activitatea acestuia.

Ziarele de dimineaţă, deşi mai rezervate, publicară la loc de frunte că fuseseră efectuate mai multe razii în timpul nopţii în cartierul nordic al oraşului, cu rezultatul că o bună parte din bandă fusese arestată. Printre aceştia se găsea chiar şi Schemer Bruno. Arestaţii aşteptau acum în celule să le vină rîndul să fie judecaţi.

La ora nouă şi jumătate, Tony încărcă două limuzine cu cei doisprezece mitraliori pe care îi alesese cu o zi mai înainte şi porni să-şi pună în aplicare planul. Ordonă şoferilor să oprească la cîţiva zeci de metri înaintea tribunalului dar să nu stingă motoarele, ca să fie pregătiţi de fugă. Apoi porunci oamenilor să-şi ocupe poziţiile de-a lungul străzii. Privind la ei, Tony surîse, gîndindu-se la ce îi aştepta pe cei din banda de nord. La ieşire, Schemer Bruno şi oamenii săi urmau să aibă parte de o strașnică surpriză. Şi în plus, ieşind direct de la tribunal, mai mult ca sigur că nici unul nu va fi înarmat. Se părea că distrugerea bandei din nord era pe cale de a fi înfăptuită.

Deodată uşile tribunalului se deschiseră de perete şi un val de detectivi şi poliţişti în uniformă năvăli în stradă, repezindu-se către mitralierii lui Tony.

- Drace! mîrîi Tony, care rămăsese într-una din maşini. I-au văzut copoii! Porneşte imediat!

Uriaşa limuzină făcu un salt şi dispăru după primul colţ dar nu mai înainte ca două gloanţe să se lovească de caroseria ei.

- Opreşte! ordonă Tony şi maşina fu imediat frînată. Deşi mai erau încă aproape de tribunal, nimeni nu-l putea vedea de acolo.

- Dă-mi revolverul tău!

Şoferul îi înmînă arma şi Tony o aruncă calm într-un ascunziş special din perna maşinii. Făcu aceeaşi operaţie cu propriul său automat iar micul revolver pe care-l purta în buzunarul de la vestă, îl ascunse în ciorap.

Cînd doi detectivi apărură gîfîind după colţ - lucru de care Tony era sigur - el şedea calm pe scara maşinii.

- Am avut impresia că vreţi să-mi spuneţi ceva? întrebă el, încruntîndu-se.

- Aşa s-ar spune - gîfîi unul din ei. Ce noroc că locotenentul Grady a privit pe fereastră şi ţi-a văzut gorilele, altfel ar fi trebuit să cărăm pînă diseară morţii de pe stradă.

- Vasăzică locotenentul Grady a fost cu această idee? întrebă mieros Tony. O să-mi amintesc de el.

- Nu mă interesează ce o să-ţi aminteşti. Deocamdată faceţi-ne plăcerea să ne însoţiţi pînă după colţ.

- Aveţi mandat de arestare?

- Nu, sigur că nu.

- Atunci cu ce drept?

- Pentru port ilegal de armă.

- Dar n-am nici o armă asupra mea.

- Nu? exclamă neîncrezător cel mai în vîrstă. Vrei să-ţi baţi joc de noi. Ţine-i bine pe linia de ochire, Jim, în timp ce eu îl percheziţionez.

Repede dar precis îl controlă pe Tony, dar după cum se aşteptase acesta, nu şi mai jos de genunchi. Neştiind ce să creadă, detectivul ordonă şoferului să iasă din maşină şi-l controlă şi pe el, dar fără nici un rezultat. Mai mult decît zăpăcit, detectivul privi din nou spre cei doi oameni, asupra cărora era sigur că va găsi arme. Atunci îi veni o idee, ceea ce se întîmplă rareori la un poliţist.

- Am găsit! exclamă el cu entuziasm. Le-aţi aruncat pe podea sau le-aţi ascuns undeva prin maşină. Am mai întîlnit eu trucul ăsta!

Controlă automobilul piesă cu piesă. Numai punîndu-i dinamită sau deşurubîndu-l bucăţică cu bucăţică ar fi putut să-l controleze mai bine. Dar nu găsi nici umbră de ceea ce căutase.

- Vezi? spuse blajin Tony. Ţi-am spus adevărul. Azi dimineaţă am plecat la plimbare şi nu prea m-am simţit încîntat cînd aţi tras fără motiv asupra mea. Dar treacă de la mine...

Şi scoţînd două hîrtii de cîte cincizeci de dolari, dădu cîte una fiecăruia dintre nedumeriţii detectivi.

- Ca să aveţi de ţigări. Sper că veţi uita că am fost pe aici astăzi. Dinspre partea mea n-o să spun nimănui despre felul caraghios în care v-aţi comportat. Cu bine!

Se urcă în automobil şi o porni mai departe, scoţînd imediat revolverul din ciorap, pentru orice eventualitate.

- Şefule, straşnic al lucrat! exclamă admirativ şoferul.

- Dacă detectivii ar fi fost puţin mai inteligenţi, n-aş fi avut nici o şansă să ies cu faţa curată - răspunse cu înţelepciune şi modestie Tony.

Odată ajuns la birou, puse imediat mîna pe telefon şi formă numărul căpitanului Flanagan.

- Alo! Tony Camonte - spuse el agresiv. Aud că mi-ai arestat cîţiva oameni pe strada Lawrence.

- Da. Am auzit şi eu.

- Bine. Scuipă-i din închisoare. Cred că trebuie să-mi faci cîteva mici servicii pentru banii pe care-i primeşti lunar.

- Îmi pare rău, Tony, dar puterea mea este limitată. Dacă ar fi fost arestaţi de oamenii mei ar fi fost cu totul altceva, dar aşa cum se prezintă situaţia nu pot să mă amestec. Vreun reporter ar putea prinde de veste şi asta ar însemna sfîrşitul. Vol căuta să nu fie condamnaţi decît pentru port ilegal de armă. În orice caz, trimite-le un avocat bun.

Aşa că Tony telefonă unuia dintre avocaţii special angajaţi să seducă să susţină cauza oamenilor săi, apoi căzu pe gînduri nu tocmai plăcute. Primul plan dăduse greş! Următorul trebuia neapărat să reuşească...

CAPITOLUL 20

Într-o dimineață, odată cu poșta, Tony primi o invitație, tipărită pe carton cu colțuri aurite și multe ornamentații. Invitația era pentru inaugurarea unui cazinou, "Woodland", așezat la o oarecare distanță de oraș, destul de departe ca să nu intre sub jurisdicția legilor care cîrmuiau orașul, dar nu destul de departe, ca să nu intre sub influența adevăraților stăpîni ai acestuia, gangsterii. Invitația conținea informația că inaugurarea va avea loc printr-un bal costumat și că intrarea va fi permisă numai pe baza acestei invitații.

Tony nu avea idee precisă despre ce înseamnă un bal costumat, dar nici nu simțea neapărat nevoia să afle. Dar vanitatea sa fu zgîndărită de faptul că intrarea se făcea numai pe bază de invitații. Faptul că fuseseră trimise cîteva sute de invitații nu mai conta.

Cîtva timp se lăsă pradă gîndurilor plăcute, zicîndu-și că devenise un om de bază în oraș. Apoi, bănuitor din fire, ajunse la concluzia că la mijloc era probabil ceva organizat, o "cursă", ca să fie scos din circulație. Privi invitația cu atenție. Nu părea să poarte nici un semn special. Probabil că jumătate din gangsterii din oraș vor lua parte la inaugurare. Știa că toți se dădeau în vînt după acest gen de sport. Dar îl credeau oare pe el atît de naiv, încît să cadă așa de ușor în plasă? Făcu invitația ghemotoc și o aruncă în coșul de hîrtii.

Cîteva minute mai tîrziu, telefonul zbîrnîi. Era Jane.

- Poți să treci cîteva minute pe acasă, dragul meu? Dar urgent. Am ceva important să-ți comunic.

- Spune-mi acum.

- Nu. Nu poți să știi dacă vreun detectiv sau gangster nu ascultă pe fir.

- E ceva important? S-ar putea să aștepți pînă la miezul nopții?

- Da, poate că da - răspunse ea cu jumătate de gură. Dar ar fi fost mai bine să vii imediat.

- Oh, bine, voi veni - răspunse supărat Tony.

Escortat, se îndreptă spre casă. Apoi, ordonînd aghiotanților să aștepte, se năpusti pe scări către luxosul său apartament, năpădit de o vagă neliniște. Dar Jane era zîmbitoare și părea fericită.

- Dragul meu - exclamă ea bucuroasă - am aflat locul unde putem întîlni pe amicul nostru Schemer Bruno... la parte la inaugurarea cazinoului Woodland, care are loc mîine seară. Este singura noastră şansă să punem mîna pe el...

Ochii lui Tony deveniră bănuitori.

- Zău? spuse el. Şi, mă rog, cum de ai aflat acest lucru?

- Nu mă întreba. Te rog. Nu sînt mîndră de felul în care am aflat, dar ce importanţă are, din moment ce sîntem în posesia informaţiei pe care o căutam. Avem o şansă unică să-l curăţăm, Tony. Îl vom lua prin surprindere, căci nu se va aştepta la un atac tocmai la o inaugurare. Probabil că nu va avea o escortă puternică; poate chiar deloc. În plus este un bal costumat, aşa că toţi vor purta costume şi măşti, deci nimeni nu va bănui prezenţa noastră.

- Nu? Şi atunci cum vom putea să-l recunoaştem?

- E singurul lucru care ne rămîne de făcut.

- Bine, am să mă mai gîndesc.

Se reîntoarse la cartierul general şi scoţînd din coş inviaţia, "reflectă" tot restul după-amiezii. Ceva îi spunea să nu se ducă, o presimţire neclară. Totuşi şansa de a-l ucide pe Bruno, fu o ispită prea puternică. Se decise să aleagă riscul.

În dimineaţa următoare, însoţit de patru aghiotanţi, se duse la un magazin care închiria costume. Dar nu alese nimic, deoarece nu voia să-şi asume riscuri mai mari decît era nevoie. Îi era teamă ca inamicii săi să nu afle cum se va deghiza, dîndu-şi seama că reuşita misiunii şi poate chiar viaţa sa depindeau numai de anonimat. Abia în cursul după-amiezii trimise un om de serviciu să-i cumpere un "Henry VIII". Îl alesese în sinea sa încă de dimineaţă, deoarece lărgimea costumului îi permitea să poarte cu el un adevărat arsenal. Iar barba urma să-i ascundă cicatricea de pe obrazul stîng.

Puţin după ora zece, el şi cu Jane, care era îmbrăcată într-o minunată Julietă se îndreptară într-o maşină spre Woodland. Erau însoţiţi de patru neînfricaţi şi experţi mitraliori. Doi din aceştia, mai mici de statură şi mai slăbuţi, fuseseră costumaţi în femei, pentru ca să fie trei perechi. Automobilul, de tip comun şi mult mai mic decît acela în care mergea de obicei Tony, fusese special închiriat,

pentru ca banda adversă să nu fie în posesia nici unui singur element, din care să deducă prezența lui Tony și a escortei sale.

La o sută de metri de cazinou, Tony opri și toți își puseră măștile. Apoi aranjă mașina la marginea șoselei, gata de fugă.

Tony se simțea neliniștit, fiindu-i teamă că nu vor putea intra șase persoane cu o singură invitație. Dar ușierul, costumat și el în păzitor de harem, salută pînă la pămînt și le făcu politicos semn să intre. Tony nu putea ști ce se ascundea îndărătul politeții manifestată de ușier. Deoarece nici măcar Jane nu reușise să afle anumite detalii. Spre exemplu, faptul că dintre toate invitațiile trimise de Schemer Bruno, care era proprietarul cazinoului, doar invitația lui Tony purta inscripția "jocuri de noroc", gravată în colțul din stînga. Astfel că fură identificați din momentul în care intrară în cazinou. De fapt, erau "oaspeți de onoare", deși nu aveau de unde să știe acest amănunt.

Cazinoul Woodland era neobișnuit de spațios și luxos. Cea mai mare parte a primului etaj era ocupată de o uriașă sală cu spațiu rezervat în mijloc pentru dans.

Tony și băieții săi, neștiind că sînt urmăriți de privirea ucigașă a cel puțin o duzină de gangsteri, trecură degajați prin mulțimea care se afla în sală, apoi se urcară la etajul următor.

Cel de-al doilea etaj era împărțit într-o mulțime de săli de joc, unde se practicau cele mai diverse jocuri de noroc. Mizele erau foarte ridicate. Tony își încercă norocul la ruletă și cum se întîmplă întotdeauna cu aceia care nu joacă pentru cîștig, adună în fața sa în mai puțin de o jumătate de oră, peste două mii de dolari. Crupierul, sperînd că pînă la urmă va începe să mai și piardă, îl invită să continue să joace; dar Tony dădu negativ din cap și părăsi masa.

Coborîră din nou scările. Aglomerația crescuse și toți păreau foarte veseli. Zgomotul era infernal, dar amuzant. Tony și complicii săi s-ar fi distrat de minune, dacă n-ar fi fost "în misiune". Tony era tăcut și încordat, de altfel ca întotdeauna cînd se pregătea să ucidă. În șoaptă, ordonă aghiotanților săi să nu-l urmeze prea îndeaproape, ca să nu atragă atenția, dar să-l păzească cît se poate de bine. Dansă de cîteva ori cu Jane într-un colț mai retras.

— Amestecă-te în mulțime - îi ordonă el. Vezi dacă Bruno Schemer se află pe aici și dacă poți, caută să afli și cum este costumat. Jane dădu din cap în semn că se va conforma, apoi dispăru înghițită de mulțime. Tony își roti împrejur privirea, căutînd să descopere vreun indiciu printre cei care dansau cu frenezie. Ah, numai de ar fi știut cum era îmbrăcat Bruno!

Ici și colo, descoperi cîte o femeie excepțional de atrăgătoare. Apoi, în cele din urmă, privirea sa se pironi pe cea mai bine femeie dintre cele de față. Era înaltă și subțire, îmbrăcată într-o rochie albă luxoasă, iar pe deasupra cu o mantilă regească. Pe cap, ca să completeze efectul, purta o coroană încrustată cu briliante scînteletoare.

Cînd o observă pentru prima oară, tocmai mergea. Era un mers grațios, regal, exact mersul unei regine. Căută să-și amintească unde-l mai văzuse dar nu-și putu reaminti. Dar era sigur că văzuse mai înainte un mers identic și, în subconștient, își dădu seama că reprezenta o amintire nu tocmai plăcută.

O urmări îndeaproape căutînd tot timpul să-și amintească unde o mai văzuse și observă că partenerul ei era un om înalt, bine făcut, agil și plin de grație, costumat în satan.

În cele din urmă, ea se depărtă de acesta și se îndreptă către Tony. Ezită o clipă cînd ajunse în dreptul lui și îi aruncă o privire pătrunzătoare. Masca pe care o purta dădu privirii un aer enigmatic, totuși era fără îndoială că reprezenta o invitație. Apoi fata trecu mai departe. Ajungînd la ușă, se opri în prag și privi înapoi, spre Tony, apoi ieși afară. Era tot atît de clar, ca și cum ar fi vorbit. Îl invitase pe Tony să o urmeze. Încălzit de succes, Tony cedă impulsului de a o urma și făcu cîțiva pași spre ușă...

... Abia atunci, într-o străfulgerare, își aminti unde mai văzuse acest mers. Era al Katherinei Merton, fata care venise să-l viziteze la birou, pretextînd că este reporteră și care, în realitate, era prietena lui Schemer Bruno.

"Ce potrivit se costumase Bruno: în Satan!" - gîndi Tony. Numai sub pelerina roșie pe care o purta pe deasupra, putea ascunde un adevărat arsenal!

Într-o clipă, Tony întrevăzu clar și precis tot complotul pregătit împotriva lui. Cum de îi descoperiseră identitatea nu-și putea i-

magina, dar un lucru era sigur: Bruno Schemer îi pregătise o cursă în care el era gata să cadă! Prietena lui încercase să-l ademenească afară, pentru ca banda lui Bruno să-l poată curăța fără să pună în pericol viața celor din cazinou. Strașnic plan, numai că acum era sortit să nu reușească. Tony se repezi pe scări la etaj și privi jos pe o fereastră. Cinci siluete costumate se învîrteau pe lîngă intrarea principală. Și mai la o parte, un diavol cu mantie roșie supraveghea operația. Ultima umbră de nesiguranță dispăru din mintea lui Tony.

Coborî din nou scările și fără să dea impresia că se grăbește, adună banda împrejurul lui.

- Ia pe Jane cu tine și urcați-vă în mașină - ordonă el unuia dintre aghiotanți, deghizat tot în femeie. Nu vă grăbiți... dar imediat ce ajungeți pregătiți automobilul pentru o pornire rapidă. Voi, băieți, veniți după mine...

Știa că Bruno și banda nu vor trage după Jane. El voiau să-l curețe pe Tony și numai pe el. La ce bun în acest caz să-l avertizeze de intențiile lor. Așa că Tony nu se îngrijă de soarta lui Jane.

Își conduse cei trei aghiotanți către bucătărie. Înainte ca bucătarul șef sau vreunul dintre ajutoarele sale să aibe timp să obiecteze, Tony trecu prin bucătărie și-și scoase oamenii afară, în aerul rece al nopții. Repede, dar tăcut, ei se mișcară unul după altul, ocolind pădurea. La colț se opriră să privească. Cei șase gangsteri erau tot acolo, așteptînd încordați. În fața intrării, o siluetă costumată în regină, privea neliniștită spre sala principală, neștiind ce să creadă. Evident, fata nu-și putea da seama ce anume întîrzia apariția sa.

- Vedeți pe cel de colo? șopti Tony oamenilor săi. Ne așteaptă să ne curețe. Cel îmbrăcat în diavol este Schemer Bruno. Lăsați-l pe seama mea! Ceilalți sînt aghiotanții săi. Vi-i las în grijă!

Încet, Tony ridică automatul la linia de ochire, apoi trase piedica. Ochind cu grijă, apăsă pe trăgaci și arma aruncă o flacără albăstruie.

O ciudată satisfacție îl cuprinse, cînd văzu silueta costumată în diavol împleticindu-se și prăvălindu-se cu un sunet sec. Totuși trase tot încărcătorul, cu țeava îndreptată spre figura întinsă la pămînt.

Nici oamenii săi nu se lăsară mai prejos. Revolverele sculpară mesaje de moarte peste tot. Detunăturile alcătuiau un concert macabru. Dar şi cellalţi se deciseseră să-şi vîndă scump pielea. Încă de la prima detunătură se aruncaseră la pămînt şi acum trăgeau nebuneşte. Tony auzi gloanţele vîjîind pe lîngă el şi înfigîndu-se în pămînt sau în scoarţa arborilor cu un zgomot sec. Dar detunăturile se rărira. La început, trăgeau patru revolvere de partea cealaltă a baricadei, apoi doar trei... două... unul. Şi, în cele din urmă, focul încetă.

- Să mergem, băieţii! exclamă fericit Tony şi toţi se îndreptară în fugă către automobil.

Se îngrămădiră înăuntru într-o clipită şi automobilul ţîşni ca lovit de un uriaş bici.

- Apasă acceleraţia! ordonă Tony. Ştia că în cazinou se găsesc încă destui acoliţi de-ai lui Bruno şi nu avea de gînd să se lupte cu o întreagă armată. Cînd privi ultima oară înapoi, văzu pe treptele de la intrare o siluetă costumată în regină, prăbuşindu-se pe trepte, în timp ce oamenii năvăleau afară.

- Dumnezeule! am scăpat ca prin urechile acului - exclamă Tony, în timp ce automobilul gonea către cartierul general. Dacă nu mi-aş fi amintit unde am mai văzut mersul prietenei lui Bruno, aş fi fost curăţat la ora asta. Am lucrat cu multă dibăcie la pregătirea acestui complot.

Întorcîndu-se spre Jane, cu o faţă bănuitoare şi încruntată, el continuă:

- Ascultă, baby, nu-mi spui şi mie care a fost amestecul tău în această afacere?

- Ce vrei să spui, Tony?

- Ştii al dracului de bine ce vreau să spun! strigă el. Susţii că n-ai ştiai nimic de intenţiile lor de a mă curăţa?

- Sigur că nu! Tony, insinuezi că...

- În cazul acesta, de unde ai ştiut că vor fi aici astă noapte? îi-o tăie Tony.

- De la Katherine, prietena lui.

- De la cine? Dar pentru numele lui Dumnezeu, cum ai făcut-o să vorbească?

- Ea este... este... sora mea!

- Oh! Dumnezeule! Vasăzică am fost cumnat tot timpul cu cel mai îndîrjit inamic al meu, fără să știu! Phiii! În ce familie am intrat!

- Am crezut că am reușit s-o trag de limbă fără să observe, cînd am întîlnit-o ieri, dar acum îmi dau seama că ea vroia ca eu să capăt informația - continuă Jane cu o voce răgușită. Și gata să plîngă, adăugă: Tony, iartă-mă, dar am căzut fără să-mi dau seama în cursa pe care ți-o întindea Bruno.

- Nu-i nimic, liniștește-te - răspunse generos Tony. Totul este bine cînd se termină cu bine. Schemer Bruno a trecut într-o lume mai bună.

Moartea neașteptată și misterioasă a faimosului șef de bandă, făcu senzație în tot orașul. Schemer avu parte de funerarii grandioase, la care luă parte și judecătorul districtului, șeful poliției, cincisprezece judecători și vreo două sute de automobile pline de politicieni. Tony trimise o coroană de flori care-l costă două sute de dolari: bani pe care Tony îi consideră drept cea mai bună investiție pe care o făcuse vreodată. Singurul lui regret era că nu avusese ocazia să trimită coroana mai devreme.

CAPITOLUL 21

Trecu un an liniștit și lipsit de evenimente. Puterea lui Tony, nedisputată de nimeni, cu excepția unor neînsemnate încercări sortite de la început nereușitei, devenise o adevărată povară. Iar veniturile depășiseră visurile sale cele mai îndrăznețe. Se vorbea și se scria mult despre el, astfel încît devenise o adevărată figură legendară.

Aflase din articolele de prin ziare două amănunte referitoare la familia sa, amănunte care-l interesau mult: tatăl său murise iar fratele său fusese avansat locotenent de poliție. Aflînd primul amănunt, Tony răspunsese prompt, aranjînd cu unul dintre avocații săi să informeze pe doamna Guarino că o rudă îndepărtată murise, lăsîndu-i un venit de o mie de dolari pe lună.

Răspunsul lui Tony la cel de-al doilea amănunt fu un lung și sarcastic hohot de rîs. Auzise din diferite surse demne de toată încrederea că fratele său este un element foarte capabil și cu trecere la femei, în ciuda faptului că era căsătorit și avea și un copil. Tony zîmbi diabolic la gîndul ce senzație ar face știrea că fratele locotenentului detectiv Ben Guarino nu este altul decît faimosul șef de bandă Scarface Camonte.

Tony continua să stea împreună cu Jane, deși erau aproape tot timpul certați. Trebuiau să se mute mereu din casă în casă, deoarece nimeni nu mai consimțea să-i păstreze de chiriași, după ce descoperea adevărata lor identitate. Totuși ei nu puneau la inimă aceste afronturi, mulțumindu-se să fluture teancurile de bani pe sub nasul snobilor care îi repudiau. Tony descoperise că banul este poarta fericirii și puțin îi păsa de felul cum îl cîștigă.

Dar inactivitatea îl apăsa. Cucerise tot orașul și acum privea spre lumi noi, gata de cucerit.

Oamenii susțineau că New Yorkul și în general coasta de est, erau zonele în care contrabada cu alcool dădea cele mai bune rezultate. Erau destui gangsteri desigur și prin partea de est, dar probabil neobișnuiți cu metodele necruțătoare ale celor din vestul mijlociu. Mitralierele și bombele - gîndea Tony - i-ar pune pe fugă cît ai clipi din ochi.

Cam în aceeași vreme începură să circule din ce în ce mai insistent zvonuri, în sensul că cei din est priveau cu ochi lacomi spre vestul mijlociu. Se mai spunea că Frankie Wales, cel mai crud și sîngeros din șefii bandelor din est, luase hotărîrea să pornească o campanie necruțătoare pentru acapararea vestului mijlociu, utilizînd armele și folosindu-se de mijloacele întrebuințate și de Tony.

Dar Tony rîse disprețuitor cînd locotenenții veniră să-l raporteze ceea ce auziseră. Era prea puternic, prea cunoscut chiar și în New York, pentru ca vreunul din șefii de bandă de acolo să viseze măcar să-i la locul în vestul mijlociu. Dar gîndul unei noi posibilități de luptă, făcu ca ochii să-i scînteieze larăși. Dacă vreunul va îndrăzni să-i încalce teritoriul, îi va arăta el ce poate! Nu numai că-și va apăra teritoriul său, dar va lua și teritoriul agresorului după ce-l va înfrînge.

Tony nu crezu nimic din rapoartele asupra invaziei dinspre est, pînă într-o seară cînd cina la etajul întîi al cartierului său general. Răpăitul cîtorva mitraliere și zăngănitul geamurilor care cădeau în bucăți îl treziră din reverie. Se aruncă sub masă, deja cu revolverul în mînă. Răpăitul continua jos în stradă, geamurile continuau și ele să cadă în bucățele și Tony auzi gloanțele vîjăindu-i pe deasupra capului. Apoi mitralierele tăcură și se auzi un puternic automobil pornind în goană. Nu încăpea nici o îndoială că atantatul fusese îndreptat împotriva lui. Dacă s-ar fi aruncat sub masă doar cu o secundă întîrziere, costumul său bine tăiat ar fi purtat urma a cel puțin o duzină de gloanțe; găurile din zid, pe locul unde stătuse, nu lăsau nici o îndoială în această privință.

Tony își reaminti că banda din nord reușise prin aceeași metodă să-l bage în sperieți pe Johnny Lovo și să-l determine să părăsească orașul. Cei care-l atacaseră pe Tony se înșelau dacă-și închipuiau că vor reuși să-l determine pe el să procedeze ca și înaintașul său! Dacă vroiau război, Tony va avea grijă să le dea această satisfacție. Oricare ar fi fost urmarea, Tony era fericit de întorsătura pe care o luaseră evenimentele.

Activitatea din restul nopții, dovedi neîndoios că inamicii săi doreau cu orice preț să-i scoată din circulație. Ei bombardară cel mai vast dintre depozitele sale și uciseră doi aghiotanți de-ai lui Tony, care conduceau mașina pe care el o întrebuința de obicei. Dar Tony se mulțumi să surîdă fericit, plin de satisfacție la gîndul că avea din nou cu ce să-și treacă vremea în mod plăcut.

În seara următoare, în timp ce intra grăbit în holul hotelului care-i servea de cartier general, Tony văzu două persoane urcîndu-se într-un ascensor: Mike Rinaldo, cel mai bun mitralior al său și o fată. Abia avu timp să întrezărească fața fetei înainte ca ușa ascensorului să se închidă, dar ceea ce văzu fu deajuns ca să-i taie respirația. Deoarece fata era fără îndoială...

Tony se întoarse către un grup de mitraliori care discutau animat în mijlocul holului:

- Ați văzut fata care a urcat cu Mike? întrebă el cu un ton degajat, căutînd să pară cît mai natural. Știe vreunul dintre voi cine este fata?

- Desigur; este una dintre cele mai simpatice fete care frecventează hotelul. Dar singurul care a fost în stare să se apropie de ea pînă acum este Mike. Numele ei - stai să mă gîndesc - da... mi se pare că e Rosie Guarino.

- Dumnezeule! făcu răguşit Tony.

- Ce s-a întîmplat, şefule?

- Ni... nimic - îngăimă Tony cu respiraţia tăiată. Faţa sa devenise albă ca ceara şi tremura parcă cuprins de friguri.

În mintea lui înfierbîntată se clocneau de-a valma gînduri înebunitoare. Rosie, micuţa lui surioară Rosie, singura care fusese model de cumînţenie şi care-l îngrijise în timp ce mama lui se ocupa cu magazinul. Îşi dădu deodată seama că ea trebuia să aibă douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani. Şi el care se gîndise tot timpul la ea imaginîndu-şi-o de şaisprezece ani. Acum ea urcase în acest hotel de proastă reputaţie, întovărăşită de Mike Rinaldo, cel mai lipsit de scrupule dintre toţi oamenii pe care-i cunoscuse Tony vreodată... ea, sora lui, nu, nu trebuie s-o lase... Dacă ea nu-şi dădea singură seama ce face, altcineva trebuia să-i deschidă ochii...

Se îndreptă clătinîndu-se către ghişeul portarului, cu ochii înghemaţi de groază la imaginile ruşinoase pe care le avea înaintea sa.

- Ce număr i-ai dat lui Mike Rinaldo? întrebă el.

- Etajul şase, apartamentul doisprezece - răspunse portarul. Dar a urcat împreună cu o doamnă. N-ar fi mai bine să-i dau un telefon?

- Nu, mulţumesc. Am să-l vizitez mai tîrziu.

Se îndreptă spre ascensorul care tocmai coborîse şi intră în el.

Şase - mormăi el buimăcit ca un om beat cînd ascensorul începu să urce.

Ucisese pentru bani, din răzbunare, pentru plăcere, din pasiune, pe scurt pentru toate motivele cele mai abjecte. Dar niciodată nu ucisese ca să salveze pe cineva, ca să facă o faptă bună... Sora lui... Acolo, sus... În propriul său hotel... cu unul din proprii săi subalterni... Desigur, Mike era pe departe cel mai necruţător şi mai precis mitralior din tot oraşul. Tony îşi dădu seama că se duce să se întîlnească cu moartea. Deoarece lui Mike nu-i plăcea să se amestece nimeni în afacerile sale sentimentale; nici chiar şeful lui.

Dar Tony mai înfruntase moartea şi mai înainte. Într-o bună zi era sortit să fie înfrînt; nu poţi fi mereu învingător. Norocul nu este întotdeauna de o singură parte. Dar orice s-ar fi întîmplat, Tony nu putea să dea înapoi.

Uşa ascensorului fu deschisă de liftier. Ajunseseră la etajul al şaselea. Tony, păşi în coridor, cu mîna dreaptă băgată adînc în buzunarul de la haină. Degetele sale agile se încleştaseră ca nişte tentacule pe tocul masiv şi rece al unui automat de ultimul model, care se găsea înăuntrul buzunarului.

CAPITOLUL 22

Lent, deşi cuprins de o teribilă încordare, Scarface Tony Camonte străbătu coridorul, privind la numerele din alamă fixate pe uşi, tot timpul ţinînd mîna dreaptă pe tocul automatului din buzunar.

În cele din urmă zări ceea ce căuta: 612. Se opri şi se îndreptă către uşă încordîndu-se ca un animal furios care se pregăteşte să sară asupra prăzii. Cu agilitatea unui şarpe alunecos, mîna sa ieşi la iveală ţinînd automatul gata, apoi se lăsă în jos, de-a lungul corpului. Tony întinse mîna stîngă spre clanţa uşii şi o încercă fără zgomot. Dar uşa nu cedă; era încuiată.

Buzele lui Tony se schimonosiră într-un rictus şi pumnul său se abătu sălbatic de cîteva ori asupra uşii lustruite. O pauză. Apoi:

- Ce doreşti? se auzi un mîrîit prevestitor de rele.

- Ieşi afară! lătră Tony şi instinctiv se dădu la o parte, ca să nu fie imediat văzut de cel care va deschide uşa.

- Pleacă şi vezi-ţi de treaba ta - veni răspunsul. Sînt ocupat.

Faţa şefului deveni purpurie de furie şi respiraţia îi deveni întretăiată:

- Sînt Tony Camonte, şeful tău - scrîşni el cu gura lîngă gaura cheii. Vreau să te văd imediat. Dacă nu ieşi acum, trimit după un pasepartout şi vin înăuntru.

Se trase iarăşi înapoi şi strînse cu putere automatul. Auzi mişcări prin cameră şi un rîs de femeie. Tony înjură în gînd, cînd chela se întoarse în broasă. Uşa se dădu în lături.

- Ascultă, şefule, ce dracu ţi s-a întîmplat? răsună vocea supărată a lui Mike Rinaldo.

O clipă mai tîrziu, în cadrul uşii, apăru silueta lui Mike. Era doar în cămaşă, cu gulerul descheiat. Faţa sa era congestionată şi părul său, de obicei lins, era răvăşit. Numai vederea lui, ar fi fost suficientă să-l determine pe Tony să-l ucidă.

Supărat că nu fusese lăsat în pace, Mike se întoarse către şeful său, cu un aer întrebător şi arogant.

Mîna dreaptă a lui Tony ţîşni în sus ca un fulger, cu ţeava revolverului îndreptată către cămaşa lui Mike, cîţiva centimetri mai sus de centura cu cataramă de aur.

- Guzgan nesuferit! mîrîi Tony. Ai nimerit-o prost cînd ţi-ai ales femeia asta.

Două perechi de ochi; cruzi şi lipsiţi de expresie şi unii şi alţii, ochi de ucigaşi, se întîlniră, se ciocniră. Atunci ochii lui Mike se holbară cînd văzu lumina din cei ai şefului său. Pentru că îşi dădu seama că priveşte în faţa morţii. Fără întîrziere, mîna dreaptă a lui Mike se repezi către buzunarul în care îşi ţinea revolverul. Dar nu avea nici o şansă. În orice alte împrejurări Tony ar fi fost bucuros să se lupte în condiţii de egalitate, dar de data aceasta simţise că nu-şi poate permite aşa ceva. Putea să riste în ceea ce îl privea pe el. Dar mai era la mijloc şi sora lui.

Aşa că Tony, după cum se spune în limbajul gangsterilor, "îl umplu de plumb fierbinte" pe Mike. Detunăturile răsunară atît de rapid încît zgomotul lor se contopi într-un singur ecou care umplu coridorul. Mike căscă gura prosteşte şi privi buimăcit prin fumul albastru spre cel care-l ucisese. Îşi trecu o mînă tremurătoare peste faţa albă ca varul, apoi cu un geamăt de fiară lovită se prăbuşi pe podea. O jumătate de duzină de pete purpurii apărură pe plastronul cămăşii pînă atunci imaculată. Tony le privi cu interes cum se măriră, apoi cum se contopiră într-una singură, care acoperi jumătate din plastron.

Deodată Tony hohoti, puţin cam isteric. Abia atunci îşi dădu seama că fata din cameră urla cît o ţineau plămînii. Ţipetele ei îl

limpeziră mintea ca un duş îngheţat. Împinse cu piciorul la o parte din prag cadavrul fostului său subaltern, apoi pătrunse în cameră. O fată negricioasă de-o frumuseţe rară, îmbrăcată într-un neglije purpuriu şi cu rochia strînsă la piept de mîini tremurătoare, ţipa pradă unei crize de nervi.

Ochii ei se holbară de groază la vederea lui Tony şi se dădu înapoi, ridicînd o mînă în dreptul feţei, ca pentru a se apăra. Tony o privi rătăcit, pradă unei atroce agonii sufleteşti. Sora lui. S-o găsească într-o asemenea situaţie ruşinoasă. Se simţea fericit doar de faptul că ea nu-l recunoscuse.

- Taci din gură! se răsti el. Pune-ţi rochia şi şterge-o înainte de venirea copoilor!

- Tu l-ai ucis! gemu ea. Bestie! Tu l-ai ucis pe Mike!

Ironia soartei îl duru adînc pe Tony. Să fie acuzat de propria lui soră, atunci cînd el o salvase de lăcomia mîrşavă a unuia dintre subalternii săi! Ar fi dorit s-o ia în braţe, s-o liniştească, să-i explice totul, să-i dea sfaturi pentru viitor. Dar nu îndrăznea. Îşi dădea seama că dacă mama lui ar afla că fiul ei este faimosul gangster Scarface Scamote, acest lucru ar ucide-o. Nu, familia sa trebuia să-l creadă mort; era mai bine aşa.

- Taci odată! ordonă el aspru, prefăcîndu-se pe cît putea. Şi pleacă de aici cît mai repede!

Hohotind isteric, fata îşi îmbrăcă rochia şi îşi puse pălăria şi pardesiul. Tony încercă s-o ia de braţ, dar ea se scutură la atingerea lui şi se repezi spre uşă. În prag se opri şi se clătină, gata să cadă. Văzuse corpul ciuruit şi însîngerat al lui Mike. Cu un ţipăt de durere, se aplecă asupra lui şi îi sărută faţa îngheţată.

Tony simţi că emoţia îl doboară. Cu un gest brutal o trase de-oparte şi o împinse către ascensor.

- Pleacă! se răsti el. Du-te acasă şi rămîi acolo! Şi să-ţi ţii gura!

Ea îl privi încă o dată, palidă ca un cadavru şi cu ochii umpluţi de groază.

- Sper că te vor spînzura! ţipă ea şi începu să fugă, hohotind de plîns.

Trecînd pe lîngă uşa închisă a ascensorului, fata se repezi în jos pe scări. Tony auzi paşii repezi şi hohotele de plîns din ce în

ce mai slab și mai îndepărtat, pînă ce se lăsă iarăși liniște. Apoi se întoarse și se îndreptă spre corpul inert al lui Mike.

- Îmi pare rău, Mike - șopti el, ca și cum acesta l-ar mai fi putut auzi. Dar nu aveam încotro.

Intră din nou în dormitor și ridică receptorul telefonului de pe noptieră.

- Mike a murit - spuse el liniștit, cînd portarul răspunse la chemare. Voi aranja eu totul mai tîrziu. Spune tuturor băieților să uite numele femeii cu care era Mike, în caz că vreun polițist își bagă nasul pe aici. Dacă vreunul scapă un cuvînt, nu va mai avea prilejul să rostească niciodată un al doilea. Ne-am înțeles? Acum du-te și spune-le și asta.

Zgomotul receptorului cînd îl atîrnă înapoi pe furcă, mai împrăștie din ceața și amorțeala care îi cuprinseseră mintea ostenită. Era mulțumit că fata plecase. Dacă se va întîmpla ceva, cel puțin ea nu va fi amestecată. Ce bine că unii oameni știau atît de puține lucruri!

Se îndreptă din nou către ușă și privi în jos la corpul inert al fostului său subaltern. Scoțînd cu un gest decis revolverul din buzunar, îl aruncă pe jos. Automatul lovi corpul, apoi sări pe coridor, unde rămase nemișcat.

Celelalte crime pe care le înfăptuise Tony, îi dăduseră întotdeauna o ciudată satisfacție, un bizar simț de triumf, de reușită împotriva celor care nu ar fi ezitat să facă același lucru cu el, dacă ar fi avut ocazia. De data aceasta, Tony nu simți așa ceva. Era buimac, tremura și se simțea sfîrșit. Își dădu seama că a îmbătrînit. Anii și viața pe care o dusese îl apăsau ca o teribilă povară. I se părea că a trecut un veac de cînd a intrat în hotel și totuși nu trecuseră decît vreo cincisprezece minute.

Se întoarse și se îndreptă încet către biroul său, așezat un etaj mai sus. Se trînti în fotoliul moale și confortabil din spatele biroului și lăsă în palme fruntea înfierbîntată care zvîcnea.

Cît timp o fi stat astfel, nu știa. Dar deodată își dădu seama că spațioasa cameră se umplu de oameni. Privi în sus și văzu pe căpitanul Flanagan cu revolverul în mînă, în timp ce un vag surîs se contura la colțurile gurii sale crude, cu buze groase și lacome.

- Ei bine, Tony, mi se pare că de data aceasta ne-ai căzut în mîini, odată cu toate probele necesare - spuse Flanagan cu satisfacție fățișă. L-ai ucis pe Mike Rinaldo pentru o femeie! Pfui!...

Tony deveni rigid și se ridică în picioare, privind cu ochi rătăciți spre mulțimea de polițiști și detectivi care îl înconjuraseră. Probabil că fata îl trădase poliției.

- Ușurel, Tony, nu te enerva - mîrîi în chip de avertisment Flanagan, bănuind ceea ce se petrecea în sufletul gangsterului. Mai bine însoțește-ne liniștit la cabinetul judecătorului de district ca să te spovedești, fiule!

Și către un detectiv:

- Hai, pune-i mănușile, să nu răcească.

Se auzi un zgomot metalic și un detectiv în uniformă păși spre Tony, în mînă cu o pereche de cătușe. Tony le privi buimac. Atunci o expresie de dezgust îi apăru pe față și privi din nou spre Flanagan, în timp ce încrederea în sine și obișnuita sa mîndrie îi reveneau:

- Nu este nevoie de brățări, Flanny! spuse el mîndru. Nu sînt borfaș sau gălnar de rînd. Voi merge cu voi oriunde vreți să mă luați, dar voi telefona unui avocat să vină să-mi apere interesele în fața justiției.

Puse mîna pe receptor, dar unul dintre detectivi l-i smulse imediat. O duzină de detectivi îl înconjurară, cu o atitudine fățiș amenințătoare, iar Flanagan ridicase revolverul, îndreptîndu-l direct către partea stîngă a pieptului lui Tony.

- Vei veni cu noi, fii fără grijă! anunță șeful detectivilor, cu o voce care părea că vine de departe. Și sper că îmi vei face plăcerea să ne permiți să-ți punem brățările, fără să întrebuințăm violența. Nu avem de gînd să luăm asupra noastră nici un risc. Nu avem deseori ocazia să punem mîna pe o pasăre rară ca tine - adăugă el sarcastic, cu un rînjet schimonosit. Și nu vei da nimănui telefon, decît după întrevederea pe care-o vei avea cu judecătorul districtului.

- Ascultă, Flanagan, am dreptul să-ți cer să-mi dați tot sprijinul, avînd în vedere banii pe care-i primiți regulat!

- Habar n-am ce vrei să spui, Tony - minți cu cinism șeful detectivilor. Oricum, credeam că nu mai ai nevoie să apelezi la ajutorul altora, de cînd ai devenit atît de puternic.

Ceea ce era adevărat. De cînd Tony și banda sa ajunseseră să dețină un fel de monopol nedisputat al alcoolului al întregului oraș, prima măsură fusese să micșoreze tributul plătit autorităților pentru protecție. Nu mai avea nici un rost să zvîrle în vînt bani, din moment ce nu se simțea nevoia. Din moment ce nu mai existau alte bande pe care să le susțină autoritățile, ele erau silite să-l susțină tot pe Tony, chiar și pentru un tribut mai redus.

Detectivii îi puseră cătușele fără menajamente și îl conduseră jos în hol. Tony îi observă pe aghiotanții săi adunați în hol, privindu-l uimiți pe el și pe însoțitorii lui. Și faptul că banda lui îl văzuse arestat și condus de poliție, încătușat ca cel din urmă găinar, îl tulbura mai mult decît gîndul neplăcerilor care-l așteptau.

Fu împins brutal afară din hotel și îngrămădit într-unul dintre cele trei automobile în care veniseră detectivii, și care erau parcate la marginea trotuarului, păzite de o jumătate de duzină de polițiști înarmați cu mitraliere portative. Toți detectivii se comportau cu aceeași atenție și folosind aceleași precauțiuni, ca și cum ar fi răpit pe Napoleon din mijlocul armatei sale. Cele trei automobile o porniră cu toată viteza, cu sirenele urlînd, făcînd pe toată lumea să se întoarcă și să privească uimită în urma lor. Tony fierbea de furie, dar păstră o aparență de calm. Cine trădase? Cum de aflaseră detectivii atît de curînd de moartea lui Mike, și mai ales, cum știuseră de la început cine era responsabil de moartea acestuia? Se părea că cineva, care avea tot interesul să-l vadă arestat, profitase de unica ocazie care i se prezentase, fără cea mai mică ezitare. Dar cine? În orice caz, un lucru era sigur: cel responsabil va plăti. Cel care jucase figura lui Tony, putea să-și facă deja testamentul.

Moran, asistentul judecătorului de district, îl aștepta în biroul său de la etajul al doilea al Curții Criminale. Tony zîmbi batjocoritor de cum îl văzu. Moran era un nemilos acuzator; dar era totodată și cel care colecta banii de la gangsteri, pentru șeful său. Tony îi plătise în mînă, mii și mii de dolari. Moran era un bărbat tînăr, înalt, zvelt, cu ochi albaștri ca marea, ascunși îndărătul unor ochelari cu rama

de aur. Pe față purta întotdeauna un surîs nesuferit, cinic și lipsit de naturalețe.

- Ei, Camonte, ce ai de spus în sprijinul apărării tale? întrebă Moran.

- Nimic, aici! I-o tăie scurt Tony. Gîndește-te că sînt mut.

- Da, ai dreptate.

Tony simți că se înroșește pînă la rădăcina părului, cînd, făcînd o mișcare cu mîinile, cătușele zăngăniră, atrăgînd atenția lui Moran.

- Vreau să-ți vorbesc între patru ochi, Moran - spuse Tony cu vocea scăzută.

Moran îl privi o clipă, apoi scoase un revolver și-l așeză pe birou, la îndemînă.

- Băieți - se adresă el detectivilor - puteți să așteptați în anticameră. Vă voi chema, dacă am nevoie de voi.

În timp ce detectivii părăseau biroul, Moran aruncă lui Tony o privire înveninată și amenințătoare:

- O singură mișcare, Camonte, și s-a sfîrșit cu tine. Te avertizez că te voi împușca ca pe un cîine.

- Da, te cred. Și sînt sigur că ți-ar conveni de minune - admise Tony cu amărăciune.

- Aș scuti statul de cheltuiala de-a mai judeca și spînzura.

Tony rîse răgușit:

- Nu vorbi prostii! Nu puteți să mă condamnați!

- Nu? Asta s-o crezi tu! Da altfel o să ai ocazia să te convingi singur. Șeful m-a însărcinat să fiu acuzator în procesul tău.

- Unde este șeful acum?

- Acasă, desigur. Unde ai vrea să fie? Nu ești destul de important ca să se deranjeze din pat în mijlocul nopții pentru tine, ca să vină să-ți pună întrebări.

- Nu? Dar înainte eram destul de important ca să-i servesc lunar o pensie alimentară. Și ție de asemeni. Dacă mi se va întîmpla ceva, banda va fi dezorganizată, desființată și voi nu veți mai primi nici un sfert de dolar.

- Dacă banda ta se va desființa, va rămîne loc suficient pentru trei sau patru bande mai mici și fiecare din ele va fi foarte mulțumită să ne plătească un tribut egal cu al tău. Pentru noi ar fi un avantaj; poți fi sigur de asta, Tony - conchise el cinic.

- Aș putea mări tributul, în cazul acesta - propuse Tony, tatonînd terenul.

- Din păcate vii cam tîrziu cu propunerea; nu ne mai interesează. Trei sau patru bande care să stăpînească orașul, ne ajută din punct de vedere politic, mai mult decît una singură. Și în plus, n-ai părut niciodată dispus să ne ajuți. Nu, Camonte, soarta ta este hotărîtă. Avem o unică ocazie să te răsturnăm de pe tronul tău de aur și nu avem de gînd s-o pierdem.

Fața lui Tony deveni rigidă și ochii săi scînteiară:

- Ascultă, Moran - spuse el, și ochii săi conțineau atîta venin, încît asistentul judecătorului clipi din ochi neliniștit - dacă mă veți face să apar în fața judecății, și tu și judecătorul vă veți căi înainte ca totul să se sfîrșească.

- Mă amenințI?

- Nu. Vreau doar să te împiedic de a face o prostie.

Moran rîse ascuțit, sarcastic:

- Las' pe noi. Voi avea grijă să fii condamnat. Numai mărturia fetei și tot este de ajuns.

- Care fată? întrebă Tony neliniștit.

- Rosie Guarino, fata pentru care l-ai ucis pe Mike. Ea te-a trădat și s-a declarat dispusă să depună mărturie împotriva ta. Femeile! Ele au nenorocit pe toți gangsterii! Presupun că n-ai avut de unde să știi că erau căsătoriți oficial în secret. Cam acum vreo săptămînă, la Crown Point.

Vasăzică, asta gîndeau despre el: că ucisese din gelozie! Nici o mirare că Flanagan îi privise cu dispreț. Și Rosie era căsătorită cu Mike... Dumnezeule Mare! Deci nu avusese nici un drept să-l ucidă pe Rinaldo... Dar cum putea el bănui că Mike avusese intenții serioase cu sora lui, avînd în vedere trecutul rușinos al acestuia?

Buimac și năuc, cu mintea pradă celor mai contradictorii gînduri, Tony fu condus fără ceremonie într-o celulă întunecoasă...

CAPITOLUL 23

Judecarea lui Tony Camonte, faimosul şef de bandă, care ajunsese să fie considerat invulnerabil şi mai presus de lege, constitui senzaţia anului. Ziarele se năpustiră asupra acestui subiect picat din cer, într-o perioadă de inactivitate şi-i devotară pagina întîi. Opinia publică era împărţită, unii considerînd pe Tony vinovat şi alţii cerînd achitarea lui cu orice preţ.

Jumătate din populaţia oraşului, care avusese de suferit de pe urma lui, arunca blesteme la adresa lui Tony şi cereau insistent să se bucure de privilegiul de a-l conduce la spînzurătoare. Dar un alt grup, la fel de numeros, ajunsese să simtă o admiraţie fără margini pentru îndrăzneţele lui fapte, pe care le urmărise zi de zi prin jurnale. Acest grup îşi exprima pe faţă simpatia pe care o nutrea pentru Tony, sperînd într-o achitare.

Pentru Tony, perioada judecăţii constitui o intensă tortură sufletească. Nu din pricina fricii de pedeapsă, pentru că puţin îi păsa, ci din cauză că se temea să nu-i fie descoperită adevărata identitate.

Moran susţinea acuzarea, asistat de un coleg, şi amîndoi luptau ca nişte tigri pentru ca să obţină un verdict de condamnare la moarte.

Tony fu apărat de doi dintre cei mai faimoşi avocaţi din oraş, dintre care unul, fost judecător şi coroner-asistent. Iar onorariul primit de aceştia, le dădea posibilitatea să trăiască în lux cîţiva ani de aici înainte. Aşa că este lesne de înţeles că nici ei nu se lăsau mai prejos.

Rosie Guarino era martora principală a acuzării, dar aceasta numai cu ajutorul lui Tony. Deoarece apărătorii săi îl ceruseră în repetate rînduri s-o elimine din proces, prin diferite procedee. Dar Tony refuzase.

Planul iniţial fusese s-o bage în sperieţi, bombardînd magazinul şi casa părintească. Apoi plănuiseră s-o răpească. În cele din urmă, deciseseră s-o împuşte chiar pe banca acuzării, trăgînd de la fereastra unei case alăturate.

Dar Tony se opusese cu încăpățînare la toate aceste planuri, spre uimirea și dezgustul apărătorilor săi și bandei de sub ordinele sale.

Își dădea seama că ar putea împiedica mărturia sorei sale, nu ucigînd-o, ci pur și simplu mărturisindu-i adevărata sa identitate. Dar prefera să se ducă la spînzurătoare, decît să reveleze acest lucru.

Singurul plan la care consimțise era o ofertă de cinzeci de mii de dolari, care să fie înmînați Rosei Guarino, cu condiția să părăsească imediat orașul și să dispară pînă ce Tony va fi achitat și liniștea se va așterne din nou. Dar Rosie refuzase cu indignare această ofertă, ba mai mult, o comunicase și ziarelor, dîndu-le astfel din nou posibilitatea de a se năpusti asupra lui Tony. În sufletul său, Tony era mîndru de Rosie; în fond era sora lui.

În ziua în care Rosie depuse mărturie împotriva lui Tony, toată familia era prezentă la tribunal. Tony îi privi pe furiș, de la locul în care era așezat, în dreapta băncii judecătorului. Toți erau bine îmbrăcați și păreau foarte fericiți. Tony simți un fior de satisfacție. Banii săi, indiferent cum îi cîștigase, serviseră la ceva familiei sale; bani pe care îi vărsa regulat în fiecare lună, prin avocatul său și care asigurau familiei sale avantaje și posibilități de confort, de care altfel nu s-ar fi putut bucura niciodată.

La un moment dat, Tony surprinse pe mama sa, îmbrăcată într-o superbă haină de blană și pălărie pariziană, examinîndu-l cu atenție. O clipă, inima îi bătu cu furie, de teamă că mama lui îl recunoscuse. Dar Tony se așezase în așa fel, încît cei din sală îi puteau vedea numai partea stîngă a feței, care purta adînca cicatrice. O observă pe mama sa întorcînd capul cu dispreț și se simți ușurat. În clipa aceea, în mintea lui, se văzu exact așa cum probabil îl judecau toți: un băiat rău, care rămăsese tot cu mentalitatea de copil. Se simțea zguduit și arăta foarte palid, cînd își întoarse din nou privirea către judecător.

Rosie depuse mărturie mîndră și disprețuitoare, aruncîndu-i din cînd în cînd priviri înveninate. Acuzarea, desigur, nu pomeni nimic despre caracterul urît al lui Mike Rinaldo. Iar Tony refuzase avocaților săi autorizația de a proceda astfel; găsea că ar fi fără rost să mai întineze memoria defunctului soț al sorei sale. După ce acuzarea epuizase întrebările pe care le avea de pus Rosei Guari-

no, unul dintre avocaţii lui Tony se ridică, cerînd dreptul de a chestiona la rîndul său martora acuzării.

- Aţi putut urmări cu privirea tot timpul pe Mike Rinaldo din momentul în care a deschis uşa şi pînă aţi auzit împuşcăturile şi l-aţi văzut căzînd?

- Da.

- L-aţi văzut ducînd mîna la buzunarul de la spate unde ţinea revolverul?

- Da.

- Acest lucru s-a petrecut înainte de a răsuna împuşcăturile?

- Da.

- Prin urmare n-aţi văzut cu ochii dumneavoastră cine l-a împuşcat pe Mike Rinaldo?

- Nu, dar...

- Mulţumesc, este de ajuns - spuse avocatul brusc.

Se întoarse şi surîse cu superioritate către avocaţii acuzării care se agitau neputincioşi. Era evident că scurta dar precisa examinare a martorei principale, reuşită cu deplin succes de apărare, le stricase planurile, micşorîndu-le şansele.

Rosie îşi dădu imediat seama că admisese lucruri care prejudiciau acuzarea. Ea rămase pe gînduri la bara martorilor, reflectînd asupra interogatoriului. Un uşier se apropie de ea şi o conduse cu blîndeţe la locul ei.

Mai erau şi alte persoane printre spectatori, care atraseră atenţia lui Tony. Spre exemplu, prietena lui, Jane Conley, cunoscută poliţiei şi gangsterilor drept "fata arsenal" din reputaţie, deşi se părea că personal nu era cunoscută nimănui. Tony nu-şi putea explica atitudinea lui Jane. În toată perioada cît stătuse încarcerat, ea nu încercase să-l vadă nici măcar o singură dată.

Stătea pe o bancă din primele rînduri, îmbrăcată după ultimul jurnal şi ieşind foarte mult în evidenţă drept cea mai bine femeie din toată sala. Nu privi nici măcar o singură dată în direcţia lui Tony, părînd că nici nu-l cunoaşte. Tony fu foarte contrariat de conduita ei ciudată.

Totuşi, căutînd o scuză pentru purtarea ei neprietenoasă, Tony reuşi să găsească o explicaţie: Faptul că fata era prietena lui fusese ţinut secret şi probabil că era mult mai bine să rămînă aşa. Cu cît

mai puține cunoștințe aveau inamicii săi asupra vieții sale intime, cu atît mai puține șanse aveau să-l lovească în plin.

Fratele său, locotenentul-detectiv Ben Guarino nu lipsi de la nici o ședință și tot timpul părea interesat de evoluția procesului. Tony fu puțin cam surprins de felul cum se schimbase acesta. Se îngrășase și fața i se rotunjise. Probabil că avusese parte de-o viață mult prea confortabilă în ultimul timp și acest lucru se reflecta în toată înfățișarea lui.

În ultima zi a judecății, Tony îl văzu pe fratele său așezat în primul rînd de bănci, alături de Jane Conley. Din cînd în cînd schimbau impresii pe șoptite și-și surîdeau unul altuia. Gelozia puse stăpînire pe faimosul șef de bandă și ochii îi scînteiară de furie. Dar făcînd un efort de voință, căută să-și concentreze atenția în altă direcție, urmărind dezbaterile. Punctul culminant al procesului se apropia cu pași repezi.

Căutînd să determine juriul să pronunțe un verdict de condamnare la moarte, Moran și asistentul său întrebuințară toate argumentele posibile și toate trucurile clasice. Aruncară tot felul de invective asupra lui Tony și-l descriseră caracterul în culorile cele mai negre. De mai multe ori, Tony trebui să dea dovadă de o extraordinară voință, pentru a se abține să nu le sară în gît. Mîinile sale strînseră marginea boxei, pînă ce încheieturile degetelor deveniră albe, iar degetul arătător ardea de dorința de-a apăsa un trăgaci de revolver, cu țeava îndreptată spre ipocriții din fața sa, care-l caracterizau drept "un inamic al rasei omenești". Și în fond, automobilele în care se lăfăiau, fuseseră cumpărate din banii dați de Tony.

Dar se liniști cînd veni rîndul avocaților săi. Chiar rîse cu poftă de cîteva ori, cînd aceștia luară peste picior argumentele acuzării. Avocații găsiră scuze și explicații pentru toate acuzările care i se aduceau lui Tony, făcînd ca totul să pară de o simplitate și claritate uluitoare. Caracterizară o eventuală condamnare drept o monstruoasă eroare juridică, care va păta demnitatea justiției de stat. Dar juriul părea mai puțin înfricoșat de perspectiva de a-și împovăra conștiința cu o eventuală eroare judiciară și mult mai interesat de apariția a zece dintre cei mai renumiți mitraliori ai lui Tony, care se așezară în primele două rînduri. Toți erau tineri ele-

gant îmbrăcați, care supravegheau juriul cu ochi reci și nemiloși, plini de o tăcută amenințare.

Judecătorul fusese cumpărat cu zece mii de dolari, ca să facă juriului recomandări cît mai favorabile pentru acuzat; și se achită cu conștiinciozitate.

Juriului îi trebui doar patrusprezece minute de deliberare, ca să vină cu un verdict de achitare. Și toți cei care luaseră parte la proces își dădură seama că cei zece tineri tăcuți, care ocupaseră primele două rînduri, constituiseră elementul cel mai de efect în acest verdict.

Se mai petrecuseră cazuri, cînd jurații care condamnaseră gangsteri fuseseră împușcați, casele lor bombardate și copii lor răpiți. Legea și ordinea erau foarte prețioase, dar nimeni nu simțea nevoia să se sacrifice pentru ele.

Tony strînse mîna fiecărui jurat în parte. Și unii dintre ei fură la fel de măguliți, ca și cum ar fi strîns mîna președintelui în persoană. În ziua următoare, fiecare dintre juranți primi o casetă cu sticle de whisky veritabil.

Tony așteptă, stînd de vorbă cu avocații săi, pînă ce curtea se goli, apoi se îndreptă spre ieșire. Era din nou un om liber, dar un om care avea multe suferințe de răzbunat.

În ușă se ciocni de locotenentul-detectiv Ben Guarino;

- O să-ți primești într-o zi porția, mare vedetă - îi strigă el lui Tony.

Tony trecu mai departe, părînd că nici nu auzise. În hol îl aștepta escorta. Îl înconjurară imediat, cum fuseseră antrenați și-l conduseră în jos pe trepte spre limuzina cu geamuri incasabile care-l aștepta chiar în fața intrării. La o distanță respectabilă, mulțimea asista la ceremonie. Șușotele și gîturile care se întinseră la apariția lui ar fi satisfăcut vanitatea celei mai faimoase celebrități.

Reporteri și fotografi încercară să se apropie. Fiind puțin mai scund decît normal, Tony își alesese special pentru escortă pe cei mai înalți mitraliori. De obicei aceștia îl protejau de gloanțele asasinilor ambițioși. De data aceasta, cercul de aghiotanți îl apără de nu mai puțin plictisitoarele aparate fotografice. Totuși Tony se opri o clipă să adreseze cîteva cuvinte reporterilor:

- M-am săturat de contrabandă şi de mitraliere, băieţi - anunţă el. Am destui bani şi mi-am făcut datoria. Johnny Lovo a procedat cu cap. Îl voi imita şi eu în curînd - încheie el.

Şi urcă în limuzină.

Cele trei maşini, dintre care două pline cu mitralieri, o porniră cu toată viteza. Tony Camonte era din nou împăratul oraşului.

CAPITOLUL 24

Tony nu se simţea prea sigur de sine, cînd intră în luxosul apartament din Lake Shore Drive, o jumătate de oră mai tîrziu. Iar felul în care îl luă Jane în primire, privindu-l întrebător şi cu răceală nu era deloc liniştitor.

- Uffff! Sînt teribil de obosit! exclamă el, sfîrşit. Şi chiar era sfîrşit. Procesul îl epuizase mai mult decît crezuse că va fi posibil.

- Ascultă, Tony - spuse Jane, şi el tresări auzind ceva metalic în vocea ei - ce reprezintă femeia aceea pentru tine?

- Care femeie?

- Rosie Guarino, aceea pentru care l-ai ucis pe Mike.

- Nu reprezintă nimic pentru mine.

Jane rîse batjocoritor.

- Şi eu trebuie să cred asta, nu? Atunci de ce l-ai ucis pe Mike pentru ea?

- Nu-l adevărat. Din altă pricină l-am curăţat.

- Nu încerca să te ascunzi după deget. Tu şi cu Mike eraţi cei mai buni prieteni pînă în seara cu pricina. Băieţii spun că ai devenit alb ca varul cînd l-ai văzut pe Mike intrînd cu ea. Imediat ai pornit-o după ei şi cinci minute mai tîrziu Mike zăcea fără suflare.

- Eşti nebună! N-am... n-am... mai văzut pe femeia aceea niciodată! Dacă ar fi fost prietena mea, cum s-ar fi putut purta astfel?

- Sentimentele unei femei se pot schimba!

- Tot la fel şi acelea ale unui bărbat! o priyi veninos; tonul îui era plin de subînţeles.

- Zău? Nu te necăji, mare deștept ce ești. Se găsesc destul bărbați care ar fi bucuroși să mă aibă.

- Poate - dădu sceptic din cap Tony. Dar mă îndoiesc că vei mai găsi vreunul care să poată sau să vrea să plătească pentru tine prețul pe care îl plătesc eu. Pentru banii care-i cheltuiesc cu tine aș putea să mă amuz mai bine; nu uita acest lucru.

- De ce mai stai la îndoială? întrebă ea furioasă.

- Am fost prea ocupat în ultimul timp și n-am avut vreme să mă gîndesc - răspunse el degajat. Dar în viitor sper să am mai mult timp liber. Apropo, să nu uit; am observat că te înțelegeai de minune cu un locotenent-detectiv la proces.

- Care anume?

- Vasăzică n-a fost numai unul singur? De altfel nu mă surprinde! Eu însă n-am observat decît unul, Ben Guarino, fratele femeii cu pricina.

- Ah! Văd că-i cunoști toată familia simpatiei tale.

- Taci odată! răcni el deodată, îndreptîndu-se amenințător spre ea. Mi-ajunge cîte ți-am înghițit!

O clipă se priviră reciproc, cu ochii scăpărînd de furie, cu dinții strînși, cu pumnii amenințători.

- La ce bun să ne scoatem ochii între noi, baby, cînd am fost fericiți și ne-am înțeles întotdeauna? spuse Tony în cele din urmă și vocea lui era slabă și plictisită. Jur pe Dumnezeu că n-am avut nimic de-a face cu femeia aceea. Lasă deci prostiile, avem lucruri importante de făcut.

- Spre exemplu?

- Să curățăm pe Flanagan și pe Moran, porcii cu două fețe. Și cînd te gîndești cîți bani le-am plătit! Flanagan ar fi putut să-mi dea un telefon de avertisment și să-mi dea posibilitatea s-o șterg în cursul nopții. Dar de ce să procedeze astfel? Nu, dumnelui preferă să vină personal în fruntea unui adevărat corp expediționar să mă aresteze chiar în noaptea aceea. Și îmi pune și cătușe ca unui găinar sau borfaș de rînd. Iar Moran, porcul de irlandez...

Și blestemele nu mai conteniră, la adresa asistentului judecătorului de district. Apoi, revenind la ideea inițială:

- Și el și judecătorul știau pe de o parte că n-am probe zdrobitoare și pe de altă parte, că moartea lui Mike nu reprezintă o

pagubă simțitoare pentru societate. Puteau să treacă totul cu vederea. Dar nu! Dumnealor fac tot posibilul să mă ducă la spînzurătoare, deoarece știu că vor cîștiga mai mult dacă orașul va fi controlat de mai multe bande în loc de una singură. Eu le-am plătit, și ei ce mi-au dat în schimb? Și-au bătut joc de mine, imediat ce li s-a prezentat ocazia. Acum o să le plătească, și încă din plin.

Și astfel, stînd de vorbă, Tony și Jane uitară de propriile lor diferende, în timp ce alcătuiau planuri de răzbunare împotriva celor care-l trădaseră. Dar prăpastia dintre ei se mărise. Odată cu neîncrederea și-a intrat în minte, este imposibil s-o mai alungi, în schimb, se transformă în certitudine din te miri-ce fleac.

În ziua următoare, Tony se duse ca de obicei la cartierul său general. Oamenii îl salutară reîntoarcerea în tăcere, cu zîmbetul obișnuit pe buze. Dar Tony simți ceva bizar în toată atitudinea lor; ceva nu era în regulă; Tony se întreba ce putea fi.

Dar nu avu mult de așteptat. După cîteva minute o duzină dintre cei mai buni mitraliori ai săi pătrunseră în biroul situat la ultimul etaj al hotelului. Unul dintre ei, un individ crud cu bărbia voluntară, numit Finaro, își drese zgomotos vocea și începu:

- Tocmai ne întrebam, șefule, ce-or fi însemnînd cele cîteva rînduri din ziare care afirmă că ai de gînd să părăsești banda și să te apuci de afaceri serioase. Ai vrut să-ți bați joc de reporteri, nu-i așa?

- Nu sînt tocmai sigur. Dar mă voi mai gîndi - răspunse Tony cu răceală. Am strîns destul bani ca să mă pot retrage oricînd, ca să mă bucur de viață.

- Da? Dar cine te-a ajutat să-i strîngi, șefule? Toți am pus mîna să te ajutăm să reușești. Și prin urmare ești dator să ne răspunzi la fel, rămînînd în fruntea noastră și dîndu-ne directive cum să ne cîștigăm existența. Am stat alături de tine și nu te-am părăsit nici în cele mai grele vremuri și acum, cînd toate merg bine, nici tu nu trebuie să ne părăsești. Dacă pleci și ne lași, banda se va desființa peste noapte. Și ce-am făcut cu asta? Nu, șefule, nu poți să ne părăsești.

Ceilalți scoaseră un murmur aprobator și deteră din cap cînd gangsterul își sfîrși discursul. Tonul cu care vorbise și manierele

fuseseră destul de politicoase şi civilizate, dar ochii îi scînteiau neîndurători. Tony, cuprins de o furie nestăvilită la vederea bandei sale, era pe punctul să-l dea afară cu vorbe usturătoare, dar se răzgîndi. Judecata lui limpede îi spuse să nu procedeze astfel. Un aer de ameninţare plutea deasupra grupului şi Tony îşi dădu seama că trebuie să se dea învins. Cînd crease şi pusese în mişcare organizaţia în fruntea căreia se găsea, dăduse de fapt viaţă unui adevărat Frankestein, unui monstru care, lucrînd după principiile pe care el i le impusese, s-ar simţi justificat să-l distrugă, dacă ar încerca acum să dezerteze.

Îşi dădu seama că oamenii se simţeau datori să-i fie credincioşi şi loiali, doar atîta timp cît mintea lui agilă plănuia lovituri ca să le asigure un cîştig zilnic. În momentul cînd el nu va mai reprezenta pentru ei nici o valoare, nu vor ezita să-l ciurulască cu aceleaşi gloanţe, pe care Tony astăzi cu un singur cuvînt le putea îndrepta asupra oricui ar fi dorit. Nu, nu putea pleca niciodată; oamenii săi n-ar consimţi să-l lase.

- Nu vă mai gîndiţi la aşa ceva, băieţi, spuse el, căutînd să întrebuinţeze un ton cît mai plăcut. Am declarat că vă părăsesc, ca să-mi bat joc de copoi. Vedeţi-vă de treabă liniştiţi!

Tony nu pierdu vremea, ci se decise să se răzbune neîntîrziat pe aceia care îl trădaseră.

Din ordinul său, în ultimele cinci zile, căpitanul Flanagan fusese urmărit zi şi noapte. Apoi, adunînd pe birou rapoartele spionilor săi, Tony petrecu două zile alcătuind un plan. Totul era gata, pentru a porni la lucru.

Într-o seară, pe la ora unsprezece, Tony se duse la apartamentul în care locuia împreună cu Jane. El dădu portarului o ţigară şi stătu cîteva minute de vorbă cu acesta, făcînd diferite comentarii asupra vremii din ultimele zile. Liftierului, un om între două vîrste îi dădu o altă ţigară şi îşi potrivi ceasul după al acestuia. Astfel îşi asigură un alibi irefutabil.

Apartamentul său se găsea la etajul al treilea şi, la capătul coridorului se afla o scară de incendiu ducînd de-a lungul casei. Tony deschise cu grijă uşa care dădea acces la scară, ieşi şi închise la loc uşa în urma lui. Apoi coborî rapid dar tăcut jos. Fără să facă cel mai mic zgomot, datorită pantofilor lui cu talpă de cauciuc,

Tony străbătu aleea întunecoasă şi se sui în automobilul care îl aştepta în capătul pustiu al străzii. Automobilul porni în goană urmat de alte două în care se găsea escorta. La un colţ al străzii pe care locuia Flanafan, cele trei automobile se opriră. Apoi se îndreptă încet către celălalt capăt al străzii baricadînd-o. Cel de-al doilea în care se afla Tony porni şi el şi se opri în mijlocul străzii exact în dreptul casei lui Flanagan. Cei patru ocupanţi ai maşinii se lăsară în jos pe perne, pentru ca să dea impresia că automobilul este gol. Deja una din ferestre era deschisă, lăsînd ca aerul rece al nopţii să mîngîie feţele încordate ale celor patru oameni dinăuntru.

Tony aşteptă un moment, apoi făcu semn cu coiul unuia dintre aghiotanţi. Acesta duse la buze un fluier poliţienesc, apoi sufla cu putere de trei ori. În aceeaşi clipă două detunături de revolver răsunară în colţul străzii.

Aproape imediat uşa casei lui Flanagan se deschise cu violenţă şi un om în pijama şi cu părul zbîrlit apăru în prag, cu un revolver strălucind în mîna dreaptă. Era Flanagan în persoană, gata să vină în ajutorul poliţistului atacat!

O altă detunătură răsună în colţul străzii. Flanagan se repezi în jos pe trepte, cu revolverul gata de tragere.

Încet şi calm, Tony propti de marginea ferestrei ţeava unei mitraliere portative, apoi ochi cu grijă. Cu un surîs diabolic fluturîndu-i pe buze, trase spre el trăgaciul mitralierei. Răpăitul armei asurzi pe Tony şi pe tovarăşii săi. Căpitanul Flanagan, cu un oftat de regret, se prăbuşi mototol la pămînt, ciuruit de cel puţin două duzini de gloanţe. Automobilele morţii o porniră cu toată viteza pe străzile pustii şi tăcute.

În seara aceea Tony se culcă foarte satisfăcut. Se întorsese acasă pe aceeaşi cale pe care plecase şi era sigur că nimeni nu-l observase. Cînd poliţia va face cercetări, lucru care era sigur, cei doi slujbaşi vor depune în favoarea lui, furnizîndu-i fără să-şi dea seama un alibi irefutabil, deoarece nu exista nici o altă ieşire din casă, afară de aceea pe care o supravegheaseră ei.

Flanagan era mort! Tony plătise un cont pe care-l păstrase în sufletul său de ani de zile. Venea rîndul lui Moran!

CAPITOLUL 25

Ziarele din ziua următoare dădură lui Tony surpriza vieții sale. Directorul general al poliției, într-un interviu tratînd despre asasinarea lui Flanagan, afirma că poliția are nevoie de elemente tinere pentru a duce o luptă necruțătoare împotriva gangsterilor și anunța totodată avansarea locotenentului detectiv Ben Guarino la rangul de căpitan și șef al poliției din oraș. Iar noul șef, într-un interviu acordat ziarelor, anunța la rîndul său că, după părerea sa, Tony Camonte și banda sa erau responsabili de asasinarea lui Flanagan și promitea solemn că va lupta pe viață și pe moarte, în scopul de a-l izgoni pe acesta din oraș sau a-l ucide.

La început, Tony rîse; apoi se încruntă. Nu era prea plăcut să afli că propriul tău frate jurase în public să te vîneze ca pe o fiară turbată. Dumnezeule! Acest amestec al familiei în treburile lui personale începea să-i calce pe nervi. Încet, Tony luă în sinea sa o hotărîre și pe măsură ce se decidea, fălcile sale se încleștau și ochii îi scăpărau văpăi. Dacă vreodată va avea nesansa să se întîlnească într-o situație din care unul singur să poată ieși viu, Ben va conta în ochii lui doar drept un detectiv ca oricare altul.

Tony se duse în seara aceea să la masa la restaurantul hotelului său, simțindu-se foarte bine dispus. Una din chelnerițe veni spre masa lui ca să la comanda. Tony comandă felurile de mîncare fără să se obosească să privească în sus. Dar cînd îi aduse supa, mîinile ei fine, îngrijite și manichiurate, îi atraseră atenția. De la mîini, privirea lui Tony alunecă în sus, spre fața chelnăriței. Și atunci sări din scaun ca ars. Pentru că fata nu era alta decît sora lui, Rosie Guarino...

- Tu! exclamă el aiurit.

- Dai ripostă fata, aproape în șoaptă. Speram că nu mă vei observa. Trebuia să-mi cîștig într-un fel existența după moartea lui Mike și acesta a fost singurul post pe care l-am putut găsi.

Ea se depărtă brusc, fără să dea lui Tony răgazul să-i pună vreo întrebare. Acesta rămase pe gînduri. Duse lingura la gură apoi se opri, fulgerat de un gînd. Explicația prezenței surorii sale era plauzibilă, dar suna fals. Tony știa prea bine că Rosie n-avea nevoie să

muncească; suma pe care familia sa o primea lunar de la el, era suficient de mare ca să le permită tuturor să trăiască în lux.

Atunci care era rostul el în local? Nici unul, afară de răzbunarea asupra lui. Tony privi la supă cu ochii licărind de o bănuială puternică. Dar lichidul transparent nu-l spunea nimic. Cu atenție, el vărsă o parte din conținutul farfuriei într-un pahar și ascunzîndu-l sub haină se îndreptă către sala de fumat a hotelului.

- Am fost chemat la telefon, explică el cînd trecu pe lîngă Rosie. Mă întorc într-un minut.

Odată ajuns în sală, făcu semn unuia dintre aghiotanții săi, și-i înmînă paharul:

- Du-te la farmacia de vizavi să-mi analizeze imediat conținutul, ordonă el. Dar grăbește-te. Te voi aștepta aici cu rezultatul.

Cu mintea pradă celor mai contradictorii gînduri, Tony aștepta. Dar era sigur de verdict, încă înainte de înapoierea aghiotantului său. Acesta veni cu răsuflarea tăiată și-l anunță că supa conținea destulă otravă ca să omoare o cireadă de vaci!

Tony se îndreptă din nou spre restaurantul hotelului cu o față imposibilă și lipsită de expresie, din care doar ochii scînteiau aprinși. Curajul fetei îl emoționase.

Tony era mîndru de sora lui.

Se așeză la masă și-i făcu semn să se apropie. Fata veni, căutînd să pară calmă, dar obrajii aprinși o dădeau de gol.

- La ora șapte ieși din serviciu, nu? întrebă el calm.

- Da. Dar de ce?

- Trebuie să mă duc sus în birou. Am multe chestiuni de rezolvat. Cînd ieși din serviciu, fii te rog drăguță și adu-mi în birou restul mesei. O să-ți pregătesc un bacșiș regesc - adăugă el, încercînd să surîdă - și în plus aș dori să stăm puțin de vorbă.

El se îndreptă către birou, întrebîndu-se în sinea sa dacă fata va veni de bunăvoie, sau adusă pe sus de escorta sa, căreia îi ordonase s-o supravegheze și s-o aducă cu forța dacă nu se va decide să dea urmare rugăminții sale.

Spre uimirea lui, fata veni, îmbrăcată într-un elegant costum de stradă, purtînd o tavă cu nenumărate farfurii acoperite. Foarte degajată, ea așeză tava pe birou. Tony o privi lără să zîmbească.

- Și acestea sînt otrăvite? întrebă el, jucîndu-se cu un bibelou.

Fata tresări atît de violent încît aproape scăpă tava și ochii i se holbară de groază.

- Nu știu ce vrei să spui... se bîlbîi ea.

- În supa pe care mi-ai servit-o, era destulă otravă ca să ucidă o duzină de oameni, continuă el, neluînd-o în seamă. Și din moment ce bucătarii nu au obiceiul să săreze mîncărurile cu cianură, înseamnă că tu ai pus-o.

- Da, eu am pus otrava! admise ea cu mîndrie și dispreț. L-am iubit pe Mike și tu l-ai ucis. Ai scăpat din pricina judecătorilor lași, așa că m-am decis să iau legea în mîini, să fac singură dreptate. Și am obținut slujba de aici, special ca să mă răzbun. Dar ai prins de veste. Acum ce ai de gînd să faci cu mine?

Sinceritatea și îndrăzneala fetei, atît de asemănătoare propriului său caracter, îl zăpăciră pentru o clipă.

- N-am hotărît încă, admise el în cele din urmă. Ar trebui să te trimit "la plimbare", dar socotesc că ești prea bravă ca să meriți o asemenea soartă. Îți dai seama în ce situație te-ai pus singură?

- Da! Am știut tot timpul ce riscuri îmi asum. Dar Mike este mort; ce mai am de pierdut?

- Mike era un nemernic - se răsti Tony - un gangster și un tîlhar. A ucis mișelește o sumedenie de oameni și era gata să mai ucidă ori de cîte ori i-aș fi dat ordin și l-aș fi plătit îndeajuns pentru "munca" lui!

- Presupun că te consideri superior? îi rîse în nas fata.

- Nu asta vroiam să-ți spun. Cred că vorbeam despre Mike. Nu merita iubirea curată a vreunei fete. Dar îți precizez că nu aveam idee că erați căsătoriți. Credeam că vrea să profite de tine, cum a procedat cu multe alte fete. De aceea n-am ezitat să-l ucid.

Tony era foarte emoționat. Și emoția îl copleșise într-atît, încît vocea i se schimbase. Se opri cînd o văzu privindu-l mirată și cu ochii holbați.

- Ce... ce s-a întîmplat? întrebă el.

- N... n... nimic, îngăimă ea. O clipă am avut impresia că am în față pe cineva care mi-a fost foarte drag.

Tony respiră zgomotos și se întoarse, pentru ca viteaza fată să nu-i poată vedea decît partea stîngă a feței, cea brăzdată de cicatrice. Aproape că fusese recunoscut.

- Îmi pare rău de Mike. Dar trebuia să-l ucid, continuă el cu încăpățînare. Și cred că este mai bine așa. Într-o zi îmi vei mulțumi pentru ceea ce am făcut. Așa că du-te și caută să-l uiți pe Mike. Și de acum înainte caută să fii mai atentă în prieteniile pe care ți le alegi. Ești o fată prea drăguță ca să-ți pierzi vremea cu gangsteri.

- N-ar fi mai bine să-ți păstrezi sfaturile pentru tine? ripostă înfuriată fata, cu ochii umezi de lacrimi nestăpînite.

- Mă rogi N-ai decît să faci cum te taie capul. Și un ultim sfat: nu mai încerca să otrăvești șefii de bande; unii s-ar putea să nu fie tocmai încîntați... Dacă ai nevoie de bani...

- N-am nevoie! se răsti ea mîndră. Avem bani destui.

Tony simți un fior de satisfacție. Familia lui nu va ști niciodată, desigur, că toată fericirea lor se datorește lui. Dar el se simțea bucuros că reușise să-l facă să se simtă mulțumit.

- Toate-s bune atunci, fetițo, spuse el încet. Dar să-ți amintești întotdeauna că ai fost singura persoană care a încercat să ucidă pe Scarface Camonte și n-a plătit cu viața încercarea.

Încă privindu-l cu curiozitate, cu sprîncenele încruntate de mirare, fata părăsi camera. Tony dădu un oftat de ușurare. Bine că se terminase. Își întoarse din nou gîndurile către problema care-l preocupa: pedepsirea exemplară a acelora care, deși plătiți de el, îl trădaseră atunci cînd avusese nevoie de sprijinul lor. Și atunci, abia atunci, Tony își dădu seama că existau și lucruri mai importante și mai măreți, decît o simplă răzbunare împotriva unor persoane oficiale care îl trădaseră nu numai pe el, ci și misiunea care le fusese încredințată.

Pentru prima oară în viața sa zbuciumată, Tony simți un impuls social, care este totodată cauza și efectul civilizației, dîndu-și seama că binele societății era mai presus de interesul lui personal. Recunoscu în sinea sa că datora ceva lumii în general.

Cuprins de această ciudată emoție, nouă pentru el, se apucă și scrise mai bine de două ore. Cînd termină, revăzu foile scrise, zîmbi diabolic, apoi le puse într-un uriaș plic, îl sigilă și scrise următoarele:

"Să fie predat intact ziarului Evening American a doua zi după moartea mea".

Apoi îl încuie în sertar.

Își dădea cu ușurință seama ce senzație va crea publicarea foilor pe care le scrisese, un adevărat rechizitoriu îndreptat împotriva mașinii politice americane, atît de coruptă în acea vreme. Dar nu putea să bănuiască vîlva extraordinară pe care erau sortite să o provoace cele cîteva file sigilate în plic.

A doua zi după publicarea lor cîteva personalități se sinuciseră, alții se ruinară complet. Iar efectul, fu o totală și amănunțită reorganizare a serviciilor polițienești și aparatului politic, nu numai din orașul lui Tony ci din majoritatea orașelor americane.

Dar Tony ar fi rîs neîncrezător dacă cineva l-ar fi spus atunci ce efect vor avea mărturisirile sale. Sau la urma urmei, nici nu l-ar fi interesat. Pentru că conștiința socială era un lucru prea nou pentru el, ca să poată să dureze. Deja era din nou însetat de acțiune, de răzbunare personală împotriva acelora care-și meritau soarta. Și mintea sa vicleană se concentră larăși asupra problemei care-i pasiona - uciderea lui Moran, lașul asistent al judecătorului de district.

Telefonul de pe birou zbîrnîi, împrăștiind cu brutalitate tăcerea care se așternuse în cameră. Tony ridică receptorul, mîrîi un "hallo" aproape ininteligibil, apoi ascultă raportul vocii sacadate de la celălalt capăt al firului. Cînd puse la loc receptorul, ochii săi licăreau ciudat.

Cinci minute mai tîrziu, însoțit de patru dintre cei mai de încredere oameni ai săi, Tony urca într-o puternică limuzină. Se îndreptară cu viteză spre cartierul sudic, totuși nu exagerat de repede, ca să nu atragă atenția. Pentru că erau în teritoriu inamic. Dacă prezența lor ar fi fost descoperită, duzini de camioane încărcate cu gangsteri, reprezentînd bandele minuscule din sud, ar fi pornit imediat în urmărirea lor.

Și mai se temeau de ceva: de automobilele brigadei speciale de detectivi. Cu arsenalul pe care-l avea în mașină, Tony ar fi putut cu greu furniza o explicație plauzibilă a prezenței sale în teritoriul inamic. Și dacă detectivii s-ar fi nimerit să fie și dintre cei neînțelegători, Tony s-ar fi găsit într-o situație foarte proastă.

În fața unui bar, la adăpostul unui bloc, opriră mașina. Șoferul rămase la volan, gata pentru orice eventualitate. Tony și cei trei gangsteri ai săi, își puseră măști care le acopereau complet fața.

Apoi, cu mitralierele portative în mîini, trecură strada. Tăcuți ca niște stafii, apărură în pragul cabaretului, cu armele în poziție de tragere. Cîteva duzini de oameni erau alinlați de-a lungul barului. La un capăt al tejghelei, Moran stătea vesel de vorbă cu patru oameni care păreau să fie tovarăși nepotriviți pentru un procuror de stat. De fapt, doi dintre ei erau cunoscuți contrabandiști irlandezi, lucrînd în partea de sud a orașului și pe care Moran îi judecase, dar nu reușise să-i condamne.

Barmanul, cu fața la ușă, fu primul care observă personajele mascate care se opriseră tăcute în prag, cu mitralierele întinse. Felul în care reacționă la vederea lor, atrase atenția consumatorilor care se întoarseră curioși să vadă și ei despre ce era vorba.

- Toată lumea mîinile sus! strigă Tony brusc.

- Dumnezeule! Este....începu Moran, dar restul frazei fu acoperit de răpăitul asurzitor al mitralierei din mîinile lui Tony.

Fără un sunet, Moran se prăbuși, aproape tăiat în două de plumbii ucigători. Dedesuptul măștii Tony surîse, apoi îndreptă mitraliera către cei doi contrabandiști irlandezi. Considera pe toți aceia care se împăcau cu Moran, drept la fel de păcătoși ca și el, și deci nemeritînd o soartă mai bună. Cînd îi văzu prăbușindu-se pe parchet, simți că și-a făcut o datorie către societate. Și în plus, fără îndoială, scutise statul de o cheltuială zadarnică cu judecarea și spînzurarea celor doi nemernici. Tony lăsă trăgaciul să revină la locul inițial și tăcerea care se așternu fu de-a dreptul apăsătoare.

- Mai vrea cineva o doză din doctoria asta? întrebă el.

Oamenii se dădură înapoi, ridicînd în tăcere mîini tremurătoare către tavan.

- Ei bine, primul care iese de aici mai devreme de cinci minute, are parte de o porție dublă.

Aghiotantul din partea stîngă se întoarse și păși spre ieșire, spre a preveni un eventual pericol din acea direcție. Tony îl urmă și ceilalți doi gangsteri acoperiră retragerea. În răstimpul celor două minute cît durase mica aventură din cabaret, șoferul întoarse mașina care aștepta acum, cu motorul pornit, la marginea trotuarului. Săriră cu toții înăuntru și mașina o porni nebunește.

Tony era fericit. Își plătise toate datoriile, afară de cea a judecătorului de district în persoană, iar conținutul plicului pe care-l

sigilase cu cîteva zile mai înainte va aduce și acestuia răsplata bine meritată și încă cum...

Singura problemă supărătoare care mai rămăsese nerezolvată, era aceia a gangsterilor din New York care se deciseseră să-i invadeze teritoriul și încercaseră chiar să-l suprime cu puțin înainte de proces. Cu gîndul la ei, Tony scrîșni din dinți și sprîncenele sale se împreunară, mînioase.

CAPITOLUL 26

Banii fac întotdeauna minuni, mai ales în lumea gangsterilor și la mai puțin de douăzeci de minute după plecarea Rosiei Guarino din biroul personal al lui Tony, Jane Conley era informată de spionul ei plătit, asupra întrevederii. Acesta, bineînțeles, nu-i putea da detalii complete dar era pozitiv sigur că Tony oferise bani fetei, pe care aceasta îi refuzase.

Cunoscînd pe Tony, Jane lăsă imaginația să umple golurile pe care nu le putuse afla. Și rezultatul fu o adevărată criză de nervi. Furia ei ajunsese la paroxism și își jură că nu va lăsa nepedepsit pe cel care-și bătuse joc de ea. De altfel, se săturase de Tony. În ultimul timp începuse s-o chinuiască dorul de-a reîncepe activitatea ei de "fată arsenal" și de-a simți fiorul unei vieți aventuroase. Dar Tony nici nu se gîndea să admită așa ceva. Atît timp cît era prietena lui, trebuia să stea de una singură acasă și să îngrijească de gospodărie. Și viața aceasta lipsită de evenimente, chiar într-o casă luxoasă, devenise plictisitoare și apăsătoare..

Avusese mereu parte de-o întreagă ceată de admiratori, cum se întîmplă cu orice femeie frumoasă și acum simțea lipsa lor. Simțea că ajunsese o adevărată sclavă a lui Tony, un obiect ca oricare altul, cumpărat pentru plăcerea lui. Gîndul că Tony o înșelase, fu doar chibritul care făcu să explodeze dinamita adunată strop cu strop de atîta vreme.

Mai bine de două ore reflectă la situația creată, apoi decise ce avea de făcut. În primul rînd dădu un telefon căpitanului Ben Guarino și avu o lungă discuție cu el.

Abia apoi telefonă lui Tony la birou.

- Am fost foarte ocupat astă noapte, spuse el în chip de scuză, cînd îi auzi vocea în receptor.

- Nici nu mă îndolesc de acest lucru, răspunse ea sarcastic, dar Tony, preocupat de alte gînduri, nu-și dădu seama.

- Și știi, baby, Moran a suferit un accident.

- Da? Și tu erai acolo.

- Desigur, abia m-am întors.

- Minunat! ascultă, Tony, am o informație prețioasă pentru tine. Banda din New York ține o întrunire la cabinetul lui Jake la miezul nopții. Vor să înroleze în rîndurile lor pe toți cei care te dușmănesc, ca să nu trebuiască să-și mai aducă oameni tocmai de la New York.

- Phili, baby, de unde deții informația asta?

- Ce-ți pasă! Cred că n-o pui la îndoială? Doar au încercat să te cureți

- Da, desigur, admise Tony, doritor de acțiune. Vasăzică se vor întîlni la miezul nopții în cabaretul lui Jake?

- Ai ghicit! Cei din New York vor fi în Cadillacuri albastru închis, trei sau patru probabil, și vor avea perdelele trase. Acum este unsprezece și jumătate. Dacă te grăbești, mai ai timp să le ieși înainte.

- Îți rămîn obligat, baby. Voi lua imediat măsurile necesare.

Jane atîrnă receptorul încet, un surîs ciudat fluturîndu-i pe buze. Dacă lucrurile se vor petrece conform planului, jurnalele de dimineață vor avea ce să scrie. Dacă nu, ea se va trezi cu o coroană de flori pe piept. El și? La urma urmei o fată are doar o viață de trăit. La ce bun să și-o risipească aiurea?

Cartierul general al lui Tony era în fierbere ca un stup de albine. Repede, el adună patru automobile pline cu gangsteri, le dădu ordine precise, apoi urcă în mașina lui personală însoțit de ajutoarele cele mai prețioase și cavalcada o porni către locul indicat. Cabaretul lui Jake era un fel de cazinou cu tot felul de jocuri de noroc și era frecventat în deosebi de cei din lumea gangsterilor. Era așezat la marginea orașului și avea o foarte proastă reputație. De

alfel, pe deplin meritată. Pe scurt, un loc ideal pentru toate fără de legile.

Tony opri caravana la vreo sută de metri de cabaret şi verifică împrejurimile. Erau cîteva automobile parcate în vecinătate, dar încolo, nimic neobişnuit. Şi nici urmă de vreun Cadillac albastru închis, cu sau fără perdea lăsată. Poate că băieţii nu sosiseră încă. Ceasul arăta douăsprezece fără zece minute.

Dar iată! În depărtare, pe şosea, se vedeau cîteva maşini sosind dinspre oraş. Din cauza întunericului par negre, dar s-ar putea să fie albastru închis. În orice caz, sînt Cadillacuri; nu încape nici o îndoială.Tony le numără: sînt patru în total.

Îşi simte mîna tresărind şi strînsoarea mîinii drepte pe mitralieră se întăreşte. Va fi cea mai formidabilă lovitură din întreaga sa carieră, probînd întregii lumi, că Scarface Camonte nu permite nimănui să-i încalce teritoriul lui şi numai al lui.

El transmise un ordin cu vocea scăzută şi trimise un om să le comunice şi celorlalţi. Patru conta patru. Planul său este simplu şi direct. Caravana sa va lăsa înaintea celeilalte caravane şi va năpusti asupra inamicului un foc nimicitor, anihilîndu-l înainte de-a avea timpul să-şi revină din surpriză. Fiecare automobil de-al său va lua în grijă un automobil de-al adversarului; pe cel mai apropiat.

Rapid, caravana porneşte şi ajunge în dreptul inamicului. Tony ridică mitraliera şi apasă pe trăgaci. Răpăitul îl asurzeşte, totuşi poate auzi un răpăit asemănător pornind din maşinile adversarului.

- Dumnezeule! mai îngînă Tony. Am fost traşi pe sfoară. Nu sînt gangsteri... sînt copoi!

- În loc de gangsteri, cele patru Cadillacuri conţin detectivi din brigada specială criminală. Ce oribilă confuzie! Nu că nu i-ar fi plăcut să ucidă poliţişti, ci din pricina consecinţelor ce puteau rezulta asupra lui şi oamenilor săi. Afară de cazul cînd va reuşi să...

Domneşte cea mai mare zăpăceală. Maşinile scuipă foc, fum şi plumbi aducători de moarte. Zgomotul este asurzitor. Tony încearcă să nu-şi piardă capul în mijlocul măcelului. Dar oamenii săi sînt cuprinşi de panică. Să ucizi gangsteri este una şi să ucizi detectivi este cu totul altceva. Dar acum trebuie să meargă pînă la capăt. Este o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Şoferul lui Tony, preocupat de siguranţa sa personală şi poate şi de aceea a şefului său, încearcă să scape din focul luptei. Uriaşa limuzină face un salt înainte, ocoleşte o maşină de-a gangsterilor şi o porneşte nebuneşte. Dar una dintre maşinile poliţiei se ia după ea, ca un cal cravaşat şi împuns cu pintenii.

Vînătoarea continuă pe parcurs de mai bine de o milă. Automobilele derapează, se clatină, ca nişte oameni beţi. Flăcări scurte ţîşnesc prin ferestrele ambelor maşini. Doi din oamenii lui Tony zac leşinaţi din pricina rănilor şi un altul acoperit de sînge, aiurează şi încearcă să sară pe fereastra maşinii care goneşte. Cu un pumn, Tony îi scurtează agonia. Tony, ca prin minune a scăpat pînă acum neatins. Se pare că nici şoferul n-a fost lovit. Dar automobilul poliţiei nu se dă bătut. Se ţine de ei ca un scai. Ba chiar cîştigă teren.

Scos din minţi de furie, Tony dă la o parte cioburile geamului din spate, potriveşte mitraliera şi trage nebuneşte. Fumul acru îi arde ochii, pînă ce poate cu greu să mai vadă. Dar salturile şi viteza maşinii fac ca ţintitul corect să fie imposibil. Totuşi Tony este sigur că loviturile lui merg în plin. Dar nimic nu se întîmplă. Probabil că parbrizul poliţiştilor este incasabil. Dar cauciucurile lor precis că nu! Împinge puţin mitraliera şi îndreaptă ţeava mai în jos ochind la cauciucuri. Unul dintre ele explodează, acoperind chiar şi detunăturile. Automobilul poliţiei se clatină, derapează şi se răstoarnă în şanţ. Tony scapă un rîs răguşit şi un sălbatic mormăit de triumf. Dar nu durează mult, pentru că în acelaşi moment şi propriul său automobil se răstoarnă. Şoferul a luat greşit o turnantă.

Tony îşi păstrează încă luciditatea, cînd automobilul rămîne, în cele din urmă nemişcat. Şoferul însă nu scoate nici un sunet. Tony speră, răzbunător, că şoferul a plătit cu viaţa greşala sa.

Ameţit, cu respiraţia întretăiată şi zgomotoasă, Tony luptă să se degajeze din mormanul de fierărie răsucită, de morţi şi de răniţi.

Deodată se dă un pas înapoi, adăpostindu-se după maşină şi propteşte bine mitraliera pe o muchie a unui geam. Pentru că doi oameni au ieşit din maşina răsturnată a poliţiei şi se îndreaptă precauţi către el, cu revolverele sclipind în mîna dreaptă. Cu dinţii scrîşnind, Tony apasă pe trăgaci: dar nimic nu se întîmplă. Arma era descărcată.

Tony își scoase din buzunar revolverul, prietenul lui cel mai credincios. Ochind cu grijă, apasă pe trăgaci. Unul dintre detectivi se prăbușește. Celălalt, avertizat de detunătură, ridică capul în sus și duce la ochi revolverul.

Dar Tony se mulțumește să-l privească fascinat, în timp ce degetele lui nervoase refuză să asculte comanda pe care, creierul său amorțit încearcă să o trimită. Pentru că omul din fața sa, este fratele său, căpitanul Ben Guarino, noul șef al detectivilor.

Tony vede revolverul aruncînd o flacără albăstruie, apoi capul îi este aruncat pe spate de ciocnirea cu proiectilul. Muri după cum își dorise: față în față cu primejdia!

Două ore mai tîrziu, căpitanul Ben Guarino, stătea în biroul său primind felicitările admirative ale colegilor săi și povestindu-le amănunte asupra fioroasei bătălii care se soldase cu moartea falmosului Scarface Camonte.

- Prietena veche a lui Tony m-a pus pe urma lui, explică el binevoitor. Cred că s-au certat și ea a vrut să se răzbune. De altfel este o femeie bine: am întîlnit-o la procesul lui Tony. Pariez că a scos milioane de dolari și bijuterii de la el. Ca să revenim la ceea ce ne preocupă, pe la unsprezece și jumătate am primit un telefon de la ea, prin care mă înștiința că Tony și banda lui se pregătesc să facă un măcel la cabaretul lui Jake. Era o șansă unică de a-l prinde chiar asupra faptului. Așa că am luat cîțiva băieți cu mine și am pornit-o spre locul indicat. Dar nici măcar acum nu pricep ce a determinat pe Tony să ne atace chiar în clipa în care ne-a văzut.

- Am avut un noroc fenomenal că revolverul lui n-a luat foc. Trăgea întotdeauna la sigur Tony Camonte. Nimeni n-a scăpat cu viață din fața revolverului său. Timp de o clipă am fost convins că o să mă trezesc cu o coroană de flori pe piept. Dar niciodată nu poți să știi ce se întîmplă cu un automat cînd ai mai multă nevoie de el.

Dar ceea ce nu știa căpitanul Ben Guarino, era că nici cel mai perfect automat nu poate lua foc, atunci cînd n-ai apăsat pe trăgaci...

SFÎRȘIT

La editura ROMFEL se află în pregătire pentru dumneavoastră:

ÎN COLECȚIA SPADASIN:

Seria Alexandre Dumas:

1) Fiul lui Monte Cristo - 1200 pag. 2) Mînă de mort - 376 pag. 3) Stuarții - 177 pag. 4) Josep Balsamo (Orgiile de la curtea regelui Ludovic al XV-lea) - 649 pag. 5) Colanul de catifea - 181 pag. 6) Contesa Vanika - 109 pag.

Seria Paul Feval:

1) Cerșetorul negru - 142 pag. 2) Fiul Dracului - 812 pag.

Seria Michel Zevaco:

1) Puntea suspinelor (Amanții Veneției) - 1047 pag. 2) Eroina - 583 pag. 3) Cavalerul regelui - 1000 pag.

Seria Ponson du Terrail:

1) Evreica cea frumoasă - 968 pag. 2) Cavalerii dragostei - 300 pag. 3) Parisul misterios - 422 pag. 4) Doamna cu mănușă neagră - 566 pag. 5) Cavalerii nopții - 1000 pag. 6) Miletta - 700 pag. 7) Blestemul - 500 pag. 8) Fata orbului - 300 pag.

ÎN COLECȚIA SUPER DETECTIV:

1) Inspector Dikins de la Scotland Yard de E. Philipps Oppenheim - 188 pag.
2) Domnul Robin se distrează de G. W. Bain - 246 pag.
3) Stupefiante de Nell Gordan - 205 pag.
4) Clubul Atlantis de Marten Cumberland - 229 pag.

Seria Edgar Wallance:

1) Denunțătorul - 81 pag. 2) Banda groazei - 96 pag. 3) Răzbunătorul - 96 pag. 4) Casa misterioasă - 77 pag. 5) Cel trei - 140 pag. 6) Legea celor patru - 128 pag. 7) Taina narciselor - 107 pag. 8) Iahtul misterios - 135 pag. 9) O ispășire ciudată - 115 pag. 10) Asul de treflă - 118 pag., și alte 25 titluri.

Seria Leslie Charteris (SFÎNTUL)

1) Dreptatea lui Simon Templar - 187 pag. 2) Sfîntul la Londra - 106 pag. 3) Sfîntul contra lui mister Z - 106 pag. 4) Milionarul invizibil - 71 pag. 5) Sus mîinile - 34 pag. 6) Înger cu fețe murdare - 111 pag. 7) Aventură erotică - 143 pag. 8) Galbrait Stride a fost spînzurat - 220 pag. 9) Omul care s-a jucat cu moartea - 127 pag

ÎN COLECȚIA SUPER WESTERN:

1) Eroul vestului de W. C. Tuttle - 102 pag.
2) Aur blestemat de Robert Arden - 180 pag.
3) Roșcovanul (Ferma morții) de Peter Field - 138 pag

4) Far West de B. I. Curwood - 98 pag.
5) Aurul din Arizona de Anton Maly - 112 pag.
6) Diavolul sîngeros de Edgar Rice Burroughs - 122 pag.
7) Răzbunarea vestului de Edgar Rice Burroughs - 26 pag.
8) Ultimul martor de Peter Ranenberg - 130 pag.

Seria Bred Harte:

1) California - 112 pag. 2) Coliba blestemată - 192 pag. 3) Sînge în West - 155 pag.

Seria Zane Grey:

1) Valea disperării - 94 pag. 2) Lupta pentru fermă - 123 pag. 3) Montana - 119 pag. 4) Roibul sălbatic - 247 pag. 5) Granița însîngerată - 68 pag. 6) Vraja aurului - 112 pag. 7) Printre banditi - 288 pag. 8) Texanii - 100 pag. 9) Dragoste și sînge - 111 pag. 10) Grănicerii din Texas - 109 pag.

Seria Max Brand:

1) Prăpastia - 240 pag. 2) Detunături în noapte - 169 pag. 3) Aventurierul - 191 pag. 4) Tovarăși la drum - 94 pag. 5) Senoritta 65 pag.

ÎN COLECȚIA INTERLOP:

1) El Fugitivo de Robert Elliott Burns - 64 pag.
2) Scarface de Trail Armitage - 246 pag.
3) Al Capone - regele contrabandiștilor din Chicago - 1760 pag.
4) Regele boxerilor de Jose Moselli - 1848 pag.
5) Vendeta de Henry Possendorf - 323 pag.
6) Deținuta 813 de Seldon Truss - 179 pag.

Seria Hugh Clevely:

1) James Stretton intervine - 247 pag. 2) Meci cu gangsterl - 250 pag. 3) Moartea la pîndă - 254 pag. 3) Adversarul din umbră - 208 pag. 4) Cocaina - 222 pag. 5) Rîndunica tragică - 93 pag.

Seria Van Dyl:

1) Alarmă aeriană - 190 pag. 2) Răzbunarea spionului - 206 pag. 3) Spionul nr. 7 - 93 pag. 4) Joe Mc Allan se opune - 191 pag.

ÎN COLECȚIA EXOTIC SUSPANCE:

1) Sandocan - Tigrul Malaeziel 2) Piratii Pacificului de Paul Doncray - 120 pag. 3) Surcouf corsarul de Karl May - 170 pag. 4) Căpitanul Uragan de Jean Vousac - 108 pag.

ÎN COLECȚIA TENEBRE:

1) Castelul groazei de Eden Phillopotts - 107 pag.
2) Cadavrul meu de Francesco Mastriani - 152 pag.
3) Omul cu dinți de fiară de Mihai Holmoiu - 111 pag.

ROMFEL își propune să vă ofere pentru început o vastă serie de reeditări a unor mari succese din perioada interbelică.

Într-o perspectivă nu prea îndepărtată, **ROMFEL** va populariza atît valori ale culturii românești cît și universale, fie clasice fie contemporane, în colecții de gen, sau serii de titluri ale unor autori intrați în istoria culturii umane: Dickens, Balzac, Dumas pe de o parte, Hegel, Kant, Heideger, Freud, Sartre, Jaspers, Papini pe de altă parte, sînt numai cîteva repere orientative.

În limita posibilităților, **ROMFEL** își va oferi serviciile sale și marilor scriitori români ai prezentului, în speranța că aceștia vor înțelege să creeze valori culturale pentru o politică rațională, și nu o politică a culturii, subiectivă, de care nu credem că mai avem nevoie.

De asemenea **ROMFEL** va da atenție și debutanților, nedorind ca veritabile talente potențiale să se irosească din imposibilitatea de a obține un sprijin pentru publicare.

Editura ROMFEL
Proprietar Director: Cristian Butușină

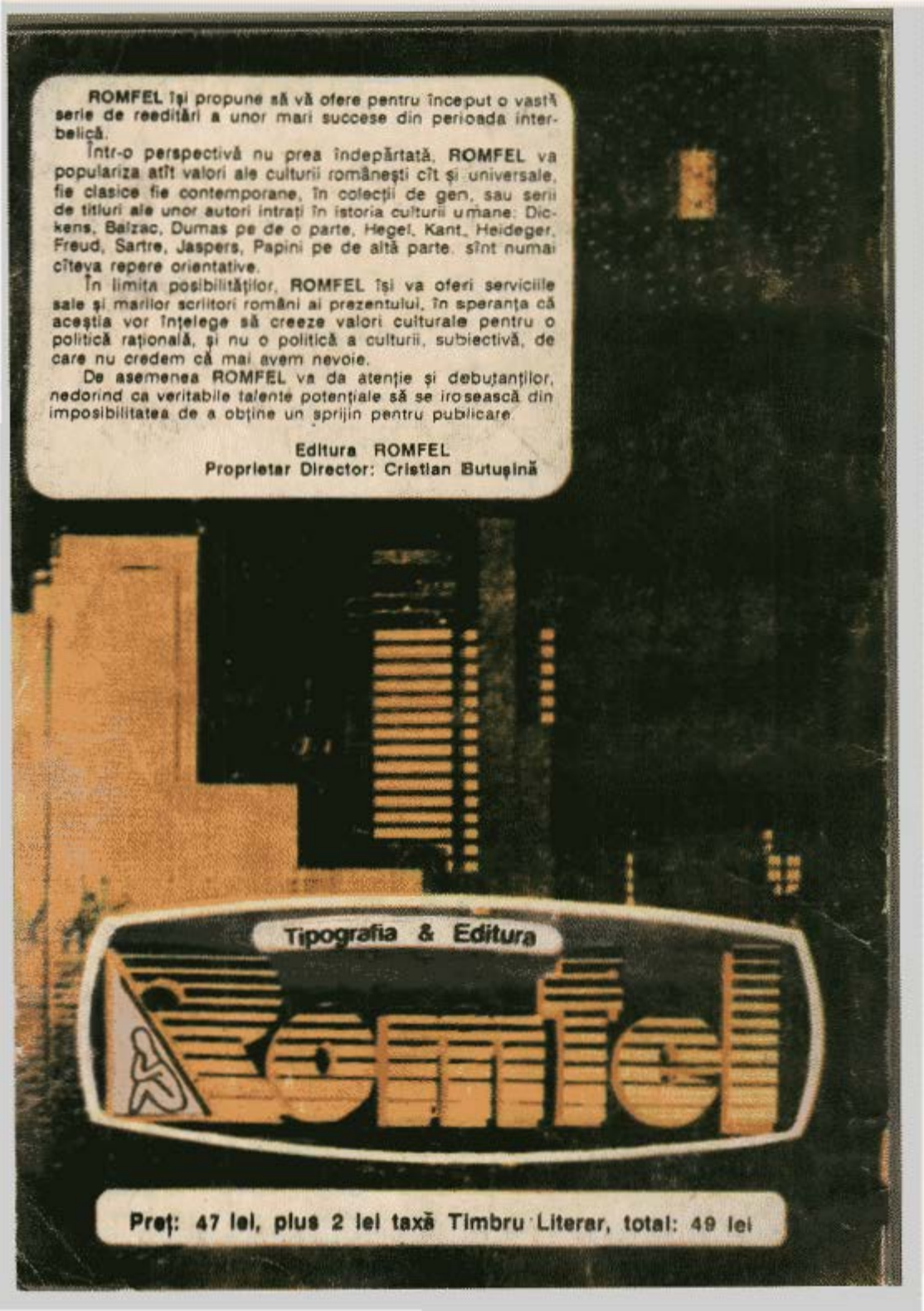

Preț: 47 lei, plus 2 lei taxă Timbru Literar, total: 49 lei